

സൗമാന്ത്യം

കുന്നത്ത് ജനാർദ്ദനമേരുവാൻ.

സൈറ്റ് മി റീ

രാമകൃഷ്ണ:

കിന്നത്ത് ജനാക്ഷനമേനാൻ.

രൂപിവച്ചായുട

ക്കാഗക്കുമം കവനാ സ്ഥിരം വാക്ക്
ശംഗങ്ങാഡയം അസ്തിൽ അച്ചടിച്ച
പ്രസിദ്ധേയത്തിയത്

1102

പുല ദ അ.

സൈറ്റ് മി റീ കവനിക്കു മാറ്റോ.

ഭി റി റി

ശ്രൂതികസ്ത്രാഖത്തിലുള്ള വിഭ്രാഥയണ്ണേം
എം ഇടപെട്ടു ബാലവിഭ്രാമമിഴാത്തിന് ഉപയോഗ
മാധ്യമമെന്നു കരാതിയാണു വാലീകിരാമായൻം
ഞാകി ഇം കമ എന്നു ഇം രിതിചിൽ ചമച്ചിരിക്കു
ന്നതു്. വാലീമികിമഹാകവിയുടെ ദിവ്യസാഹിത്യം
ബാലവിഭ്രാമകൾക്കു പദ്ധികാവുന്നതല്ലാജ്ഞയംകു ശ്രാ
ം എന്നു ഇതിൽ പകരുവാൻ പണിപ്പെട്ടു നോക്കി
ടില്ല. ഇം കുതിചിൽ അംഗിനേം ഉല്ലരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്ധ
സ്വർഘ വാളുള്ളേന്നും നാരാധാരമേന്നും അവർക്കുള്ളം
ബാലീകിരാമാധാരാവരിഭാഷയിൽനിന്ന് ഉഡ്സ്തായ
വയംണോ. ഏറന്നു ഇം തന്നില്ലോ ആ മഹാമഹസ്തി
സ്നേഹമുഖ്യം ക്ഷമിപ്പുതാക! ഏറന്നു ഇം ഉഭ്രമം വിഭ്രാ
മമിലോകത്തിൽ ചെറുതാണെങ്കിൽ മഹാരാജയകില്ലം
ഉല്പംഖിപ്പുതാക!

ഇന്നാംത്രംവാഴമേന്നാണ്.

—എൻ—എൻ—

எஸ் ஏ ரி டி

ஒன்று அறவுபூர்வம்.

வசௌங்ககாலத்து லோகவிழு தமாய கரையே அழுங்குதெடு ஸத்யாநாயகரை வைத்தியென இப்பாலை செய்து விழிவகாண மஹாதேஷுபாபியும் மஹாவூலங்கள் யங்கிட்டுக் கொண்டு ஜிதேந்திராநாமாய காக சூக்ருதிவீங்கள் பைதும் பிழக்கிடை மிதவும் உதவும் சேவாலே, நூல்களை விடுவதோட்டு வரிசாலிசூ வரிகஞ்சோயி. மிதுங்காலியும் அம்சிதுநாஶநாமாய காக பிழாவாஸு வாய் தாங்கள் மூன் யம்பதிக்குதிர் எங்கள், எங்கள், வகைஞ்சோன், ஈருஞ்சோன் எடுக்கின்பிளை எங்கள் புதுமார் ஸங்ஜாதராயி. ஹவரிக் ஸுஷிது பிழுமாய வகைஞ்சோன் எம்பத கமாபுக்கூய நாய செஞ்சிது. ராமாயானமான ஹரிஹாரங்காம ததிர் ராமநாளை செஞ்சுமேக்கிர் வகைஞ்சோன் ராமாயான சூயவாயங்கள். காகு காகு ராமா கிலும் காகு உயிகும் காகு உடல் மென்ன நிலவிலான வகைஞ்சுவாகு ராமநெஞ்சூடா தெடு வகைஞ்சோன் வகைஞ்சோன் குதிடாதெடு ராமங்கள் ஜிபி தாங்கி அரசாங்கங்களையிடு. ஹவர் தங்கிலுக்கு பேரங் வூலுத்திரி எடுக்கின்பிளை குதிசூத்திரங்களையிடுகின்பிளை தெண்டியுவான் ராமாயானக்காந்தங்காய வங்குக்கிமம் க்கிடையே வங்கடே:

“வகைஞ்சோன் வகைஞ்சீவங்குபேரங்கு
வங்கும் ஏதங்குரமாங்காய்”

പ്രോക്കാണിരാമനാം റീത്
 ഫേജുഡാനോവിലെപ്പുാഴം.
 “മുറും പ്രിശം ചെയ്യുവ, നാ—
 രാമനാം മെയ്യിന്ധുരം
 വേരിട്ടുങ്ങളിർപ്പോലായി
 ലക്ഷ്മണൻലക്ഷ്മിയാണവൻ.
 “അവൻ‌കൂടാതെ കന്നേതു—
 മുരഞ്ഞം പുത്രപ്പോതു എന്ന്;
 മിച്ചാനം കൊണ്ട് വരണ്ണനാ
 ലവനിപ്പാതെങ്ങണിടം.
 “രാമൻ കതിംമേലേരി—
 പ്രഭുവേട്ടുണ്ണിരണ്ടിച്ചാൽ,
 അപ്പോളിവന്നു പിന്നേ പ്രോം
 രജാജിയിട്ടുണ്ടും.”

സ്വർഘവിഭജണ്ണം സയുണ്ണമായി വാച്ചു തിവ്യരാജ്യാനികിൽ വാസസ്ഥം വഴിനെത വിത്രുലം മുന്നയേറു കൊണ്ട് രാമാനജനായ ലക്ഷ്മണൻ വസിപ്പുമുഹാശി യാൽ തുത്യിക്രമായി വളരുവും സുഗ്രേഹരായ ഏഴുവ നാത്തെ പ്രാവിശ്ച. എന്നാൽ, ഇത്തരം സുവജിവിത തെത്തു തുടന്ന ഒക്കെ ശാഖയും വാഹിപ്പം ലക്ഷ്മണനാം മോഗ മുന്നായതു്. ആവിത്തിലേണ്ണാണ്ണിൽ ഇടപെടംതെങ്ങും, മഹസ്തിന കുറം തച്ചപ്പിക്കാതെങ്ങും കൊട്ടാരത്തിനാം ഇജിൽ സമുദ്രസുവാംഗശാലിൽ വീന്തിജും മുണ്ണിജും റം സിച്ചവളരുന്നു ലോകകാഞ്ഞണ്ണിൽ വിശ്വനായി വിജയ ലക്ഷ്മിയും വിക്രിയാശവാനാളും ദിംഞ്ഞംഗം ലക്ഷ്മണനാം നാണായില്ല.

ബ്രഹ്മതേജസ്സും ക്ഷാന്തവിഞ്ഞും ക്രയപോലെ ഉപി കൊണ്ട് ലോകത്താൽ അത്രഭക്തമാവായിത്തിന്ന് വിശ്വാമിത്രമഹാശം രാമാന്തിൽ മഹത്താമാനി പ്രകാശിക്ക

നു ദിവ്യത്വത്തെ ഗ്രഹിച്ചു് ആ കമാരനേ ലോകംഭിപ്പു ലികാംഗി പ്രവത്തിക്കണ്ട പ്രേരിപ്പിക്കണ്ടിനു നി ശ്രയിച്ചു് ക്കനാൽ ഒശറ്റേഷാരാംജാവിനെ കാണാവും നാഡി വന്നു. ആ തപോനിധിക്കു് അനും എതാബേദം കു മഹാലുതം വിധിപ്പോലെ അരബ്ജീച്ചുതീരുക്കണ്ടു യും രാക്ഷസനാർ വന്നു തന്റെ ആ പ്രത്യേക മുടക്കു നുതിനാൽ വിശ്രാമിത്രുൻ രാമതന്റെ സാഹായ്യത്തി നുംഡി അത്മിച്ചു. തന്റെ ഘുത്രുനു മനിഞ്ചുട തുടെ കൊട്ടിലേക്കയക്കുന്നതിനു ഒശറ്റേനും ആഭ്യം സജ്ജത്തു നോയിപ്പുകില്ലും തന്റെ കലഹങ്ങവായ വസിപ്പുവന്റെ പ്രതിവേംധനത്താൽ; ഒടവിൽ, മുനിമിത്രങ്ങെ അരനു പത്തിക്കുതന്നേ ചെജ്ജു. വിശ്രാമിത്രുനോടൊന്നിച്ചു രാമൻ കൊട്ടാരത്തിനിനു കാംട്ടിപ്പോകു ഘുരപ്പുട്ടേഴ്ചുടുക്കു ലക്ഷ്മണൻ അതു കണ്ണകൊണ്ടു പിന്നുവിനിപ്പിച്ചുഅല്ലോച്ചു ചെജ്ജും തന്നെ ആ താപദോസരും വിളിക്കയാവുട്ടു, മരിയേ അരനുഗമിക്കുവാൻ അഥവാ നിന്മാസിക്കയാവുട്ടു ചെങ്കിലേപ്പുകിൽ, ഭാത്രസ്ത്രൂഹത്താൽ പ്രേരിതനും സൈരമിത്രി ആവന്നാഴിച്ചും വിപ്പുരമന്നിവക്കാണ്ടു രാമനേ പിത്രുടനും നടക്കേണ്ടു. ക്രൂരമുഖാശും ആകുലമായ ലേംഡവനത്തിലേക്കാണു താൻ ചെജ്ജുന്നു തന്നും, മം യാവികളും, ലിഷണാരുപനാശം, പാതണകമ്മകളുമും യ ദിശ്ചരാക്കുസന്നാരാട്ടു് എതിരിട്ടുകയാണു തനിക്കു ചെങ്കുണ്ണിവരിക്കയെന്നും, കായയോ കിഴങ്ങോ തിനു വിശ്രപ്പുടക്കിച്ചും, മരച്ചുവട്ടിപ്പോ വാരപ്പുരഞ്ഞാം കിട നും ഉറന്തിയുംകൊണ്ടുണ്ടും തനിക്കു വാസം കഴിക്കേണ്ടി പരിക്കയെന്നും ലക്ഷ്മണനും അരവിയാം. ഇത്തന്നും ദ്രോ ശദ്ധാജു വഴിക്കു കൈക്കൊള്ളുന്നതിനു ഭാരതുക്കുതന്നു ആ രാജകുമാരനു ഏയന്തുമാണു. ലക്ഷ്മണൻ സപ്പനും പരിത്രജിച്ചുവരാണു ആ അരുദും സ്വരൂപയും

വിയിലെ സൗഖ്യമിത്രം നടക്ക് കന്ന തിരിത്തു
നോക്കാം:—

“വൈക്കുമേലുംപള്ളിയും പാറി—
കൃഷ്ണ ചിന്തി വിഹിക്കുംതു
പുത്തിയേറും മഹംഭാജ
മാർത്താലെ വിളഞ്ഞിയും,
പരപ്പിയലുമ്മാടി
കമംനാദം, കവാടഭം,
സർപ്പയന്ത്രായുധംമംയും
സർപ്പില്ലികൾ ചേന്നേ,
സുതമാഗയർ പാരിയും,
ആഡാണ തുലശംമുംമായും,
നല്ലാർ നാടകസംഘങ്ങാദം
ചേന്നം പുരിയിലെത്തും,
പുരിയാസ്തുമംകാവുക്കിയും—
അനുകാംയും മതിൽ ചുറിയും,
അംഗംധിവൻകിടങ്ങംതു—
മന്ത്രർ കേരാതെ ദിർഘമായും,
കടകം, മംടി, കഴുത,—
യശപ, മംനകർ തിരിയും,
കുപ്പും നാൽകാൻ വന്ന കീഴ്—
രാജാക്കന്നാർ ചുഴനാമും,
നാനനാദിശാന്തിൽ പാശം
വാണിഞ്ചാർ വിളഞ്ഞിയും,
രത്നമേടകൾ ചേങ്ങന്ന
ശൈലേഖാവത്താൽ വിളഞ്ഞിയും,
രത്നങ്ങളിനുകളും തിണ്ടി
വിശാഖവനാശ്രംഭായും,
കരിപ്പിക്കുന്ന വീരംതാർ ജനാം,

വെൻ്റെന്മല്ലരിയുമെങ്കിൽ തുമേ,
മുരിംഗം, പണവും, പിന്നെ—
പ്രസ്താവനകൾ വീണായം
പാരം മഴക്കിയും, പാരിൽ
വെച്ചുമുന്തിരതാജ്ഞമേ.’’

സരയുതിരത്തിൽ ധനധാര്യസ്ഥഭാഗി പരിപാലിക്കുന്ന അര രാജധാനി ശത്രുക്കാശം കുമരീയവും ഒരു സ്ത്രീയവുമല്ലാതെവരിക. അരഷിംഗായുള്ള രാജധാനി ദൈ വിട്ട് വാതസല്പ്പനിവയനമായ പിതാവിനേയും സ്നേഹം ദ്രോചിതക്കളിലൂടു മാത്രക്കുന്നാണെങ്കും, തുടർച്ചിയ തുട്ടുകൊണ്ടായ രണ്ട് ഭ്രാതാക്കന്നാരെജ്ഞം അരകുന്നും, എന്നുക്കുള്ളേണ്ണും സ്വാത്രതുക്കളേണ്ണും വെടിത്തു, ദ്രോചിയും ഭിന്ന സാധ്യമായ ഫോറവന്നത്തിലൂടെ ചാരന്ത്രവനായ ലക്ഷ്യം സാന്നിദ്ധ്യമായി കൂടാതുവരുന്ന സംസ്കാരാശം അരംഗാമിയും. കല്പകളിലും മുള്ളകളിലും ചവിട്ടിക്കണ്ണണ്ണം, കൂങ്കളിലും, കഴികളിലും കയറിയിരിക്കാണ്ണം മുന്നിയുടെ തുടട സാമ്പര്കിക്കുന്നതിൽ അതു രാജ്ഞപ്പറുന്നാക്കം ഉത്സാഹമേഘാഡായുള്ളൂ.

ഈ വനവാസകാലത്തു്, വിശ്വാമിത്രമഹാഷി കിൽക്കിനു വിവിധവിശ്രൂക്കൾ അരല്ലാസിപ്പ് പാശങ്ങാൽത്ത മനംയ രാമൻ പല അത്രതക്കുമ്പുള്ളൂം അരംജ്ഞി അയ്യണായി. രാക്ഷസന്നാരോടു് എതിരിട്ടിവോച്ചല്ലോ രാമവിൽ തേജസ്സു വളർത്തിവിട്ടു ലക്ഷ്യണനാണു് സൗഖ്യമിന്തിക്കില്ലെങ്കിൽ രാമനെന്നറിവിൽ ഉമിപോലു അംഗിവംബല നിംജ്ഞിവയും, പിടിയില്ലോന്ന വാഴപോലെ നിക്കപ്പയോഗവുമായിത്തീരും. ഫോറന്ത്രപിണ്ണിക്കായ താടകയും മഹാബുലന്നാരംഭ സുജ്വാത്രമാർച്ചനായം റാമനേംടു് എതിരിത്തവന്നപ്പോൾ അതു വീംഗൾ ലക്ഷ്യണനാ അരാരിക്കു പാഞ്ചാംഗാരിഞ്ഞി പിംവാദം ചെയ്തിട്ടാണു്

ആ മായംവിക്കൈ പ്രഹരിക്കവാനുള്ള ശക്തി തന്നിൽ ഉയർത്തി വകുത്തിച്ചതു് ഭല്പ്പരായ ദിശ്യരാക്ഷസരം നിറുമിച്ചു, നിപ്പിഡ്യും ധാഗം നടത്തുവാൻ വിന്റു മിറുനെ ആളുംകു ആരു രാജക്കമാരനും അദ്ദീന്തുള്ളു തവോവന്നേരിൽ പ്രവേശിച്ച മഹാഷിക്കളാൽ അന്നതു മീതരായി, പുപ്പരിപ്പുകമകൾ കേടു രസികയും പറിക്ക യും ചെയ്യുന്നുകുണ്ട് മിമിലുപുരത്തിലേക്കു പോയി. അ വിടു, മഹാരതോന്മ മഹാബലഗംം എടുക്കവാനോ, ഇ കുക്കവാനോ പേരല്ലും വയ്ക്കാതെ, എത്രയും വലിറ്റും തിരിയ കു മഹാചാവമുണ്ട് വിശ്വാമിത്രനിശ്ചാഗ തന്ത്രതു രാമൻ ആരു വിശ്വലുടത്തു കലയേറി വലിച്ചു നട വേ കടിച്ചു. വീരക്കമ്മത്താൽ സന്തുഷ്ടനായ ഇനകൾ തന്നെ പുത്രിയായ സീതാചു രാമനു കൊടുത്തു. അ തോട്ടുടിത്തനേ മിമിലുധിപപുത്രിയായ ഉചമ്മിളയേ ലക്ഷ്മണൻ പരിഗ്രാമിക്കയുണ്ടായി. ഒന്നാമനേരയും മിമിലേശനായ ഇനക്കനേരയും, വിശ്വാമിത്രൻ, വസി യും മതലായ താപസക്രാന്തു സംസിദ്ധ്യത്തിൽ എ ലക്ഷ്മണനും വിവാഹം നടന്നു. അതു കഴിത്തോ, അത്രതകമ്മംവായ രാമനെ അന്നഗമിച്ചുകൊണ്ട് പ തീസമേതനായി ലക്ഷ്മണൻ സപന്തം രാജധാനിയിൽ തിരിച്ചേരുന്നീ. രാജകീയമരായ സുവദ്ദോഗങ്ങളുള്ളം കൈവിട്ടു പലനാൾ കാടകളിലും റാടകളിലും ചുററി നടന്ന സുലതനായി തപിക്കകയും, ദല വീരകുത്രും കുലും ഇടവെച്ചകയും, തന്നെ അരുളഞ്ഞ തുടരത്തുട ദര അന്നജുംകുന്ന അത്രതകമ്മംബൈ അടുത്തു ദാന കാണുകയും ചേലോടെ ചെയ്യാതെ ലക്ഷ്മണനു കായി? കുവും മാനസികവുമായ ശക്തി അസ്ത്രാദശമംഡി വജറിച്ചു. പുംബിക്കമാർ വസിപ്പേട്ട നേടിവെച്ചിട്ടുള്ളവയേ നീംവും വീട്ടിലിക്കു തിന്നാതി സന്നതിലുണ്ടാ ഭീമിത

ஸംവാദമേന്നു, യംഗസ്സുന്നു, വിജയത്തിനും വേണ്ടി ദി
പ്പുരമഹാക്ഷമ്മാളിൽ ഏഴുപ്പട്ട് അക്കാഡിമിും ഫ്രൈഡ്രിക്കു
നാതിലാഡൻ ജീവിതത്താവും കുടികൊള്ളുന്നതെന്നും ആ
സമിത്രങ്ങളും ഹതിലക്കുത്തു ഗവിശ്ചയും ചെയ്തു.

ର ଟଙ୍କା ୦ ୦ ଅଠ ଲୁଣ୍ଡା ୦ ୦

യാമാസ്ത്രാധികാരം, യാമാകാലം ജോഷ്പുത്രനായ ഒരു നാ വൈദാഖ്യത്വം കൊടുക്കാവുന്ന പശ്ചാത്യരാജ്യാധികാരിമാരുമാണ് എത്ര നാനോപാദവല്ലക്കമായ വത്തമാനമാണ് ലക്ഷ്മണന്നാതു ആ കമാരൻ ഫരക്ഷമാണെങ്കി അനാദിവു തന്ത്രിൽ കാടിച്ചേരുന്ന് അരഹത്മാരേ ഈ പ്രിയവാത്ത ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അതിൽപ്പുന്നേയാണ് രാമൻ അവിടേ എത്ര തന്ത്രിയന്തു. നാനോപാദത്തായ ഉള്ളംതുജ്ഞിക്കേരംബേം, ദക്ഷതിപ്പും ലക്ഷ്മണൻ കുറിച്ചുനില്ക്കുവേ, രാമൻ പ്രേമ പൂർണ്ണം ചൊര്പ്പിന്ത വാഗ്മിതം ആ സുമിത്രാരമജ്ഞനേ കാര്യത്വി ധരിക്കുന്നതെന്നാക്കി: —

“നിരയുണ്ടാക്കാത്ത രക്ഷാപട്ടം -

କେବଳ କିମ୍ବା ଗୀତର ପାଇଁ

എന്നും മന്ത്രാലയം എന്നും കാണിക്കാം.

ଲ୍ରାଣ୍ମୀ ଶ୍ରୀଃ ଯତ୍ନାି ପାଞ୍ଚତୁଃ

“സൗമ്യത്വം, വേണ്ടുന്നും

ଯେକ୍ଷଣ ୧୦ ଶ୍ରୀମତ୍ ଶାନ୍ତି,

പ്രാണം, നാടക്കിമന്ത്രി—

കാര്യത്വത്തേക്കംതാഴെന്നു”.

தங்கள் ஸமயம் வாரின்டையை கறு ஸிருதைவி
இடே முபித்தெழுள்ள் ராமன் லக்ஷ்ணநோடு ஹூ
பேருமெத்திருப்பு அரசுக்கிடத்து கறு ராஜகமாரணார்த்த
மிக் காலாய்வு கார்சாய்வு கார்சாய்வு கார்சாய்வு

അള്ളു ചെക്കരി അവള്ളുവും അന്നുാദശാധ്യമാണെന്നും, എഴയപ്പുവും, എഴയംഗമവുമായി രാമനിൽനിന്നു ചുറ്റപ്പെട്ട ഇംഗ്ലീഷ് സത്രവാങ്ങിൽനിന്നും ആക്കം അറിയാവുന്നതാണ്. പ്രേമമാണോ പ്രേമത്വം നേടുന്നതും. രാമ കൊൻറ പ്രേമത്വം ഇരുജും സത്രലഭമായി തന്നിലേക്കും ആക്കം ക്ഷിഖവാൻറെക്കവള്ളും അരുജും ശക്തിയുൾച്ചവും, അരുജും നിമ്മലതരവും, അരുജും സപാത്മരഹിതവുമായ പ്രേമഞ്ചാഖാണം ലക്ഷ്മണൻ ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും “എൻറെ ബഹിഃപ്രാണിഭാണി” എന്ന സപറ്റം ഭാംഗ്യത്തെ ദിവിൽവെച്ചും അവ്വുംജം മോഷിക്കവാൻറെക്കവള്ളും രാമനാണായ പ്രേമം, രാമ ജീവിതത്തിൽ തന്റെ ജീവിതത്തെ നിശ്ചയം ഉയർപ്പിക്കുമാറു ലക്ഷ്മണനിൽ ദിവ്യാജ്ഞപ്രഭമായി കടികൊള്ളുന്ന ആ പാറിത്തുലപ്രേമത്വിക്കൊം അനവഭ്രമാഡ പ്രതിബിംബമാണ്.

അഭിഷേകാംബംഡരേഖയിൽ തിട്ടക്കണ്ണതാട തയ്യാറാണു കിക്കുംബാടിരിക്കുവെ, പെട്ടനും അതിനെന്നല്ലാം വിശ്വാം നേരിട്ട്. ദേതാംതാവംയ കൈകേരിക്കും, വണ്ണചെവും കൈപുകാരത്തിനും പ്രതിഫലമായി ഒശരമാൻ ദണ്ഡവരംബകാട്ടത്തിട്ടണ്ടും താൻ ആവശ്രൂപ്പെട്ട ബേംബം തന്നാൽ മതിചെയ്യുന്ന കരാറിനേൽക്കും ആ വരങ്ങുകയി ഒശരമാറിയതനെ വെച്ചിരിക്കുയും അണും. രാമനു ദയാവരാജ്യം കൊട്ടക്കുവാൻ നിശ്ചയി തുംബിക്കുന്നതു കേട്ടപ്പേരും, കൈകൈകും ഒശരമനെ കുണ്ടും, തവിക്കു തന്നേണ്ടുന്ന വരണ്ഡിപ്പുകാരം രാമനു കൂട്ടിലേക്കയേജ്ഞാമെന്നും ദേതാം ദയാവരാജ്യം കൊട്ടക്കുമെന്നും പ്രായമില്ല. സത്രസന്ധനംയ ഒശരമനും ആ പ്രായമനായെ നിംകരിക്കുവാൻ നിഖാരമില്ലോ അയി. മോരസന്താനായ ഒശരമനു തന്റെ പ്രാ

സ്വപ്നിയപ്പത്രം റംമരന പതിനൊല്ലക്കാലുതേക്കു നംബക്കടാക്കി, അറന്നതെന്ന രോഗശശ്രൂതിയിൽ വീണാ. ഈ ഷേഡരനിയോഗശത്രിനു ബലിക്കൊട്ടക്കവേനായി ദണ്ഡം മന്ത്ര റാമരന വിളിച്ചുപ്പോൾ അതു, ഓഭിഷേകാംബു സ്വാധൈ എന്നേതാ കാഞ്ഞത്തിനാണെന്നു സർവ്വകം ധരി ചുജ്ഞി. പ്രമാംതതാൽ റാത്രിമുഴുവൻ ഉന്നിത്രോയി നു ശിഖത സൗഖ്യത്തിനുംവും, ഷുള്പചേദത്തെന്ന റാമപത്രത്തെ നാതിനെറ്റു പ്രാരൂപിക്കുത്തു മഹാശരായി അതുജന്മനിവ്വി മണ്ണത്രിനു കയ്ക്കിനിനാ. അട്ടുന്ന വിളിക്കയാൽ അവതഃപുരത്തിലേക്കു ചെല്ലുന്ന ജ്ഞേയജന ലക്ഷ്മണന്ന രമാത്തിൽ കയറിനിനാ വെണ്ടംചാരവും വെണ്ടംകൊ റംക്കുടയും പിടിച്ചുക്കാണ്ട് അറന്നഗമിച്ചു. അതുവും മുന്നോമരം ചാത്രുക്കാഴുന്ന അതു തന്റെ ജ്ഞേയജു തോതാം യുവരംജാവായി എഴുന്നുള്ളുന്ന പന്നാണു അക്ഷു സാന്നിറ വിശ്വേശം. തന്റെ മോദവും, തന്റെ അതു ശയ്യം അതിനിവേരാരാണു നില്ക്കുന്നതെന്നാം അതു ഇതു കയ ക്കിണംകുണ്ടു പുഴങ്ങിവീണാ തകണ്ഠംപൊക്കമെന്നം ലക്ഷ്മണന്ന അരിഞ്ഞില്ല. റാമൻ മരാത്രുമേ റാജസന്ധി ധിക്കിയിൽ ചെന്നുള്ളു. റാജഗാസനം റാമക്കുന്നത്തിൽ ഇടിത്തിനെയുംപോലെ വിണ്ണതോട്ടകൂടി, അതു റാജധാനിയും നിന്തയും ഷേഡരമായി മുഖം. അതെന്നും വിചാരിക്കുവാനും യാതൊന്നും പ്രസ്തുതിക്കുവരുന്നും അടി ഇംഗ്ലീഷു തെ ഷേഡരന്നുകാരത്തിൽ ചേപ്പുചു ലക്ഷ്മണന്ന റിംഗ്രേജ്ഞു നാക്കി നിന്നുംപോലും. റാജാജ്ഞത്തെയെ ശിരസാ വഹിച്ചു നാട്ടുവെടിത്തെന്തു കാട്ടപുകവാൻ നിശ്ചയിച്ചു അക്കവടി ക്കെന്നെല്ലും ശാകരറി കാത്രാടയായി വരുന്ന കാരാഡി മരംശായ റാമരനാ കണക്കുപ്പോൾ ലക്ഷ്മണവായിൽ കോപവും തൊട്ടവും കന്തിച്ചുകുന്ന അതു വിംകമാരന്റെ നേരു തേരി അത്രുമുള്ളുതെങ്കിലായി. താർ വരദയേണ്ടതെന്നെന്തു

സേം, താൻ ചെയ്യുന്നതെന്നും തിരിച്ചറിയുന്ന
തിന്റെ, അവളുടെ ഒരു മാനസിക സഹായി സ്വപ്നം
മോ സ്വപ്നം ആകിക്കൊണ്ട് സർക്കുലാനാപിതാരാ
യ ആ പിക്കുമശാചി, മാത്രസന്നിധിയിലേക്കു ചേല്ലുന്ന
അതാവിനെ ദശവാനിമന്ത്രം നാണി പിശലഭിച്ചോലെ വി
ശ്വാസം നാടുന്ന ഇക്ക്ഷമയൈന്നു അവധിശാത്ര രംഭം
ബുദ്ധിയെ കൈഞ്ഞുപെട്ടു യുവരാജാജീവംക്രമം സ്വന്തമാക്കുന്ന മക
നെ രംഭംവിതമായ ലീഡിയിൽ സർക്കരിക്കുവാൻ വച്ച
നൈരംകുട്ടി. അതുകണ്ടേ, ആ ചക്ര ഒരു കാലം ഉച്ചൈയല്ലോ
തടവനത്രക്കാണ്ട് അവരുടെയോട് രാമൻ പഠിത്തത്രം —

“വേവി, വികരിയന്തില്
വൻഡയുംവന്നതുയും;
ശ്രദ്ധിപ്പുമെന്നാണ്.
എന്തുകുംബംകുന്നാണേ” —

ଫୁଲାଣେ ଏହି ପ୍ରତି ଶୁଭରୁ ଯାଇଛିକୁଣେ ଅରୁ ଦେଖା
ରହିଥାଏନ୍ତିରୁ ରାମଙ୍କ କରିବାରେ କାହିଁପ୍ରିୟତ୍ତିରୁ ତାଣି
କାହାରୁ ଶୁଣ ଦେଖାଏବିପତିଳେ ଦ୍ଵିନାଟିବନ୍ଧାନୀ କିମ୍ବୁ
ଯମାଯ ଦେଖାଏବିକାହାରେ ରାମ କାରିଯାଏ. ପଲକା
ଲଂ ଅରୁଦ୍ଧରେଣ୍ଟାରୀଅନ୍ତରୁ ପ୍ରିରାହୁଣ୍ଡ ଆଶିଷିଲାରୁ ଚପରାରେ
ତୁ ଯୋଗରିବିଷ୍ଟାନ୍ତି ଉ ଜାତାବିନ୍ଦା ନ୍ରମିଶି କାମନକ
ନ୍ତି କରିବିଚାରି କରୁଣ ଦୁଃଖିବାରୁ ନୁମାଞ୍ଜଳାରୁ ଶୁଣ ତା
କଣ୍ଠାବତିତିରୁ ଏହିପରିବଳ ପହିଙ୍କାତିରିକଣା! କରିବୁ
ତଥା ଅନ୍ତର ଏକବ ତଥା ନାହିଁ, କରିବୁବୁତଥାନୀ ତ
ନ୍ତର ଏକହାରୁ ଶୁଣ୍ଟିବିଷ୍ଟକମନ୍ତର, କରିବୁବୁତଥାନୀ
ତନ୍ତର ଜୀବିତମନ୍ତର ନିଶ୍ଚାନ୍ତିଷ୍ଟାନ୍ତି, ତନ୍ତର ସର୍ବ
ସପତରୀଯିତି ଅନ୍ତରବିତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣିତ୍ତ, ପ୍ରେମାନ୍ତରକଣ ତା
ଯି ବନ୍ଦିକଣ ଅରୁ ରାମର ବାନ୍ଦାନ୍ତର କରିବାରୀ
କାହାରୁ ଶୁଣ କାକାନ୍ତରବିତାନ୍ତିରୁ ଏହିତ ତିରୁମାରୁ ରାମର
ପମଳାନ୍ତରକ! ଅରୁ ରାମର ପାପି: ଦୁଇମାତାରାମି

குடியூம் தலைர் பிரேரணையின் கால்பாகி வழக்கீனதான் என்ற நம்முள் சிறியாகிட்டதான் காலாகா. அது ஸ்ரூபு—அது ஸெஸ்கிரு குடும்பத்தோடு, ஸ்ரூபுவர்யூ போலே நீங்கள் அதை உட்கொள்ள முடியாத கொஞ்சமிழுவாயை வூறுவான் கூத்துக்கு நூலாகவே கூடியது குத்துப்பொய்யு காருதை நீங்கள் வகுப்புள்ளூட்டியூ. வீணாக அது கூத்துப்பொய்யு தினம் பூம் பூமவலுமின்றியது தலைர் கொஞ்சத்தைப்போலே யு, தலைர் அம்மதுபோலேயும் தலைர் தீவ்வளிக் காக்காத்து தலைர் ஜிவிதாஶைஷன் விபசிலா என நாம்முள் வகுப்புள்ளூட்டியூ காக்கிறிருக்கின்று வெட்டு நான்கால ஹவாரஷ்யத்துப்பொய்யு குலண்மிரி எதிரிக்கவேப்பத்துடியும் நாம்முள் தலைர் காம்முறையும், தலைர் கொஞ்சத்தைப்போலே வகுப்புள்ளூட்டியும் ஸ்ரூபு க்களை; ஒத்தாள் ஸங்கால் பேரும். ஒட்ட பேருக்களை வகுப்புள்ளால் ஏற்காற்கிடையை காணவான் நான் கள்ளுக்கு செந்து; ஸ்ரூபு அதறு நடுக்க காரணம்.

രാമനിൽ ദിന രാജശാസ്ത്രം കേടുപ്പേം ദിന, വെ
ട്ടോ മഹ്യപുണ്യവിഭ്രംഗം അ ഉദ്ധവാംശത്വത്ത് കൈശ
സമ്പ്രദാവി ദ്രോഹമായ ദിവ്യത്വത്തിൽ വിശേഷ പലതും വ
രംതു കരംതു തുടങ്ങി. അംഗത്വപ്പേം കൊണ്ടുകയും കേൾ
കൂടുകയും ചെയ്യുപ്പുണ്ടാണ്, അതുവരെയും എല്ലാം നേരിന
ക്രാന്തിക്കെന്തു, താണ്ടിവിശേഷിയും കണ്ണത്തുകരിഞ്ഞും കൊ
ണ്ടിരന്ന ദക്ഷിണാർക്കു ദന്തപ്പു വാസ്തവം വെള്ളിക്ക
ചാടിയതു

“അരമേ, ശ്രൂപ്പൻ വന്നതിലേക്കവേക്കണ്ടു” അ
മഹാരാജാവാലെ എന്നിക്കും നാമമത്തല്ല. വവറും കയ
ഡും പ്രിന്റർ റംകുങ്കുട്ടു ശ്രൂപ്പൻ റംജുത്രീനെയെ വെടി
തത്യ കാട്ടുകുന്നു ദുക്കാനോ! വാല്ലക്കും വകാണ്ട് ബുദ്ധി
ക്കു സ്വിറതാംഗിലും താരിഖ്യിന് അതു മഹാബംജംവും ഇ

ஷார்க்கான் நித்யாஸமானத் எடுதொகை கடங் கையிலுள்ள ஏடுப்புத்துவங்கள் மடிக்கை? நாட்காலத்தின் காட்சிலேக்கை நூற்றுவர்த்தவையிலோ எடுத்த ஜெஜுக்கள் ஏடுத்தாரப்பறாயமான செஜுது ஹா மோர்க்கையில் யிக்கத்தைவிலோ எடுத்த ஜெஜுக்களில் ஏடுத்தாக கோ ஈமங்களைக்கூட்டுத்? ஈருசீலோ, யிக்குத்தரோபோலூது ரூ விழ்நினாத்தியிலும் ஏடுத்த ஜெஜுகளை படிக்காரியூ. அதற்கும் முன் ஸப்பானான் ஹா மஹாநலைவங்க். சு மவு அதுஞ்சும் சென்ற், ஈருசீலர்க்கவேலூது புரியாதை தூ உ கேவக்கலை யம்மிதாய அதுராமங் நிறாக்க ரிக்கோ? வால்ப்குத்தாங்கு மன்றூ கூபினியூ கட்டிக்கை கூப்பு மோசூதாய அது ராஜாவின்கு அதுஞ்சையை, அது பேர்மத்தின்கு பூருங்கதென்கையாலூ, கூபாறுபுத்தி செய் ஸுதூசு ஸுவலங்களியூ நிலூங்கெடுத்தெழுதுக்கா பல திச்சுயாலூ அங்கு ஸுரிசையியூ. சேம, ஜெஜு, மரா க்கு அங்கியுவங்க ஹட்கிடுத் துணபு, ஹா நிமிச்சங்க ஸே, வேங்க ஹா ராஜுத்தை ஸபநமங்கவைக்கு முதிர்க்கொ. அதினால் தொங்க வேங்கைங்கு பின்பு நிலூங்கே, அது வாநா குவின்றுகொங்கே ஹாங்க ஹா ஹா மேங்குத்தித்தி ஏடுத்தாரவையிலோ நிலூங்குவங்கு குசியூக்கு ராஜுபுலாவேவியு கைத்தித்தி ஹா அரயேங்கூபுரவாஸிக்கும் ஓவாங்கோடு ஹா டாந்துவிலூங்கு விசுவாரிக்கைங்கான்கோ! அத்தினால் செய்யுத்து ஹா காட்காரே முழுவங்க, கெண்ணாசியாத்தெதென்க, நிலித்தெரங்குகூங்கு தொங்க கெங்கொநாட்சு. அது வார்த்தாக்கியின்கால் அதற்கு அரவங்கு கூக்காயி. அது வார் பெதுவங்குப் பூத்தித்தினினால் இதுவங்கு மிதத்தின்காலி வாயி வாழக்கே அரவிதங்கு செழுத்தாக்கொக்கித்தி, அது கு ஸ்தாத்துவக்கூலித்தி கணிடாக்கையிலும் தொங்க ஸுங்கிவெக்க

യില്ല. ഒക്കേയിരുടെ നിന്മധനതിനോ അടിപെട്ട നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയോ തീരെ ഭജിച്ചവോയി. അങ്ങിനെയു ഇൽ ദിവസയുടെ—നമ്മുടെ എ ശരൂവിനെ വധിക്കു യോബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പാപമാട്ടമില്ല. കംഞ്ചകംഞ്ചവിചരംകൂടാതെ ഉന്നത്തനായി ഭജ്യ മംബ ചയ്യുന്ന എൽ മുക്കവാബനകിൽക്കൂടിയും ദണ്ഡപ്പൻ തന്നെ. പുരുഷോത്തമനായ വോന്ന ന്റുമഹാശി അഡ്രീനമംകിനേ ഈ രാജുരാത ഈ രംജാവു് എന്നെന്നും കാരണത്താലറണ ഒക്കേയിരു കെടുക്കുന്നതു്? ഇങ്ങിനെ ചെയ്യവാൻതക്കവണ്ണും അതു വച്ചിയ ശക്തി ഈ രാജാവിനോ എന്നതംബുള്ളതു്? വോന്നിലും എന്നിലും കൊടുത്തായ പ്രേഷത്തംടക്കൂടി രംജുഗ്രീഡയ രേതനു കെടുക്കുന്നതിലേക്കു് ഈ രാജാവിനു കൈയ്യുണ്ടാ എന്നു തൊൻ കന്ന നോക്കുന്നു. അദ്ദേഹം, അം പ്രംജയും സന്തു ഫ്രീഡ്രിക്ക് സ്നേഹമാണു് എന്നിക്കു് എന്നെന്നു ജ്ഞാപ്തിക്കുന്നതു് ജ്ഞാപ്തിക്കുന്ന പ്രവേശിക്കുന്നതു വോരവുംതിലും യാലും ഉഖ്പലംഗികിലംഖംലും, അതിൽ അതുപരമായി കയറുന്ന ശ്രീ ഈ തൊന്തരാബന്നും, തൊൻ ചെയ്തിട്ടു ഇൽ ദാനദാനദേശജും യാഗദേശജും എന്നെന്നു സത്രുവരെ യും, എന്നെന്നു ചാവത്തെയുംകൊണ്ടു തൊൻ ഇതാ പ്രതിശത്രുചെയ്യുന്നു. അം മഹി, തൊൻ വിഞ്ഞുപ്രയോഗിച്ചു്, അധികാരംതന്നെ സൃഷ്ടിനെന്നതുപോലെ, വെതിച്ചാട ദിഃ വനത്തു അകറും. എന്നെന്നു പരാന്തരത്തു തൊൻ ദാമയും കാന്നിച്ചുതരാം; അതു് എന്നെന്നു ജ്ഞാപ്താം കണ്ടുകൊള്ളുന്നു”.

കോപതാപഞ്ചാത്യ മുഹർത്തായി ലക്ഷ്മണൻ ചെയ്യു ഈ ഗജംലാം രാമൻ പ്രശാരത നാഡി കേട്ടുവിനു. ലക്ഷ്മണമതത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനു കൈശസല്പാദേവി നിന്മധനിച്ചുവക്കിലും ധമ്മാന്തരവായ രാമൻ അതി

രണ്ടായിരും വഴിപ്പറ്റുകയില്ല. ധനശത്രി അമ്മയെ രാമില്ലിയിൽ കുറഞ്ഞ സാഹചര്യവാദിയാണ്:

ഈ സൗമിത്രി നിന്നുതോ അരമയേയപ്പും, ഈ ഭാതം ചിങ്ങാശം സാന്തപനംചെള്ളുവാൻ രാമാണ വിഷമകം യതു് താൻ കാട്ടകേരുതാറായാൽ ഒരുവമതാലാ എന്നും, ഇതിൽ മറ്റൊരും പഴിക്കുകയുണ്ടും, ഇതിനും ഒരു ദിവസം കൈകേയിക്കോ തന്നോട് വാതസല്പരുമുണ്ടായിരുന്നുണ്ടു്, ചുപക്കുന്നു് അവരുടെ ഉബം മാറിയതു് ഒരുവമതാലാഎന്നും ഒരുവത്രെ ലാംബി കുവാൻ അത്ക്കും കഴിക്കുവില്ലെന്നും, ഇനി ഒരുവേദ്ധ പോലെ മാത്രവായ കൈകേയിരെ സന്തോഷിപ്പിക്കായാണ കുർത്തുമെന്നും രംമൻ വാചിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടുണ്ടു് അടക്കാനില്ല. അതു മഹംവിഞ്ഞും ക്രോധത്താൽ ഭുക്കിവും ചീരി, ഭുക്കിചാൽ കീഷമാക്കുവായ ലക്ഷ്മിനമ്മവം കുംഭസിംഹത്തിന്റെരുച്ചും പോലെ ദിന്തുവായ ലക്ഷ്മിനമ്മ കൈകൾ കുടിത്തു. ഇശ്വരിൽ തിള്ളുംയായ കോപത്രത ബെജുംവിടംത തച്ചക്കവാനരജ്ഞ പണിപ്പാട്ടിൽ ആ മഹംവുലനു തന്നും കഴുതു മേല്പുംതു കീഴുച്ചുംതു വിചയനായും ഇ ഗ്രാമാശി. ഉപജോനചിവനു ക്രോധോജ്ജപമായ ആ ഭവത്രഹം താരിച്ചു ലക്ഷ്മിനമ്മ കണ്ണകേരണാരക്കണ്ണു മോ കീട്ടുംഖം തജ്ജുംഖാട വച്ചാക്കുംചെള്ളു്

“കുമ്മാ! ഇതിൽ ധമ്പംാറി പോലും! ലോകം ഒ വരാന്താനാട്ടു ശക്കിക്കും പോലും! അറബിത്തമാണി ഇ ഗ്രാമിക്ക സംഭേദം അവക്കാ ബാധിച്ചുപോക്കലും. ആ തെ; ഇതു വെറും സംഭേദംതാഴനു. അവരും സംഭേദത്രാം കിട്ടാല്ലുക്കിൽ ആ കന്നിനും കുറുത്തുംതു ഒരുവെണ്ണ കുറിച്ചു് ശ്രദ്ധയേറു ഘുക്കുപ്പിന്തുരുക്കും അവരും മൊക്കു മുമ്പായിരും ആ ഒരുവാഴ്ചയാശം മുത്തുരും! ആ

ആയപുംഗവൻ കൂട്ടക്കലുന്നമായ ഭോന്ത് അതു തുടർന്നു മായ ഒരു ദണ്ഡനീയമായതെന്തിടി? റാജാവും കൈകേളിയും കേവലം പാപികളായിരിക്കേ അവബൾക്ക് ഭോന്ത ശക്തിപ്പേരാലും! ധമ്പത്തെന്നേംതും സംഭാ നുന്നം ഭോന്ത ധാമ്പികളാരെനു നടച്ചു വഞ്ചനം ചെയ്യുന്നവരു കാണാവാൻ കഴിയുന്നില്ല. പണ്ട് ചെയ്ത വരണ്ടാനംകൊണ്ടാണതു ഇന്ന് റാജാവു കൈകേളിക്കു അടിമപ്പെട്ട് ഭോന്ത കംടക്കേറുന്നതും! അതു വരും എന്തു കുകുങ്ങം അരന്നാൽനേരു കെടുത്തില്ല? ഇതും കാലം അതു റാജാവു തന്നേ സുക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചുവയ്ക്കു കെണ്ണസ ല്യാപ്പറുന്ന ഇന്ന് കാട്ടക്കേരേണമെന്നു മുൻകയതലോ ട്രിടിഷാണെന്നേ ഏറ്റവും വിഹപസിക്കയുള്ളൂ. അതു വിവക്കരണക്കുമ്പൊണു ഭോന്തരു ധമ്പവുംബി! അവർ കയതലോടു ചെയ്ത ഇം വഞ്ചയ എന്നിക്കും ചെയ്യാ നാമിക്കാൻ; ഇതിൽ വിരന്നം ഭോന്ത എന്നിൽ ക്ഷമിക്കണം. ഭോന്തരു ബുദ്ധിയേ വഴി പിഴപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അതു ധമ്പം എന്നിക്കു കെട്ടു ശാന്തിയും മഹാമതിയായ ഭോന്ത ധമ്പത്തെന്നും സംഭാന്തനാഡിക്കുന്നതും കൈകേളിയിടുന്ന വശഗന്ധായി ഇപ്പോൾ അടക്കാൻ ചെയ്തു ധമ്പതിയും നായി ഭോന്ത കൈകേളിയുടെ വശഗന്ധായി ഇപ്പോൾ അടക്കാൻ ചെയ്തു ധമ്പതി ഉമായ നിസ്ത്രകമ്മല്ലെന്നും അതിനോ ധാന്യം ഭോന്ത ധമ്പതിനാവണ്ടി അതുപരിക്കുന്നതും! കുമ്മക്കലുന്നമായ ഭോന്ത ഇം വിനിക്കും സുക്ഷിച്ചുവയ്ക്കു അതിനു അധിനിന്ദ്രിയക്കുന്നേ! കാഴ്ചം; അവർ ഇതും വെള്ളിവാങ്ങി വഞ്ചന ചെയ്തിട്ടും, അതു ഭോന്ത അറിയുന്നില്ല. അതോടു ട്രിപ്പുമഹമായ ട്രിബം എന്നിക്കും സുക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ഭോന്ത ധമ്പതിയില്ലെന്നും ഭോന്ത ധമ്പതിനാവണ്ടി സിസി ധാരവേണ്ടതും നാമുടെ വിനൃജനനമനു പോരിൽ വത്താക്കുന്ന അതു കാമപുത്രത്തുനാമക്ക് എന്നും അധികാരംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അന്തിരുംഡാരു വല്ലുതുമൊന്ത് അതു

എൻറു അനുഭവമുള്ള അതു ദിവസത്തെ ഇന്നു ഞാൻ വേ
രുത്തു വിഭിം. എന്നിലേള്ള സ്വല്പത്തോടു് ഇന്ത്യൻവില്ലേ
ന്നവക്കു് എൻറു പെശങ്ങൾ എത്രതോളം മേഖലക്കിൽ
വം വളരുന്നുമാ, അതുതോളം അവവിൽ സുവം ചേ
ക്കണമെന്ന ഒരുവത്തിനു കഴിവില്ലെന്നു് അവർ ഇന്നു്
അനുഭവിച്ചിരിയും. ഇന്നു് അവർ ഉപരക്കാളിയും സുവം
ഒരുവത്താലുണ്ടായതാണെങ്കിൽ, അതു സുവഭത്തുകാംഡി
പതിനുടന്നേറിയ ദിവം എൻറു പെശങ്ങത്തായ അ
വർ ഇന്നു ഭജിക്കും. കാംഗിരം വഷ്ടം വോൺ നാട്
വാൺ, വോൺറു പുത്രനാറിൽ ഇം റാജുത്തതെ സമ
സ്ഥിച്ചിട്ടു്, അങ്ങാലുംതു് ദിവാനു കാട്ടിക്കും. പേരുകും.
പ്രജക്കാൾ പുത്രനിഘ്നിശശം സ്കൂൾമിരു രക്ഷിക്കുവാനാ
യി പുത്രനാരാ എപ്പിച്ചിട്ടു് ദിവാനു വന്നതെ അതുനു
യിക്കാം. ഇങ്ങിനൈയാണെല്ലാ പണ്ടുവക്കാരുടുമാണിരം
പ്രിമാർ ചെങ്കുവനിരിക്കുന്നതു് ഇപ്പോൾ ഇം റാജു
റു കേവലം ചവലചിത്തനായിരിക്കും, റാജുത്തിൽ
കേടുവരുന്നും ശക്തമനു ദയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ ദിവാൺ റാ
ജും ചൈക്കക്കാളിയുംതു് എന്നാൽ, അതു റാജുക്കും
തെത്തു കടലിനു കരഞ്ഞുപോലെ ഇം ഞാൻ തട
ക്കാം. ഞാൻ അംഗീര പ്രവത്തിച്ചുട്ടില്ലെങ്കിൽ പാര
ഗ്രീക്കമാരു വീരലേംകൂട്ടിലുണ്ടും എന്നിക്കു വേണ്ടുന്ന
ഞാൻ ഇതാ ശപമാരുചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദിവാൺ
ഇന്നു യമാവിധി അടക്കേണ്ടതിനായി കുറങ്ങുന്നാം.
അതായിൽ പിണ്ണാദിവയന്നു റാജുക്കുന്നാരുംയെല്ലാം ബാ
ഹുവിയുംതോടെ എത്തിത്തടിക്കുന്നാൽ നാ ഞാഞ്ഞാ
രാം ഉത്തി. എൻറു ഇം കൈകുലു വെറും ചാതത്താം
നാശിലപ്പി. എൻറു ഇം വില്ലോ് ചെറും മേടിക്കായി
എടത്തിട്ടില്ലത്പ്പി. അരലക്കാരമാണി കൈക്കു തക്കിക്കുവാനു
ഇലപ്പു എൻറു ഇം വാം. എൻറു ഇം ശാംനും

അവയുടെ നിമ്മംഞ്ചവംതുന്തരത എന്നും കണ്ണുകൊം സ്ഥിരിക്കുവന്നായി സു സ്ഥിരുവെച്ചിരിക്കുവാനും ഇഷ്ട വയസ്സ്. ഈ നംബും എൻറോ ശത്രുക്കളും സംഹരിക്കുവാണെന്നു ധരിപ്പിരിക്കുന്നതു് എൻറോ ശത്രുവാണെന്നറിയുന്ന എവനോടും ഏനിക്കു സ്ഥാക്കുവാം കയില്ല. വിശ്വേതന്നുവാവെ മിനിൽതിള്ളുന്ന ഈ താങ്ക്കുംവൈഡിഗം ഉരുളിയെടുത്തു്, ദാതുംയുധനായ ഇരുന്ന തന്നെ ഇടന്തുവന്നാലും താൻ കൊല്ലാതെ വിടകയില്ല. ശത്രുസ്മലങ്കിലെ ശത്രുകളുടേയും, അതുകൂടി കുളിക്കുടേയും, കതിരകുളിക്കുടേയും അംഗങ്ങൾം എൻറോ വരച്ചിരുന്നിരിഞ്ഞുവിന്നു് പാരിടം മരശ്ശുക്ക് സഖ്യാഭയാഗ്രഹമ്പുംതുംയിരത്തിയും. എൻറോ ഈ വാഴ്ത്തുകളും ഉണ്ടെന്നിരിയ മനസ്സിലും ചോരായണിൽന്നു മിനാൽ കാരാറുകൾപോലെയും, പെരുക്കുന്നകൾപോലെയും ക്രമിയിൽ വീഴും. ഉടൻവിൻ കൈയ്യും ചാൽഡി താണിങ്ങ് വിശ്വുന്നി നില്ക്കുവേ, പുഞ്ചവർദ്ധത്തിൽ എത്തോന്നവനാണു് എന്നുണ്ടേപുംലെ പുഞ്ചപ്രത്യേകത പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ അല്ലെങ്കു! എൻറോ ശരണങ്ങൾ അതുകൂടിടേയും ശത്രാക്കുളിടേയും കതിരകുളിടേയും ഒരിം തുള്ളുക്കുണ്ടു് ക്രൂംക്രൂംമാരി പാഞ്ഞതുകയ ദു. കുറേ അരപ്പുകൊണ്ട് പരാജയായും വേണ്ടിവന്നാൽ, പരിപു അരപ്പുകുംകൊണ്ട് കരാജക്കുയും ശ്രാവം പ്രഖ്യാക്കി. എൻറോ അരപ്പുസന്നവത്തിന്റെ പ്രഥാവം ഇന്ന് ലോകം കണ്ണുകൊള്ളുക്കേ അതു ചവലാമുഖ റംഭരാവിൽ അപ്രൂഢിപ്പത്തെങ്കും പ്രളിവായ വോഗിൽ പ്രളിപ്പത്തെ യും ചേക്കിവാൻ താൻ ഈതാ പൂജപ്പെടുകയായി. ഇന്നു കൂട്ടിച്ചുന്ന ഗപ്പുടു് ചംത്രംന്നതിനും, വളകൾ അഞ്ചായുന്നതിനും, വാരിവാരി പിത്തം കൊട്ടക്കുന്നതിനും, സ്നേഹിതന്മാരും സഭക്കാരിക്കുന്നതിനും ദുരിയോ

ഗിക്കാമെന്ന ക്രാതിയിരുന്ന ഏൻറു ഈ വൈക്കമ്പേരു ഭവംതെന്ന് റംജുട്ടിയേക്കണ്ണ അന്നുംനാണി മടക്കി വിട്ടവരെ തിക്കുംണമാണി പ്രധാനിക്കന്നനിന്നുംയി വിനിയോഗിച്ചേക്കാം. ഏൻറു പ്രിയജ്ഞാജ്ഞ, ദേവാൻ ആളുതൊപിച്ചാലും! വൈനാർ ഏഴുതായ ശരുവിനേ യാണ് അവബേരു മിറുങ്ങളിൽനിന്നും, അവബേരു ശ്രീകൃഷ്ണവിനും, അവബേരു ദ്രോഹാനിൽനിന്നും ഈ ക്ഷുണ്ണം ചെന്നു വേർപ്പിപ്പിക്കണമെന്തു്? ഈ ലോകം മുട്ട് വൻ വോന്നു അധിനമാക്കുന്നുമോ? ഏന്നാൽ ഏ നോട്ട് ആളുതൊപിച്ചാലും! നൂറു വൈനാർ ദാസ നാംബു്.”

കോവദും താവദും ചട്ടചുട്ടു കൂട്ടുകൊണ്ടു് ലക്ഷ്മണബേരു മഹാസ്ത്രിന്ന എത്തശ്ശേഷം അംഗം, അതിൽ അംഗനായിത്തീന്നാക്കരംഡാണു് ശ്രൂ പീംകമാരാൾ ജ്ഞാതിയും പരാതത്തുപോയയതു് സപ്പന്തം അത്തമാവിനേക്കാർ പ്രിയതരംനായ തന്നെന്ന ജ്ഞാജനം വൈനും നോയു വിഹത്രു തന്നെന്ന ആരുശാംതോഷങ്ങൾക്കു് മുലാതോടെ വൈനുംനായ ഇടിച്ചിൽ ഇവയാൽ ലക്ഷ്മണബേരു മഹാസ്ത്ര വൈനും ഇരഞ്ഞുപോകി. ധന്തശ്ശേരി നിരസിച്ചതും, ഒപ്പവെൽക്കു വിനിച്ചതും, പിറ്റെങ്കണ്ണ പഴിച്ചതും അ സുചരിതനായ ഇരുക്കുന്ന മനസ്സും ദേ ചെങ്കുത്തലു അ മഹാത്മജസ്പിഷ്ടിൽ സമാജമായി കടക്കാളിന്ന വൈനും വൈനും ദിവസപ്രധാന മേറാപ്പേരിലും വല്ലാതെരായാണ ഡിലബിജിച്ചുപോകി— അറുമാറുമാണു് ഇവിടെ കാം കേട്ടതു്. ഈ ഏട്ടുത്തിന്ത രാമൻ കൂടുത്തിന്നുട്ടുക്കുന്നാണെന്നും ഏ പ്രിയ സാമ്പാദനാണു് ശ്രൂ പുത്രാധ്യാത്മകനായ സുമിത്രാത്മജൻ ചെങ്കുത്തയന്നു് അരുദ കണ്ണു്! ദൂഢലുതനായ രാമാർക്കട്ടു ലക്ഷ്മണനും ആദ്ദേഹിച്ചു് കണ്ണും തുട

ତୁଁ ସାଂଗପଣର ଚଷ୍ଟିତଣି. ପିତୃଶାଙ୍କତିକଣୀ
ଓ ତାଙ୍କ କର୍ଦ୍ଦିରୋଳୁଙ୍କ ଅରଣ୍ୟରେ ହୃଦୟକଣ୍ଠରେଖାଙ୍କ,
ଅରତାଙ୍କ ନୂପମମମଙ୍କ ରାମଙ୍କ ତୀତ୍ତିପରକ୍ୟଙ୍କ ଚପ
ଜୁ. ଝୋର୍ଜ୍‌କା ସମତମଧ୍ୟାତତତ୍ ବେଶମାତ୍ରି ଚଷ୍ଟିଯି
ଦ୍ୱା. ଅରତୁରକାଙ୍କ ଅରୁହର ସପିକଣ୍କ ଅରତଳାତତ ନିପ୍ତି
ହରିରେଖାଙ୍କାଯି.

ନଗାଂ ଅରଲ୍ପୁରାଯା ।

ଆମରେ ସମାଧପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ, ତଣେବାବାଣିଙ୍କୁ
ପୁରପ୍ରକ ଯନ୍ତ୍ରପତିକାଳୀଙ୍କ ସାରାଯେଣଟକୁଡ଼ି ରାମଙ୍କ କାନ୍ଦ
କବିତବଳଙ୍କ ରହଣି. ଲକ୍ଷ୍ମୀଜୀବନର କାନ୍ଦିଲେଖଣ ସାରାଯା
କୁଣ୍ଡଳିକେଣଙ୍କାରଙ୍କ ରାମାନ୍ତିଲ୍ଲାଲ୍ଲୋ. ସୀତାରାମଙ୍କାର
ବନବାସତିକାଳୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଣଙ୍କାରୀ ଏହିପ୍ରମାଦରେ, ତା
କେ ଅତିରିଲ୍ଲାଙ୍କ ସଂବନ୍ଧିତ୍ବାତିରିକ୍ଷଣାତୁକଣ୍କ
ଲକ୍ଷ୍ମୀଜୀବନ ଏହିରାବଦୁଂ ବିନାନାଯାଇ. ରାମଙ୍କଣାର ରା
ଜ୍ଞାନାଶତେତକାରୀ ବେଶମାତ୍ରିକଣ୍କ ଆଯିକଂ ଦେବଜନ
କମାଯତୁ ରାମଗିରିକାଳ ତାଙ୍କ କିମ୍ବା ବେରବେର୍ଦ୍ଧ ବାଶେଣାକି
ବନକେବେଳେ ଏହିକା ଶକ୍ତାଙ୍କ. ଅରୁ ଯଶସପିଯାଙ୍କ ସୁମ୍ର
ରାମ ଭୋଗୁଷାପଣ୍ଟାର୍ଥୀଙ୍କରୀଣ ତଳା କାକହିଟକରନୀ
ପ୍ରାତମିଶୁ:—

‘ ମୁଗେଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଚଢିକଂକାନ୍ତିର
ପୋବାରୁ ତାତୀପ୍ରାଣିକାରକିଲୋ,
ନିର୍ମିତ କଣାକିଲେଖଣଙ୍କ
ଦେବେପିଲ୍ଲାର ମନ୍ତ୍ରତାଙ୍କ.
‘ ଏହିକାଳକୁଡ଼ିଲ୍ଲୁଲପ୍ରାରଙ୍ଗ—
ଚଷ୍ଟିକାଙ୍କାନ୍ତିରଣଙ୍କ ଚବଣ,
ପାନ୍ଦିତ ମହିନ୍ଦ୍ରଶକ୍ତି—
ରାଜ୍ଞୀପାଲା ରାଜ୍ଞୀର.

“വേവലേരകംകയറല്ലോ,
വേണ്ടനിക്കമരതപദ്മം
ലോകേക്ഷപച്ചയുക്കിള്ളിക്കു—
നീഡാനിനെപ്പുറിഞ്ഞുണ്ടാൻ”.

രംഗൻ:—

“സ്നേഹിതൻ, ധാർമ്മികൻ, വീര,
ഒപ്പുംഴംസക്രപമ സഹിതൻ,
പ്രാണപ്രിയൻ, വിധേയൻനീ,
തന്ത്രി, തോഴനമർണ്ണമേ.

“നീയെന്നർക്കുടെസൗമ്യിശ്വരു,
കംട്ടിലേക്കിനാപോങ്കിക്ക
കൈശാസല്പയെവും ഭരിപ്പാനാ—
രാസുമിത്രാവ്യായംകൈയുംം”

ബക്ഷിഷ്ഠൻ:—

“നിന്തുതജപ്പുംലതാൻവീര,
പുജിക്കംഉതന്നുതുലോം
അജ്ഞാനതിപ്പുണ്ടുകൈശാസല്പം—
സുമിത്രക്കൈനിന്ദ്രയം.

“എന്നെടുംലായിംബോരു
സാംകൈഷാസല്പുപോരുഃ;
കതിയാമവശിതനെപ്പും—
ററഞ്ഞെമനാമതനെയും.

“കന്നിച്ചുകൊണ്ടുപോയാലു—
മെന്നെന്നിപിഴവില്ലിതിക്ക;
തൊനോക്കുതാമ്മനായ്ക്കും
നിന്നുംകാഞ്ഞവുമെംതിടം.

“വില്ലുമനുംമട്ടത്തിട്ട
കൊട്ടുകാഴ്ചനംട്ടുകോതിനെതാൻ

നിന്മനിൽവഴികംണിച്ച

തന്മകംണ്ടുനടക്കവൻ.

“പതിവായേകംണ്ടുവരുവൻ
തവ, മുലമലങ്ങളും?”

രംമൻ: —

“പോതു, ദീ അന്തുപറയു,
മുട്ടരോടൊക്കെലക്ഷ്മിണം”.

ഇപ്പിനെ രാമനിൽനിന്ന് ശരസമതികിട്ടിയ
പ്രേംഡ എന്നും മഹത്തായെന്നും സിദ്ധിയാണുണ്ടു
പോലെ അന്തുപയം സന്നേതാശം ലക്ഷ്മിണിൽ വരുന്ന്.
രാജകീയമായ ആധിപത്യവരാജൈപ്പാം വെടിന്തും, ത
നീറ ആധിയാജ്ഞാപ്പംമെട്ടുതും അതു സുവാഹ്നം മ
രാഖലൻ രാമനോടൊപ്പം കാട്ടക്കുവാൻ സജ്ജം ആ
യി. രാമവിരദ്ധത്തെന്നേതുത്തു ഭാവിതരായ പെണ്ണുണ്ടു
കൾ, രംമനെ അനുഗ്രഹിക്കുവാൻ ബാഗ്രതിജായ ലക്ഷ്മിണാ
നെ കണ്ടിട്ടു അനുഗ്രഹിക്കുവായതു അവർ കണ്ണി
രോടെ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതാവിതു: —

“മാ, അക്ഷ്മിണം, കൃതായമന്ത്രി,
നിശ്ചം പ്രിയവാദിയായ്

ദേവരാജനാകംഞ്ചേരംവെ—

എപ്പിക്കംരായതിപ്പുംയാ!

‘അനക്കിത്തമധംസില്പി,

യിതക്കുംയേമററും,

ഈതുവിശ്വാസവഴി, കിചന്—

പിംഗവേദവുകയപ്പിനീ!”

ശ്രൂജ്ഞനെ ശരസമിച്ച കാട്ടിലേക്ക് യുറപ്പുട ത
നീറ മകനെ കണ്ടപ്പോൾ “പേംയിക്കൊള്ളുക, പോ
യിക്കൊള്ളുക” എന്ന പ്രതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടുമിരു ചെ
ജ്ഞം രാമലക്ഷ്മിണവിശ്വാഗത്തിൽ ആ സംശ്രി യം

யார்யாயிக் கண்ணிர் வங்காதிகள்னிலை. ஏகிலும், மேலும் விவகதிக்குடியும் ஜெஷுகன் பிறுநகரை தன்ற புதுநகர் என வீரங்களிடுதலாகவும் சூழப்பட்டிருக்கிறது.

“உண்ணி, லக்ஷ்மி, ஸ்ரீவதிதபுரியாய் நினைக்கு காடு கேடுவரானால் சுடியும்போய்கூட அது ஒத்திக் கட்டும் ஸங்கேதத்துறை நினைர் ஜெஷுகனாய் நம்முடைய வாய்ப்பு நினைத்து கொண்டுவருகிறேன். இனி, நியும் அதற்குமேற்கொண்டு செய்யும் நான்கு நிலையாய்களாயும், அது ஜெஷுகன்து நினையான நினைக்கு சர்தி. ஜெஷுகன்று கருஞ்சுரைவத்திற்காலை அரைஞன் வத்திக்கையாதானால் ஸஜங்காயம். புதுநகரை, யாஸ் பிக்ஸிக்கு, யூலூஸ்திருத்திக் கிழக்கு— ஹதானால் ஹா யாஸ்துதிலே பள்ளிவள்ளுக்குத் தந்த பேரூங்கள் நியும் காங்கிரஸ். காந்தியாயும் நாட்சிலாக்கும் ஹா நாட்சியின்கீங்கால் நியிரதாக்குத் தோற்று போகு, போகு, ஜெஷுகன் பிறுநகர் காந்திலேசு போகு. நினைர் பிதாவாய் சூரமைமாராஜாவினைபோகுலே நியிரத நாமகை பூஷிக்கான். நினைர் ஹா அஞ்சையபோகுலே நியிரத நிதிகளை மானிக்கான். நியிரத வாசனை வாசனை ஹா அஞ்சையால்பூநாஸரதைபோகுலே காந்துக்கூடும் வேண்டும்”

ஹாவினையான ஸுநிது பாதைத்துறை மாநிலத்து நெய லக்ஷ்மிகமாரனைர் ஜாயித்திருவாய் ஸுநிது யிற்கினால் ஹா விளோவிதவங்கைப் பூரபோகுதித்திருக்கும் அஞ்சைபோகுவதானிலை. ஸிடாவாலகை ஸிடா என்கூதைத் தாழ்வைப்போகுவோடுபோகு அஞ்சைத்தனி நீல் அவகாசமாகுது.

காந்திலேசு பூரபோகு ஸிதாநாஸலக்ஷ்மினார் ஸாகாதிராவரங்கை தெரிவிதுவானால் போய்து ஸுநிது

സൂരയകാരംത് അപർ നമനതിൽനിന്നിരുണ്ടി, പുഞ്ചമെ തെയിൽക്കിടന്ന രാവു കഴിയ്ക്കുക്കുട്ടം. അപ്പേരുത്തു രാവിൽ, താൻ വേർപെട്ടുവന്ന പിതൃജനങ്ങളെയോത്തു രാമൻ വേദിക്കുന്നതിന്നിട്ടും ലക്ഷ്മണനും ഇത്തിനെ അടിന നീക്കയുണ്ടായി:—

“എൻ തുടങ്ങുന്നവിശ ചജ്ജ
ചെയ്യണ്ണതുറാരംഭ,
തേടേണമല്ലേംസാഹംയ്യും
സീതയെക്കാളുകൊള്ളവാൻ”

ഒത്തുവരത്തായ അടിനദിനമാണിതു്. തന്നെ ലക്ഷ്മണൻ അന്നഗമിക്കാതിക്കുന്നാൽ രാമൻ എററാവും വിഷമിച്ചുകൊണ്ടും പ്രാംഗതുപ്പുന്നായ ഇംഗ്ലോത്തേരുടെ നാഗോലെ കരുംരോടുകൂടിയും തന്റെ സകടങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുവാൻ ധീരംഭാത്തവായ രാമനും കഴിയുമോ? രാജുക്കുണ്ടും, പിതൃജനവിയക്കരണം വനവാസിയമായ ഇംഗ്ലോക്കുടാൻ ഇടപുറിക്കും വിലവിക്കാതെ ദിവസതേ എപ്പോഴും ശാകാതതാത്തുകിവെപ്പുംപും അതു നിരിപ്പുക എന്തു ഒരിവിതതെന്നു നാശപ്പെട്ടിപ്പെണ്ണോ? അന്നുംനാം മാറ്റുമില്ലെങ്കിൽ രാമൻ എക്കുന്നായി സീതക്കു എന്തിനെ കുക്കിക്കും? എപ്പോഴും രാമൻ സീതയെ പിരിയംതെ നിഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടു്, ആതുംരഥത്തിനാണും വക എന്തിനെ കുടം? സീതംബമുന്നാർ തനിച്ചുംഡാൽ, കാട്ടിൽ രാമൻ ഉറന്തുവെംബിൽ ശാഖവലയായ സീതയ്ക്കു കാത്തു നിശ്ചിവാൻ ആരുമേം? തന്റെ അന്നഗാഡി വേറെവല്ലവന്നാണായ സുന്ദരിംതാമായ സീതയുടെ ക്ഷുഖ്യിൽ രാമ ഗാ വിശ്വാസമുണ്ടാക്കുമോ? അതുകൊണ്ടു്, തന്നെ പിതൃടംവരകു ലക്ഷ്മണനുംവാണും രാമനും സൗംഘ്യം മുമ്പിലും കട്ടിക്കാണും നാണും ചെയ്യുന്നതോ അതു ലക്ഷ്മ

ഞൻ സാധേയങ്ങൾ ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സൗഖ്യമിന്ത്യിയിടെ ജീവിതം ധന്യവാദം ചെയ്യുന്നതു്

എന്തിനാണ് ലക്ഷ്മീ രംഗരാജ് ശരാശമിച്ചതു്? രംഗരാജേന്ദ്രപോലെ ലക്ഷ്മീരാജ് എഴുന്ന് നാട് കടത്തിട്ടില്ല. രംഗരാജ്.പോരു രേഖകളം സൗഖ്യമിന്ത്യിയുടെ ഭ്രാംജനകയാൽ, കാട്ടകേറുന്ന രാമരാജ് വിട്ട് നാട്വാഴംപോകുന്ന രേതരൈ ശരാശമിച്ചുംലും, അതും ലക്ഷ്മീരാജേസംബന്ധിച്ച മുഖ്യമായ ശത്രുവാണ്. സീത രംഗരാജേ ശരാശമിച്ചതു് സ്വപ്നം സുവശിശ്വവേണി യാണോ. ഒന്തുവിജയക്കത്തായ ജീവിതം ഏതൊരു സാധ്യപിശം ജീവിതമല്ല. ഒന്താവിനൊപിരിഞ്ഞ കെട്ടാരത്തിൽ വാഴുന്നതല്ലോ, തെന്താവോടുകൊണ്ടിട്ടോ, പ്രേരണിവന്നാൽ, കാട്ടിൽചുറുക്കതുന്ന ചെജ്ജുന്നതാണ് പതിലുത്തി സന്ദേശം. അതു സന്ദേശംശത്രുജിനാവേണി, ദർത്തുജംഗത്തിനാവേണി സീത രാജാംടോപ്പം കാട്ടിപ്പേരു പുരപ്പുട്ടിൽ നാം കാണുന്നതു് പരിമുഖപാതിലുതും മാത്രമാണോ സ്റ്റീജാക് ജീവിതത്തെ പഠിപ്പുത്തുരുത്തുന്നപോലെ, പുരാജനർ ജീവിക്കുന്നതു് ദ്രുതിക്കരിയാണ് ശ്രോദായമാനമാകുന്നതു് രാമരാജ് ശ്രദ്ധ യിച്ചുംലും, അതരൈ ശ്രദ്ധിച്ചുംലും ലക്ഷ്മീരാജൻറെ മുകളക്കത്തിൽ കേടുംതുട്ടുന്നതല്ലോ നാം കണ്ണവയ്ക്കോ. എങ്കിച്ചും, ബാല്യംതോടു രാമരാജ് പ്രാണാധികം സ്നേഹിച്ച രാമരോടോപ്പം വളരുവന്നിട്ടുള്ള ലക്ഷ്മീരാജൻ രാഹൻ വിപരിതിലായപ്പോറും അതു ഭ്രാംജനെ വെടിഞ്ഞോ, സന്ധാതാന്ന് രേതരു പരിചാശവാൻ ചുവന്നാണ് അതു ലക്ഷ്മീരാജൻറെ ജീവിതത്തിൽ ഒറ്റച്ചുംലും പോകാത്ത കട്ടം കാരണക്കുമ്പെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് പാഠാവലാം സൗഖ്യമിന്ത്യിക്ക് വന്നവാസത്തിൽ റിന്റൊഴിവുവാൻ മനറായ വഴിയുണ്ട്.

ണ്ട് കുട്ടിമേഖല പുരാസ്ത്വ രാമൻ തന്നെ വിളിശ്ശോ തിരിക്കുന്നതുകണ്ട്, തങ്ങയും തുട്ടിക്കാണ്ടുപറക്കുന്ന മെന്ന ലക്ഷ്യം പരിത്വന്നയി പ്രാതമിച്ചപ്പേംഡി, അരങ്കയും വിചക്കുകയുംനാല്ലോ ഉണ്ടാവുള്ളോ അതു ഒട്ടത്തിൽ, തന്റെ അവാജനോട് രാമൻ പറഞ്ഞതതുംഹു വിചടപ്രാത്രകും ശ്രദ്ധാംശാണ്:—

“സേംമിച്ചതു, എന്നർ തുടം നി കാട്ടിലാഡവോ നൊൽ കൈശുഭ്രംബുയും സുമിരുംയും ഇവിടെ രാഷ്ട്രി ക്കുന്നതിനും ആ രാണാളുള്ളതും? അതമിച്ച രാണിനാളുള്ള കാമണ്ണക്കുള്ളം മേധാവനന്നവാലെ വച്ചിച്ചുകൊംട്ടത്തിങ്കു നു മഹാശാഖ സ്പർശനയും രാജാവും ഇപ്പോൾ കാഡവാം തന്ത്രം ബഹുവായി അഭിന്നിർണ്ണയംണ്” അദ്ദീനയുള്ള അഴുന്നിൽവിനു നമ്മുടെ അമ്മമാംകും രജിയുണ്ടോക്കു മെന്ന വിജപഗിജവോൻ രായു. ശ്രദ്ധപതിരാജാവി നെൻറു പുത്രിയായ കൈകേരിയിനാണ് ഈ നീ ഇം രംജു തതിനെന്നു ആയിപ്പുറും കൈയേള്ളുവാൻഡാപരകുന്നതും പുത്രവിരഹത്താൽ ടിംവിതകളും ഗിസ്സുമായിനികളുമായും പത്രികൾക്കും കൈകേരിയി വച്ചു മുന്നായും ചെങ്കു ദേന്നയും ഉണ്ടാകുന്നുന്നതല്ല. രാജുശ്രീനേടി, കൈകേരിക്കും ശ്രദ്ധിശ്ശനും സസ്വവംവത്തിശ്ശനും മൊത്തൻ കൈശുഭ്രംബുയേരും സുമിരുയേരും കരിച്ച ചീനതിക്കു മേംഡി അതുകൊണ്ട് ദി ഇവിടെതന്നെ പംത്രം, രാജാ സംഘംയുതാണലോ, സപ്രയതാംതാംലോ കാംമുഹാരം മുരു ചികിയാണു ചെങ്കുണ്ടായും എന്നർ ഇം വാക്കു ദി അറബിസരിക്കു. ശ്രദ്ധവിനു ചെങ്കുംതു ദി എന്നു കൈരിച്ചപ്പും സെവിച്ചതാണിപ്പാം; മുഖപുശ്ചായന്മം ദയ മംജനുനും ദി അമാ വിധി അറബിച്ചിച്ചതായുംവരും. യേ, ലക്ഷ്യം, എവിക്കണ്ടവണ്ടി ദി ഇപ്പോൾ ചെങ്കു കാംതും ഇതാണും നാം ഇരുവരും ഇവിടംവട്ടവേദിയുണ്ട്

நமதீட அமைக்க ஸுவர்ணங்கு குறிப்புள் வி காக்க என்றாலோ”.

ஹுடிகென ராமன் பரஞ்சிரிக்கக்கொண்டு அதி னை கூறாவிக்கையே லக்ஷ்மீங்கூட்டுறைத்துழி. அது பேர்மீ லோகாபவாசத்தினா வசி உடிப்பு. கொட்டாசத்தி வெ ஸுவாஜிவிததேத்ததை லக்ஷ்மீங்கூட்டுறைக்கும் செய்யும். ஏதுகொண்டு எறு செழிப்பு? ராமன் கா க்கிழவெது வழி அதுபற்றும் நாரிட்டுக்கூடுமா என்று சூக்கொண்டு நீங்காட்டுத்தினாலோ லக்ஷ்மீங்கூட்டுறைமிகு து? அதையானதையாக சூக்க எஸுமிருக்கிப்பு. கொட்டா சத்திய பங்குத்து அமைக்க மக்கிக்கூடும் ராமன் வி ஸ்ரீஸித்துப்பும் எஸுமிருக்கியுடை முடிவடி,

“நின்குதேஷ்துப்புங்குலதாங்கியா,
ஷாக்கிக்கும் குறைங்குதுபேர்,
நூத்திதித்துஷ்டாக்குநாலும்—
ஸுமிருக்குதைகிள்ளியும்—”

என்னால் ராமன் காட்டிலாயாலும் கடலிலாயாலும் அது மதாவித்துக்கீர்க் கெஞ்ஜிலூங்கு அங்குலே பாக்கு அது நேரமத்திக்கீர்க் கிருஞ்சுவைத்துப்பேர்மூலம் சுருக்கப்பும் வெங்கியைக்குப்போன் லக்ஷ்மீங்கூட்டுறையிலைப்பும் விழப்புகிழிரிக்குன். ராம கீர்க் கெஞ்ஜிலூங்கு ஶாருஷுமி விழப்பாஸுத்து லக்ஷ்மீங்கூட்டுறை— ராமனேஞ்ஜிலூங்கு அங்குலை பாக்கு நீங்குங்காத்தினை பேர்மூலம் சுருஷாயாயாக்குத்துப்போன் விழப்புகிழ்க்கு சௌகரித்து ராமனை காட்டில் விவரத்து பிடிவெட்க்கையை நீங்குக்கை ஸஂகோபமானோ? அதற்கொண்டு, விழுக்க நாயித்துக்கை— ராமனைமதிப்புக்காரங்கை எஸுஷ்டிரு கை ராஜக்கீயச்சிவிதத்திற் துரத்துக்கூட்டும். ஹாரி, ம ரெங்காஞ்சுடி ஆஸும் கைகேரிமை மன்றதையை தோ கிழவான ஒரு அடிலுத்தாக பூர்வங்கூட்டுத்து, பூஷ்வரலூர்

തേരെ കാംഖിപ്പിച്ച രാമനാ നാടകത്തിലുതു്. അതു മാസ്യർ അറവത്തുംപോതൊട്ടം ബഹിർമാധുങ്ഗതൊട്ടംകൂടിയ വാശകളും കൈകേക്കിവായ മഹാസന്തിനിടങ്ങൾ ഇങ്ങിനേ വരുമ്പുകയുണ്ടായി: —

“ഇംഗ്ലോഫുവന്സറംബാമൻ
കാട്ടിൽപ്പേരും നാമ സിക്കിലോ,
അംഗനാൽവജരച്ചിന്തു
വാഴംനാിന്നല്ലീമേലിലും”

ഈ ഭക്തദേശ്യം എത്ര ദേശങ്കരമാണ് പതിനാം ലാംബുകളിൽന്നു രാമൻ തിരിച്ചു പരബ്രഹ്മം, രാജുകളിൽ കയില്ലെന്നായാൽ, അതു ശാശ്വതിറുക്കണ്ണ സക്കാശം സമമതമേം ആണെനോ? തനിക്കു താൽക്കാലികമായി കിട്ടിയ റാഞ്ചുതേത ഏതെന്നെന്നുണ്ടോ തന്നേരം തങ്കളും വാംഗായി ഒരു നാട്ടംലിങ്ങൻ പരിനുമിക്ക ഉംഗണകിൽ, റംമ നാവേണ്ടി അതു തടയേണ്ടതു ലക്ഷ്മണരാജും ചുക്കതലയ പ്പുണ്ടോ? കാതാൻറു ഗതിയെ മുഹമ്മദായി സന്തുലം നോക്കിക്കൊണ്ടോ, റാമനാ വിഭാഗമായുള്ള നടവടിക്കെഴുവയ പ്പും തടയേണ്ടമകിൽ ലക്ഷ്മണൻ നാട്ടിൽത്തെന്ന പറക്കേണ്ടയോ? ഇക്കാംപുമോത്താലും ലക്ഷ്മണനാ കുട്ടിക്കേരോണ്ടതില്ല. മഹാതേജസ്പിയായ റംമൻ വനവം സക്കാംതു വല്ല വിവരത്തും നേരിട്ടെന്നോ കുട്ടം ശക്കിക്കുംതെ ലക്ഷ്മണൻ, റംമരാജു ആഞ്ചലപ്രകാരം അമുഖം മംരം തുരുംഡിംബയും, കാതാൻറു സ്ഥിതിഗതിക്കെഴുകുക്കിച്ചുവിഷിച്ചിരും, വേണ്ടനുതു വേണ്ടകുലത്തു നടത്തുകയും ചെയ്യുകെംണ്ടോ, പതിനാംലാംബുകളിൽന്നു റംമൻ തിരിച്ചുവജ്ഞപ്പൊം അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കുവാൻ തക്കവല്ലോ റാഞ്ചുതോ കയക്കിവയക്കുന്ന റാം ഹരാൽ അതിൽ ലോകം പ്രശ്നം സിക്കയല്ലെതെ ചെയ്യുമോ? പിന്നെ, മൃഗരിന്നാണ് സൗഖ്യം വെച്ചിരുന്നോ ക്ഷവിക്കുവാൻ

വേണ്ടി ലക്ഷ്മണൻ റാമനേ കംട്ടിലേക്കും അരബിഗമിച്ചു
തു? എന്തിനെന്നു ലക്ഷ്മണന്നുതന്നെ അറിയാമോ? പ്ര
മബന്ധങ്ങളും ശ്രൂ രണ്ട് ജീവിതങ്ങളും എത്ര മേരു
വിശ്വാസം പിരിച്ചുവിടവാൻ! അപ്പള്ളിപ്പേരുമാണു സ്വന്തം
ത്മത്തിനുംവേണ്ടി യുക്തിവാദം ചെയ്യുക. സൗഖ്യത്രി
ക്കു വാവാസത്തിൽനിന്നും കഴിഗ്രാനിപ്പുവാൻതക്കു സ
മ്പ്രസ്ഥമതമായ യുക്തിവാദമാണു ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇവി
ടെ കാണിച്ചുതു?. എന്നാൽ, ഇത്തരം യുക്തിവാദത്തി
നു സന്ധൃംപ്രേമത്തിന്റെ മുഹിൽ നിലവെയവിടേ?
സാക്ഷംതു പ്രേമത്തംനും ബഹുമാരാണു റംഭലക്ഷ്മണ
നാംർ. അവരുടെ ശരീരങ്ങൾ പ്രേമത്തിന്റെ റണ്ട് ക
ഡ്രാലങ്ങളുംനും. റാമനെക്കൂടുതെ ലക്ഷ്മണന്റെയോ,
ലക്ഷ്മണനുംകൂടുതെ റാമന്റെയോ ജീവിതത്തിനു പ
രിപ്പുത്തിച്ചില്ല. റാമൻ ചെല്ലുന്നുന്നതേക്കു സൗഖ്യത്രി
ക്കും സൗഖ്യത്രിച്ചെല്ലുന്നുന്നതേക്കു റാമനും പിൻചെ
നേ കഴിയു. അപ്പിനെന്നും സൗഖ്യത്രി റാമനോടും
പും വനവസ്തുത അംഗീകരിച്ചുതു? അതിനെ തട
ചുവാൻ ലോകത്തിലെ എത്തൊക്കെ ശക്തിക്കും കഴിവില്ല.

അരയുതീപത്രിയു സീതയ്ക്കും റാമനും കിടക്കവാനാം
അി ഉക്ഷ്മണൻ പുക്കിപ്പിള്ളിക്കുണ്ടോടു ദയുക്കണംകു
ക്കൊടുത്തു? അരബ്ബോടിടത്തു? അതു റാമു മുഴുവൻ ഉറക്ക
മെംഡിച്ചുനിന്നു. ടിരുവനന്തപുരത്തിനു
ബേഖി. അവരുടെ അവരുടെ നിഷാമേശപരമായ മുഹമ്മദ്
എതിരെറു ഓർക്കരിച്ചു. അനു റാമുഡ്യം, മരച്ചു
ട്ടിൽ ചെറും തറയിൽ പുത്രമെത്തയിൽ കിടക്കുന്ന സീ
താരാമനാരെ ആസ്ഥാന്നേട കാഞ്ഞുകൊടു ലക്ഷ്മണൻ
വിച്ചുവറ്റിക്കാണട്ടു? ഉറക്കമൊഴിച്ചുനിന്നു. അതു
കണ്ണപ്പോർമ്മ മുഹമ്മദ് തിരുമായ മദോബേദ നയുണ്ടായി.
മുഹമ്മദ്:—“അംഗീകരിയോ, റാമനുമാരു, ഒവാന്നുംവി ഇതാ,

നാല്ലോടു മെത്ത ഞാൻ തയ്യാറാക്കിട്ടണ്ട് ഇതിൽ
അമാസുവം ഭവാനം വിനൃതിക്കും. സുവാദ്ധാംഡ ഒ
വാൻ ഖുണ്ടിനെ കാഴ്ചപ്പെടുത്തും. ഇംഗ്ലീഷ് വർ സ്റ്റേ
ഡിച്ചു നീഡിച്ചുവരാണ്. ഞങ്ങൾ ഉറക്കംവെടിഞ്ഞു
ഇവിടെ കാത്തുനിന്നുകൊള്ളാം. രാമദേവനോ ആ
തന്മാധികമായി സ്റ്റേഡിക്കന്നവരാണ് ഇതു സത്ര
മാണ്ണന് എൻ്റെ സത്രത്തെക്കാണ്ടുതന്നെ ഞാൻ
പ്രതിജ്ഞെചയ്യുണ്ട്”

ലക്ഷ്മണൻ:—“യംഗവിത്രനായ ഭവാന്റെ സ്റ്റേഡപ്പും
കരായ പരിരക്ഷയിൽ ഞങ്ങൾക്കാക്കം കൈമില്ല. ഒ
വംനെ വിന്റൊസമില്ലാത്തതുകുംബല്ലും ഞാൻ ത
നെ ഉറക്കിട്ടിച്ചു കാത്തു ദില്ലിന്നതു് ദശമുഹ
രാജാജാവിന്റെ ഒന്നുംപുറത്തുനായ ഇംഗ്ലീഷ് രാമചന്ദ്രൻ
ഒന്നുകൂട്ടുത്തായ സീതയോടുള്ളടക്കി ഇംഗ്ലീഷ് വെറും തന
യിൽ കിടക്കുന്നതു കുംഭങ്ങും എന്നിക്കേ എന്തി
നോയാണ് ഉറക്കുണ്ടോക്ക! എന്തിനെന്നാണ് അതുമുഹ
സുവര്ണംകുക! സുരാസുരമന്ദിരപാലും യുദ്ധത്തിൽ
അഭ്യരംഗായ ഇംഗ്ലീഷ് മഹാവിജയൻ ധന്തപത്രിയാം യ
സീതയോടെന്നിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷേൽ കിടക്കുന്നതു ഒ
വാൻ കംബാനില്ലയോ? ഇതു കണ്ണുകൊണ്ട് താൻ
സപ്രാധാന്യായി ഉറന്തുകയെന്നോ! അതു സംഭവിക്കു
ന്നതെന്തിനോ?”

ലക്ഷ്മണൻ തുടന്നുപറഞ്ഞു:—“എൻ്റെ മല്ലു
നീ എ തീരുമാനം സപാനമുണ്ടാക്ക! എന്റെക്കാല
നീതു തപോമന്ത്രംശിഖാലും പിബാധ്യപ്രാഥതന്ത്രംശിഖാലും ഒര
നീരമുഹാരാജംവിനും അന്തരുപരവരായുണ്ടോ അ റീംഡ
നീരുക കാഴ്കയുമാരന്നാണ് ഇത്തോം. ഇംഗ്ലീഷ് പുതുനു വർ
പിരിച്ചുകയാൽ മഹാംഭാവിനും ഇപ്പറ്റി എന്റെനീറ്റി ഏപ്പീ
വിച്ചുപിരിക്കുവാൻ കഴിക്കുമല്ല. നിജുമയമായും, ക്രമിക്കു

ഉടനെ വൈദികപരമായ പ്രീജനങ്ങൾ കുറവന്തിച്ച് വാവിട്ടു കുറത്തുകരഞ്ഞു ഉടൻതളിൽ അടങ്കിവീഴ്യം രാജഗൃഹം ഭോംബിംഗാമായി നില്ക്കുമ്പുമായി തീരുമായി ഒരു മഹാജനപുരം, കേഷസ്ഥലപുരം എന്നെന്നും അമ്മാവും ജീവിക്കുന്നതെന്നോ എന്നിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അമ്മവാ, ഇം കൈ രാത്രിതുടിയും ശവരിൽ ജീവൻ അവിശയിച്ചുകൊം. ശത്രുജ്ഞനുള്ളിട്ടുകൊണ്ടും ശതു പുതു നേരേയും എന്നും അമ്മ ജീവധാരണംചെയ്യുവെന്നു വരും. വീരമാതരമായ കേഷസ്ഥലപുരാനെന്നു എക്കുപുതു നേരു വിശാഗത്താൽ കേണ്ടക്കണ്ണ ഉരിച്ചുപോകും. സുവാലുമായി, പ്രോകാണ്ടിംമമമായി, സുപ്രജ്ഞനപുത്രന്മായ അതു നഗരം രാജമരണംഭവത്താൽ ദാർക്കാം. മഹാവിഞ്ഞാനയ ഇം സ്റ്റ്രേസ്റ്റുച്ചതുനേരു വിശാഗത്താൽ സഹം രാജാവിനേരു ശരീരത്തിൽ പ്രാണം ഏതെങ്കിനെ നിലപിടിപ്പിക്കും. രംജാവു മരിച്ചുന്തു, പിന്നെയുണ്ടോ കേഷസ്ഥലപുരം ജീവിതം? അവരും തുടന്തും എന്നും അമ്മയും കുമാവണ്ണായും. ഹം, നിഷ്യേശപര, ഇതെല്ലാം ചിന്മിച്ചുകൊണ്ടും തോന്ന എന്നും കൊണ്ടും ഉറം തോന്നും! ഇപ്പോൾ കാട്ടിൽ ചുറുട്ടു തന്നെ എത്രുമധ്യ തപാരായ രാജാധാരിയെന്നും ദൈത്യിത്തരാമായിരിക്കുന്നതെന്നും കന്തു കാഞ്ഞുന്നാക്കും. രഘുവാജാമുഖം ശുക്രാന്തിപ്പണി; നിംനപരമുഖം വെട്ടപ്പുരുട്ടിയ പംതക്കം; ഉന്നതനേഴ്സം, അരബിന്തുതന്നേഴ്സംമായ യമമുഖം; മേതരം രമ്യശാഖപണം; മുഴുക്കം, പുഴുക്കമായ പെണ്ണന്നർ; മരണാമോഹനപ്പേജ്ഞായ അതുരാമനേഡം; സർപ്പിം സമാജം തബവക്കാലരംഗം; സർവ്വത്ര വംശിത്രക്കാലാശം— ഇങ്ങിനെ സംശയപ്പെട്ടുപോളിക്കുന്നതു അതു രാജാധാരി ഇന്തി എന്നാണും എന്നും കാണും!

“വന്നവാനമരണംഡാജ്ഞ—
മെറനാംനേടാതെക്കണ്ടുവന്താൻ,
ഡംമഴാനാട്ടിൽവാഴിക്കും—
തെന്നുള്ളഗുതിപ്പുടം.
ഒരുവിക്കമേംമരമാണ്!
കാട്ടവാഴ്യിൽനിന്നിവർ
തിരിച്ചെത്തിമധാത്മാവേ
കാണമോസുലുതാശ്രൂരോ! .
കേൾലംതിരഴിംസത്രു—
പ്രതിജ്ഞാനാട്ടമെന്തിവർ
ഇംജുള്ള കാട്ടിച്ചപ്പാഫ്പ്
തീന്ന് യാശ്വരിലെത്തുമോ!”.

ലക്ഷ്മണൻ ഹരാംഗംഡാഡാഡി ഇന്തിരന പലതും പ
രഞ്ഞ വിലവിക്കുന്നതിനിട്ടും സ്വന്തൻ ഉദയഗിരിം ദ
പ്രംബിച്ചു. അണ്ണിരന അന്നവരുത്ത് റാവും കഴിഞ്ഞുവോ
കി. കാട്ടകേടുവാൻ നാട്ടിൽനിന്ന കാൽവെക്കംമുഖേ
തന്നെ ലക്ഷ്മണനു തന്നോട് അരള്ളുചിലുള്ള ദില്ലുക നിഃസ്ഥ
ഷാ നീതിപ്പോയിട്ടില്ലോ സത്രാസ്യം എങ്കിലും അരു പുതുവ
സലവൻ ഗത്രന്തരമില്ലാതെയുംണം രാമനെ ത്രജിച്ചതെ
നു സൗഖ്യമിറ്റിം വിഹ്വാസമരയി. രാമൻറെ ദേഹവു
രാജ്ഞാഭിശക്തിനിനു വിജ്ഞുമാണായിരുന്ന് അറിഞ്ഞു
ആ ക്ഷുഗ്നത്തിൽ അരള്ളുനു അതുവരാം വിനിച്ചു തു
ലംസയ നായ ആ സൗഖ്യമിറ്റിതനേ ഇപ്പോൾ ആ അ
ചുവന്നും അതുവരെ കേഴുമാരായി. കൈകൈക്കിയില്ലും
അതാഭിജ്ഞം മാറ്റുമേ ഇപ്പോൾ സൗഖ്യാര്ഥിക്കു സംശയ
മില്ലു.

ഒരാംപുലൻ ഉടക്ക ഭൂഗസാഹായ്യത്തം പി
താരാക്കലമക്ഷ്മാനനാർ ഗംഗാനാടി കടന്ന വേ രാഖ്യ
തതിൽ ആവശ്യിച്ചു. ബേക്കാട്ടിപ്പിടിച്ചു മുഗംഗാളുണ്ടാ

ஷாஸ்தி அவர் விஶபூதக்கியது. அனா ராதி தள்ள பிறுஷாதைச்சாத்து ராமால் கணித்வாத்து கங்கமாயி விலவிக்கைதிணிடஜீ ஹதிகை பங்குக்கு எாயி:—

“ஓஸ்தேக்கக்கிழுப்பீ
ஸஉஸாஸுதாத்தைத்தீஶாதவர்,
கெஶஸலுக்கொஸுமிதஜீ.
தொங்குலமிமகைக்ககை!
ஸூமிதுங்கவின்தாங்குல—
மஷ்டபூதவஸிக்கோலா;
அரயோஸுக்கிழுகிண்ணா
வோக்காலத்துலக்ஷ்ண”

ஹதாஸ லக்ஷ்ணவெற்ற மாபடியா பாது” —

“பாதியஸுவோங்ராம,
ஸநவிக்கைதிணிலோ;
ஒவிப்புக்கொளிதபோயே.
ஸ்திதயங்காரங்க.
“ஸ்திதயங்காரம்கண்ண
ஜிவிக்காதொடிலோவு;
நிரவித்தினாபிடிசுட
மிருக்காதுபோலராவு.
“அந்தீங்க, ஸுமிது, ஸ்ரூபு—
நிவரேயுங்வராதப,
காணாங்காதிசூடிவிளீ
வோஸுஷியானாசிதந்தங்க.”

ஏடுத்தாமல் அவர் கங்கீஸிரகிக்கான போது தூதை பூவிசூபு அவிட ஏதானா நாம் பங்க் வாங்க கண்டி. ஹதிலக்குத் தூபுதேகாத்தான்கி சுரமையாரங்காவு மரிசுபோன்றி. ராமான் நாடு க

നിരുന്ന കാലത്തു മാതാമഹത്വത്തിലംകിടന്ന ഒരു തന്റെ ശരൂപ്പുനേട്ടുട്ടി പിതൃരംജയംനിയിൽ തിരിച്ചു വന്നപ്പോഴാണ് ഈ ഫോറസംവദം കൂപ്പം അടി കൊള്ളുന്നതു്. ആ സുലുതനീയ റാജ ആമാൻ ദീചകന്മാം ചെങ്കു മാതംവിനെ പഴിക്കും, യുത്രശോകംത്തയായ കൈഉസല്പ്പേജു ആദ്യാസിപ്പിക്കും ചെങ്കിട്ടോ സീതാരാമലക്ഷ്മിന്നാംവാരെ നാട്ടിലേക്കു തുട്ടിക്കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ പുറപ്പെട്ടു.

സീതാരാമലക്ഷ്മിന്നാർ പിതൃത്തിൽ സസ്യം വാത്രത്വക്കേപ്പാർ, കരകരമാം വൈക്കുട മുക്കണം അവക്കു കേരംക്കായിവനും. ആ സൈന്യംകൂപ്പും തന്ത്രം വല്ലുതുഗണംകൂപ്പും റാഡ്യോട്ടം പേടിച്ചേറ്റാടി. മേഖാജ്ഞനീയവരലെ ഘറപ്പെട്ടന ഫോറധ്യപാറി കേട്ട റാമലക്ഷ്മിന്നാർ ശക്തിച്ചനിന്നും എറുക്കുടെ വരവാനുംവെച്ചു പോകേണ്ടപ്പുണിയുവരം സീതയെ മുഹയിൽ കൂടിയുവാനും സൗമിന്ത്യി റാമനെ പ്രാരിപ്പിച്ചു. ഉന്നതുടിയും ഏതക്കിനോക്കിയപ്പോൾ ആ പൈതൃക്കുട അയോദ്ധ്യയിൽപ്പതാണെന്നുണ്ട് ലക്ഷ്മിന്നാൻ കണ്ടു. ഇടനെ ആരു തേജസ്പിയുടെ മട്ടപ്പും പകൻ. കുറഞ്ഞുനേട്ടുകൊണ്ടുതന്നെ ആ മഹാസൈന്യത്തെ പരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ മഹാബാലൻ ക്രൂയതന്താർ അശനിയെപ്പോലെ ആപലിച്ചു.

“ആ കൈകേകൈയിപ്പത്രൻ ഏയംവുംജ്ഞാനിഷേകം കഴിഞ്ഞു മേലിലും റാജുരതത തന്നിൽത്തന്നെ നിലനിത്രത്വാം വേണ്ടി നമ്മൾക്കു കൊണ്ടുനീതിന്നാണു് ഈ താവക്കന്നതു് നമ്മക്കു പോകേണ്ടപ്പുണിന്നതു് ഈ കണ്ണിനേൽക്കു കയറി നില്ക്കും. അമധ്യം, ഇവിടെതന്നെന്ന നിന്നാലും ഈ ഭരതനേടത്തിങ്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷുവന്നു കൈപ്പിലുംജുംയില്ല. ആവനോട്ടുട്ടി ഭരതനെ കൊണ്ടു കുറഞ്ഞു

കു ഇനിയുണ്ടാകയില്ല. ഇവന്നാണപ്പോ വോന്തോ സീത
ഡോടം എഡോടം തുടർ ഇണിച്ചു ദിവിശമാരാക്കിയ
തും. വോന്തോ മുഖമായി അമ്മായ റാജുന്തന ഇപ്പോൾ
താങ്കിയ വെവറിയാം അതു ഭേദം ഇതാ എഡോ തി
സിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. ഇവൻ എന്നിക്കു വശ്രമാണ്
ഒത്തവധിയിൽ ഞാൻ ദോഷമൊന്നും കാണണ്ടില്ല.
പുംഗ്രോഹിക്കൈ വധിശ്ശേരു് അധ്യംമല്ല. ഇവൻ
നമ്മുള്ള ഫ്രോഹിച്ചവന്നാണ് ഇവൻ ഭവംതനാം
ബന്ധിച്ച ചെങ്കുതു് അധ്യംമുരാണ് അതുകൊണ്ടു്
ഇവവാ കൊല്ലുക്കത്തെ വേണം ഇവനെ നിറച്ചി
ചു ഭവാൻ ഭ്രമിയെ മഴവൻ നിർബ്ബാധം ഭജിച്ചുംല്ല!
നാടു കൊതിച്ച കൈകൈക്കി ഇന്നു തന്നെ ഇം ചതുന്നു
എന്നും പ്രഹരമേറ്റു് എന്നായാൽ മാമന്നുപാലെ
വീഴുന്നതു ദിവാരത്തയായി കാണം. എന്നിലു് അതു കൈ
കൈയിങ്ങെയും ഞാൻ മുട്ടേതാടേ കൊണ്ണംടക്കം. അ
ഡിനെ, മഹാപാപത്തിൽവിന്നു ഭ്രിംക മേംചന്ത
ണ്ണാവെട്ടു. എന്നിൽ ഉജ്ജപലിക്കുന്ന ക്രൂയേരതയും വി
ഞ്ഞതെങ്കിലും, ഉണ്ണക്കൊട്ടിൽ കാശിയെന്നവോലെ
ഞാൻ ഇം സൈന്യത്തിൽ പ്രഥാഗിക്കും. നിശിത്തശ
രണ്ടേളുക്കൊണ്ടു് ശരുവർദ്ധനതെ ഞാൻ അറുതെറുതും
ഇം ചിറ്റുട്ടവനെത്തെ ഞാൻ ഇന്നു രക്തമയമാക്കും.
അനുപുകർ തരിച്ചു നൊത്തുചിത്തുന്നു അതുകുടുമ്പം കുതി
രക്കേളും അരുളുക്കേളും വനഞ്ഞരു കുപം കടച്ചുവലിച്ചി
ശ്രൂട്ടു. ശരചാവദാശ്രൂപംവിച്ചു് എന്നിക്കുള്ള ക
ടം മഹാഘലങ്ങളിൽ ഞാൻ വീട്ടിട്ടെന്നെങ്കിലും, ഏസ്
നൃസമേതനായ ഇം ഭരതനെ കൊന്നിലു് കരിക്കരുളു
ടിച്ചും അതു വീട്ടിങ്കും.”

ഇങ്ങിനെ ക്രൂയുന്നുന്നായി ഇല്ലസന്നല്ലന്നു

ലക്ഷ്മണൻ ഇളക്കിയുംടിയപ്പോൾ രാമൻ സാന്തപന്നു
ബുദ്ധി തടങ്കു:—

“ലക്ഷ്മണ, എന്തിനാണ് നീ ഇങ്ങിനെ കുറാ
യിക്കുന്നതു? ക്രൂയിക്കേണ്ടതായ കാഞ്ചം ഇപ്പോൾ എന്നു
ശാരം യി? ഞാൻ രാജും ഗോചരന്നതായാൽ അതു് എന്നു
നിന്റെ ഭാതാക്കുമ്പായിരിക്കും.” ലക്ഷ്മണൻ രാജുകും
മന്ദാക്നിപ്പാണും വരുന്നതുമാണെന്നും നീ വിചാരിക്കുന്ന
തോ? എന്നാൽ, എന്നിക്കു് അതു സഹേതംഷംതന്നെ. എന്നു
നിന്റെ ഭാതാവായ ഭേദാർ രാജുമന്ത്രിയും ഭക്തിക്കുന്നതാ
യാൽ, അതു എന്താൻതന്നെ ചെയ്യുന്നതുപോലെയുള്ള സ
ഹോഡം എന്നിക്കുണ്ടോ എന്നാൻ പതിനാലുണ്ട് വന്ന
വാസം ദിക്കില്ലെങ്കാളുംാമെന്നു് അദ്ദേശനാട് പ്രതിജ്ഞയും
ചെയ്യിട്ടാണു് ഇങ്ങോടു പോന്നിരിക്കുന്നതു്. അതിലു
കൂടു, സത്രം ലംബിച്ചു്, എന്നാൻ രാജും ഗോചരാൻ
ആമിക്കും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണോ! രാജുന്നതിനുംവെ
ണി ഭാതാവായ ഭേദനെ കൊല്ലുകയോലും! എന്തു പാ
പംതുകമായ വിചാരം! എന്തോ സൈമിാത്ര, നീ എന്നിനാണും
ഭേദനെ ശക്കിക്കുന്നതു് ഭേദാർ അഭ്യാസം
യിൽ വന്നുപ്പോൾ നാം കാടകേരിയതിനെന്തു, നമ്മും
തിരിയെ വിഴിക്കുമ്പോൾു് ഇപ്പോൾ വരുന്നതെന്നു് എന്നു
ഭേദകരാണു് നീരായിച്ചുകൂടാം? എന്നാൻ അഭ്യാസംവാദം
വിസ്പൃഷ്ടിക്കുന്നതു് ഭേദൻ ഇതിന്തുന്നു് എന്നുപ്പുണ്ടു്
ലും നമ്മും സംബന്ധിച്ചു് വല്ല അവരാധിവും ചെയ്യാം
ണേം? നിന്നെ അവൻ ചെറുതക്കിലും ധിക്കർക്കും
ഒന്നായിട്ടുണ്ടോ! നാഡിക്കു തുരോട്ടുടിയല്ലെന്നു ഭേദനു്
എപ്പോഴും വഞ്ചിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നതു്! പാഠം എന്തും
നാണും യിനക്കു് ആപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുക! നാം ഭേദനോടു്
അപ്പുയിമല്ലയാം വല്ലതും പരാത്രംവാം അതു് എന്നും
ഡേംട് പരാത്രതായിട്ടുണ്ടും എന്നാൻ ശാന്തിക്കുവെന്നാം

କାନ୍ତୁରେକାହୁଣୀଙ୍କିମାନ ରାଜୁଙ୍କ ଏବଟିରେତରଗୁରୁକେବଳିଲେ
ନାହିଁ ଲୁଣିଲେବେଳୁଙ୍କ କ୍ରୋଯିକିଷନ୍ତୁ! ରାଜୁଙ୍କ କିନ୍ତୁବାଳ
ବେଳାଳି ନି ନିର୍ମଳ ଭାବାବିନେତରଙ୍କ କୋଣ୍ଠିବାଳ
କିଅଣ୍ଟୁଣ୍ଟାନ୍ତୁ? ଅରଦଣ୍ଟ, ଅରଦଣ୍ଟ, ରେତାଳ ଲୁଣ୍ଠ ପରକେ
“ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ରାଜୁଙ୍କ କୋଣ୍ଠାତେତୁମ୍ଭି” ଯୁଗ ଶୋଭ ରେ
ତଥୋଟ ପରିଯାଂତ୍ର, ଉଚିତା ରେତାଳ ନିରାକାଶ ରାଜୁଙ୍କ ତଙ୍କ
ନୀତି ଲୁପ୍ତାମ କାଣ୍ଟାମ.”

കൈകേരിയ പോർവിള്ളിക്കുള്ളാലും ചെയ്യും തെ “അശൈപ്പവന്മാരാവിക്കൻറെ മകൾ” എന്നുണ്ട് ഈ പിടം പരഞ്ഞാത്തു് എത്രയും വെളുപ്പു് അതു രാജാവി യിൽ രാമൻ അരനു പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കും. ഗംഗാതീ റം കുടനു വത്സവന്തതിൽ വന്നുചെന്ന്. അരനു റം വിൽ രാമൻ കൈകേരിയ മാതൃജ്യം ഉത്തരേയും പഴിപ്പിക്കുണ്ട് അതു് ഇന്തിനെന്നയംണ്:—

“അരുളേവിയായകേക്കേയ്
നാടിന്നോമ്പിനരേളുതെ

പ്രാണന്തപോക്കികയില്ലെല്ലാം
ഹതൻവന്നകാണ്ടകയാൽ?“
“നംമമനില്ലാത്തവൻപുലുന്ന
തന്നുംവേറുപിരിഞ്ഞവൻ
കൈകൈയിങ്കടിമപ്പേര്
കാമാത്മാവെള്ളുചെയ്യേം?“
“ഹതൻകൈകൈയിപ്പത്രന്
സുവിഷംഡംഞ്ഞെയുംതന്നേമാ
നൽകോസലംഭജിക്കിപ്പേ
തനിച്ചുരച്ചമടവൻ!“
‘എന്നുംമുവമാമല്ലോ
നംത്രാക്കണ്ണകയുമായവൻ!
അരുള്ളൻകിഴവനായും, തന്നും
കാടണാത്തുമിരിക്കവേ.’“
“ധർമ്മാത്മാന്നെഴുപേക്കിച്ചു
കാമത്തസ്വപ്നികരിപ്പുവൻ
മന്നൻമശരമന്നപോഴോ,
യീമട്ടാവത്തിലാമുടൻ!“
‘എന്നം, ദിശമാനത്താൽ, -
നീനെയെപ്പോക്കിവിടാനാമായ
വന്നതം, എന്തിച്ചരത - ഒരു കാലം
നോക്കരും, എഴുമു, കൈകക്കാം.’“
“അപ്പലേക്കകയില്ലെല്ലാം
ബൗഢാഗ്രത്താൽത്തെള്ളിഞ്ഞവൻ
കൊഞ്ചസ്വല്പജ്ഞംസുമിത്രജ്ഞം
തോന്തുലമിയനെക്കക്കാം!”

ഈ റാണ റാമൻ ഇടപ്പാറ പറത്തിരിക്കവേ,
കൈകൈയി ചെജ്ഞ മുംകർമ്മ താൻ പ്രത്യുഖം കണ്ണി
രിക്കാവു, ചൈകൈയിപ്പത്രനാിൽ ലക്ഷ്മണന്ന ശക്കാജിഡാ

യാത്രികൾ രാമൻ എന്തിനും പരിശോഭിക്കുന്നു? ദിവ്യാസ്മ സമ്പന്നനം മഹാവിശ്വാസമായ തന്റേംട രേതന്നുവെട്ട് മരാക്കംമാവെട്ട് എന്തിൽനില്ലെങ്കിലും കഴികയില്ലെന്ന ഒരു തമാഖിമംഗലം രാമനാണ്. ഇതിനാരുപ്പു രേതന്നുവെട്ട് യ സ്ഥബ്ദിയിൽ രാമനു ശക്തിഭാവിയെക്കില്ലോ, ഇ പ്രോം അതു ഭാതാവിന്നുവെരുപ്പും, തന്നെ നട്ടിലുക്കു വിളിക്കുവാനല്ലെതെ, കാട്ടിൽ വെച്ചു നൽകി പ്രിക്കുവാനല്ലോ ഇം വരവെന്നു വിശദപരിച്ചു് അതു അനുഭവക്കുവെറിച്ചുള്ള ശക്തി രാമനിൽനിന്നു നീഞ്ഞിപ്പോയി. ലക്ഷ്മണന്നുവെന്നു നില അഭ്യന്തരായപ്പു. തന്നാൽ മാത്രമല്ലോ രാമനാൽകൂടിയും ശക്തിതന്നായ ശ്രൂ കൈകേരയീച്ചു രൂപം സെസന്റുസമേരം വരുന്നതോ യുദ്ധത്തിന്നും കിട്ടാണെന്നു ശക്തിക്കുവരും സൗമിത്രിക്കു കഴിത്തെള്ളും. സൗമിത്രിയുടുടർന്നു ഏതൊരാളിം അഭ്യന്തരായ തന്നെയാണ്. അതിനും രാമൻ ഇതുവേണ്ട സൗമിത്രി ചെ അവധം സിച്ചുതെന്തിനോ? അതിന്നുവെന്നു മേരു മ നീറായാണ്. ഒരു തന്റേംട ഇടത്തോടു നേർജ്ജവാൻ പരികയില്ലെന്നും, അതിനും അതു കമാരനു കഴിവില്ലെന്നും രാമനാറിയും, താൻ രാജുക്കുന്നായി കാട്ടകയറിയിട്ടും, അതു പ്രേരകപ്രസാദിലും മായ ഫോറസംഭവം കേട്ടി നീരു രേതന്നു അഭ്യന്തരാല്പംകാഞ്ഞുണ്ടെന്നു കാട്ടിൽ വന്നു, തന്നെ കാണാതിരിക്കുന്നതു് കുന്തപ്പോം, തന്നിക്കു് കെട്ടം ശക്തിഭാവതാണു് ശംഗാതിംബവന്തിൽവെച്ചു രാമനിൽനിന്നു വെള്ളിപ്പുട്ടതു് ഇപ്പോൾ രേതന്നുവെരുവു കൂടാക്കരുതുട്ടി അതു ശക്തി വിശദപ്പോയി ലക്ഷ്മണന്നുവെന്നു ശക്തി ഇതുവും വെളം നീഞ്ഞാറുന്നു അന്നും. ഒരത്തുനു കണ്ടു് ഏററുവും കുഞ്ഞുമായി ദില്ലുംനു ലക്ഷ്മണനു സംത്പരാം ചെയ്യുന്നതിനും വാദപ്രതിബാദം ഇ ദന്താൽ കുലവും വിശ്വദോക്ഷം. അതിലക്കുത്തു രേതന്നു

മുമ്പിൽ വരികയും ലക്ഷ്യനാൾ വല്ല സാമ്പത്തികവും പ്രധാനിക്കയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞതാൽ എന്നതാകം കമ! അതിന്മുമ്പ് ലക്ഷ്യനാഗനെ അടക്കേ ശ്രിയിരിക്കുന്നു. പെട്ടേനു ലക്ഷ്യനാഗനെ അടക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് രാമൻ കരതലേംടെ ഇടയിനെ അപദാസിച്ചതു് ലക്ഷ്യനാഗനോട് പരിഞ്ഞുവും സ്വന്തമായിരുന്നു രാമൻ കാണാൻ കേംണ്ടല്ല.

അമ്മമാരോടും ഘൃഷാമിതാമാത്രമാരോടും തുടിയാണു ഭാതൻറെ വരുവു് അവരിൽനിന്നും പിതൃമാണ്ണം താന്ത്രം രാമലക്ഷ്യനാശരുമിച്ചു. തിരുപ്പാശാക്കന്നാൽ മഹാസ്ത്രിംഗത്രകാണ്ഡം അവർ അമ്മമായെടുമുമ്പിൽവെള്ള പിതൃന്തിരക്കണ്ണല്ലോ ചെയ്തു. ഭാതൻരാജു തേങ്ങ വിഴിച്ചുതു് സത്രഗിരിജയാംബ രാമൻ ഒക്കെങ്കാണില്ല. പിതൃശാശ്വതത്തിൽ തീർന്ന കരിക്കല്ലും തെറുവന്നതെല്ലും അതു ധന്താപ്പേരും, അരുളും രാമൻ സത്രത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നത് താൻറെ കടമയാന്നാം പരാത്ര ഭാത്യനാശം അന്വരുമാരെയും സാന്തപ്പാം ചെയ്തു് രാമൻ തിരിച്ചുള്ളുകരാണു ചെയ്തുതു് ഇനിയും അതുകുട്ടിയിൽ പാശനാതായാൽ ബന്ധുജനങ്ങൾ വന്നു് അവ കുംകാംഡിരിക്കുമോ കരതി റാമലക്ഷ്യനാശരു സീത യോചത്തി ചിത്രകൂട്ടത്തിൽ വിനു പുരപ്പേട്ടു് പല പുണ്ണ്യപ്രദേശങ്ങളിലും കടന്നുകൊണ്ടു്, അങ്ങോല്ലും ദിവസം ഏറ്റവും അക്കദായാജുള്ള ഭാധകാണ്ഡനത്തെ പ്രാപിച്ചു.

—•—•—•—

നാലാം അർഥസ്വാര്യം.

ഒംശാമികർ സീതാസ്മേതം ഭാധകാണ്ഡനത്തിൽ ഗജവിച്ചുകൊന്നിരിക്കുന്നോപ്പം ഫോറദിഷ്ടാനം

விதுதலீங்களுடைய வாய்ப்பாகாலனமாக விரையல் கண்ணல் அதாரோடு ஏதிதித்துவம். அது காலானத்தை ஒழுங் கூடிய செல்லிஞ்சுகொள்ள இருக்கிறது எட்டு தான் கைற்றுகேரி ராமலக்ஷ்மியானங்கள் ஸங்பூதிவான் முதின். விதுமாம் வேள்கூடிய ஜூ ஸங்கித்தித் தாமன ஶேங்காளாளங்கூடியது.

“**‘ஸாக்ஷி, சௌமி, விரையல்’**
 செய்க்கைதெளிவிழிப்புதான்
 ஜாகேங்குவிழைத், சென்—
 ஜாங்கு, உச்சுப்புத்தயாய்வம்
 அநாந்தவெலேஹியைதெந்தா—
 லுக்ஷ்மி உதிவமிழூசும்
 ஸௌமி தாதவேற்பாட்டில்,
 ஸபாங், ஹரங்காந்திலும்”

ராமன் மஹாவித்து நானினங்கிடும் வராஞ்சுத்தை விழுவிசூடு நிலைப்பிழூக்கான் வகுக்க கூடுவின்ற ஒ விதை கல்லிர் வாஞ்சு குருதியான் மேற்கொண்டன்? ஸதுரயம்மன்னெழுச்சுவாத்தீ யீராய்யை ராமன் தனிக்கொண்டு சீவதை வளிச்சுப்புக் கூடியிசூடு வரிக்காயங்கள் ஏனிடும், தான்தானியாதை தூங்கிடும் குவித்து வச்சிதெந்தாந்துக்குத்தைக்கவல்லும் அது சீவா அராது அரயிக் காலிடுமான் ராமன்ற ஒத்துத்தைத் திதிருக்காண்டிரி கூண்டு ராமனித் தமத்துமாயூறு வித்து அனின் அது சீவத்தினாடியில் மறைகிடுக்கொடிவான். ஹபூமா மரோய விவரத்துதித்துவங்களை ராமன்ற முறையில் விரிவத்து பொன்னிக்கிடுக்கொன் அது சீவமான் அதுதுசுங்கி பல்லித்து லக்ஷ்மீநான் பில அரங்கி நையூப். வித்து நான்தீஷேக்ததான் லக்ஷ்மீநான் தாவ தெற்காலூயிசு கோபமானாளாயிரிக்கொடு அது

കുറപും അദ്ദോഹമുതൽ സൗഖ്യിനിൽ വല്പിച്ചുവരുന്നതിനും വഴിയുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളൂ. രാക്ഷസാർ ഒന്നാക്കിനെ എടുത്തിരിക്കുന്നതു കണക്കേപ്പാൽ റാങ്കഡിപ്പുത്തപ്പോൾ ലൈ ലക്ഷ്മണൻ കുലമന്ത്രി ചീററിന്തുടങ്ങി. രാമൻറെ വിലാപത്തിനും സൗഖ്യിനിൽ മുപടി ഇന്തിനെ യാണു്:—

“ലോകനാമനം ഇന്ത്യൻലും മരിയും ഉണ്ടാണ്, അനുഭവരണാശി ഇം തൊൻ ഉഷ്ണപ്പോർജ്ജം അനാമനുപ്പോലെ ഇന്തിനെ ദഃവിഷനുതെന്തിനു്? അമർഖണ്ണനായതൊൻ അഭവേയു പിളിനും കൊന്നവി തീയ ഇം വിരാധൻറെ രക്തം ഇതാ ഭേദി അടിക്കവാൻ ചോക്കാ. രാജുകാരനും ബാണിനുവെച്ചു് രത്നോട്ട് എനിക്കു് അകാരണമായി ഉണ്ടായിവനിട്ടുള്ള ക്രൂയഗതി വജ്രയൻ വജ്രാഞ്ജി യതെ പാശ്ചത്യത്തിനേലുന്നോടോലെ തൊൻ ഇം രാക്ഷസന്തി പ്രഥമംഗിക്കം. തൊൻ അഭവേയു വലിച്ചുവിട്ടു കൊടിയ ത്രിംഗു് ഇവ; നീര ഇം കട്ടത മാത്രം തുളി ആകയറി, ഇവൻറെ ശ്രീംത്തിനിനും പ്രാണനേ അകാറി ഇവരു ഭൂമിനിൽ മരിച്ചുവി തു്.”

പ്രക്ഷൃംഞൻറെ ഇം ക്രൂയഗതും വാഞ്ചിവും കണക്കേരംട തുടി രാമൻറെ റോം മാറി. ആ പുരാഖാഡ്യാമുൻ ശോകതെന്നു അഭകററി അവസരോചിതം പരാക്രമത്തെന്തെന്നു വൈക്കേണ്ടം. കൈയ്യുകേരിയ മഹാവേഗനായ ആ ശോരണിയും ചരനു റാമലക്ഷ്മണനും അന്യക്കുള്ളിച്ചു ചേരണയിൽ മക്കി, കൈകുപ്പം മരിച്ചു ഭേദിയിൽ വീം അടിച്ചും ഇടിച്ചും ചതുചുരുച്ചു് ഭേദിയിൽ കഴിച്ചിട്ടു് അഭവിനെ കൊന്നു. സീരാഡേവി സീരാജാം മുക്തയും ആചാര്യം ആചാര്യ.

പിന്നീടു് അച്ചൻ രൂപബന്ധം ശ്രദ്ധാവാത്തിൽ ഏതെന്നായുള്ള പ്രശ്നവട്ടി പ്രക്ഷേഡനക്കു ശ്രദ്ധാവി പ്രക്ഷൃ

ഞൻ അവിടെ രഹസ്യിക്കായ ഒരാറ്റുമുണ്ടില്ല. അതു കണ്ണ്, വാംച പിട്ടുമുതൽ തന്റെ സുഖത്തിനാവേ, സ്ത്രീ എക്കുംയി എറിവും കുഴുപ്പുള്ളക്കണ്ണ് പരിചി ചീഞ്ഞവയന്ന സൗഖ്യമിത്രിയെ പ്രത്യുഥായി ആല്ലേദ്ദേഹി എന്ന് അഭിനന്ദിച്ചു: —

“ഹിന്ദിയിൽത്തെളിഞ്ഞെന്നവൻവോവെലു—

യാണിച്ചെഴുജ്ഞാറീപ്പേഡോ,
നിന്മക്കിതിനാസമ്മാനം—

മായിക്കൈട്ടിപ്പുണ്ണന്നെന്നാൻ.”

“ഇംഗ്ലിഷ് തുരഞ്ഞെൻ, കുതജ്ഞെൻ, ധർമ്മജ്ഞെൻ, നീരാധാരയുഗ്രനാൻ,
ധർമ്മാത്മാവാക്കമന്നുള്ളെൻ
തീപ്പുട്ടിട്ടിപ്പുലക്ഷ്യണ്.”

രാമനു തന്റെ അച്ചുനിലുള്ള ഭക്തി അതിങ്ങം എതിരെമില്ലുംത്തന്ത്രാണ് തന്റെ അച്ചുനെപ്പോലെ ദി പ്രഹ്ലാദനാന്മാനായ പുഞ്ജൻ വേറാകിപ്പേണ്ണംം രാമഞ്ഞൻ വിശ്വാസം. അതു സത്യമുണ്ടെങ്കിൽ മുഴുവൻ തന്റെ ഭാതാവായ സൗഖ്യമിത്രിയിൽ ശരാക്ക് പകർന്തി രിക്കന്നതായി രാമനു തോന്തി. അച്ചുനിലുള്ള മുണ്ണ സുഖത്തിനു മുഴുവൻ ഉ പിരക്കാണ്ടു വര്ത്തിക്കുന്ന മുഴുവൻ പുത്രനാൽ, പരേതനായ തന്റെ അച്ചുൻ (ലക്ഷ്മണന്റുപുത്രിയിൽ) തന്നേംബെംപ്പും വര്ത്തിക്കുന്നവനും തോന്തത ക്കുവന്നു, ലക്ഷ്മണനാവിൽ രാമനാണെന്നു സന്ദേശം അരു ചെങ്കിപ്പുണ്ണവോയി.

മേരന്തകാലത്തു് ക്കുന്നാഡി പ്രംതത്തിൽ കുളി ക്കുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ ലക്ഷ്മണനു ഉംതന്നെക്കാരിച്ചുവി ചുംബുണ്ടായി. മേരന്തന്നെക്കാരിച്ചുള്ള ദ്രുക്ക മുഴുവൻ സൗഖ്യമിത്രിയിൽ കുറിഞ്ഞ് അക്കന്നകഴിത്തിലാക്കുന്നു. തന്നെ മുഴുവൻ കുടഞ്ഞും നംക്കിയിലക്കു തുട്ടിക്കൊണ്ടാണ്

കാട്ടിൽ വണ്ണ ഉതൻ നിരാഗാധായി തിരിച്ചുവോക്ക് ബോപ്പ് തിരുമായും നിവർപ്പാജമായും ദിവിക്കണ്ണതു സൗഖ്യം മിറ്റി കണ്ടിട്ടിട്ടും രാത്രേറതായ രാജ്ഞത്തിൽ തനി കും അധികാരാമാനമില്ലെന്നും, രാമൻ തിരിച്ചുവരുന്ന തുവരേങ്കും അതു രാജ്യം ധിനിവത്തിലുടെ പ്രതിഭാവിക്കൈനു നിപത്തിയിൽ മാറ്റുമെ തന്മ ഭണ്ണകാള്യും തിരിച്ചു ടക്കയുള്ളിവെന്നും, തന്മ രണ്ടു ഭാതാക്കൈനാർ കാട്ടിൽ പാശങ്ങേട്ടേരുള്ളും കാലം തന്മ രാജ്യാദിവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവരുടെ, സുവഭോഗംപും ഏഴ്ചയാവട്ടു ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും, ഏതാംബന്ദായ ഗ്രാമത്തിൽ അഞ്ചാംനും മീനാധായി മരിപ്പുത്തിനു അവവലംബിച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രി ശിഥി നംബി കഴിക്കുന്നുള്ളിവെന്നും സുഗ്രഹമാറി പ്രതിജ്ഞകുചെയ്തിട്ടുണ്ടും ഭരണ ഫോറതും കരു ചിത്രം ലക്ഷ്മിനാഥൻ എഴുന്നു പോരതും കരിക്കലും മാത്രതാര രണ്ടുരം പ്രോക്കന്ന കന്നല്ല. അന്നുത്തന്ന അതു ഭാതാ പിൽ ലക്ഷ്മിനാന മുന്നപോലെ സ്ത്രീയമുന്നായിവനു തന്മ മുഖ കാട്ടവാളുടെയക്കാപ്പും ഭാതന്മ അതു നംടവാളും നാന്നമിറ്റിക്കും ദിവബജ്ജാക്കമാണുത്ത്. അതു മുഖം ലഭാസയൻ ഉത്തരാധോത്തു വിശ്വചിത്രതു രാമനേ അതിരാംഗോധ്യനും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു് :—

“ഇക്കാലത്തുനരവ്യാമുൻ
ദിവബുദ്ധിക്കൊണ്ടുഡായാമ്മികൻ,
നിന്നിൽക്കുത്തുന്തപംചപജ്ജി—
യാണംപ്ലാംതന്നപുഡോ.”

“ഓജ്ഞും, മാനും, നവാക്കേന്നും—
ദേഹശശ്രീവിച്ചിട്ടാൻ
തപസ്സപിയംകുന്നാറു കണ്ണിൾ—
നിലത്തന്നുകിടക്കും—”

“ദിവബജ്ജാരവിത്രമീനോ

மாயாக்கபிவர்மூசவோ,
ஸ்ரீமாங்காஷ்டி பாஸமாடு...
நாடிக்காய் வேங்கிடங்குவது...”

“நான் ஸுவத்தின்வஜ்ஞாநாலே,
ஸுகமரணன், ஸுவேங்கபிதன்
ஏலர்காலங்ஸரஷ்வி—
லிரங்கிட்யாதைவிளை!”

“பீங்கள், தனைாரிச பாக்ஷாங்கள்,
ஞூமங்கள், யோஶுங்கள், குஶாங்கள்,
யம்ஹதைங்கள், ஸத்ருமொதுணைங்கள்
நாளாழலேங்கள், ஜிதெறுகியங்கள்,
புரியங்களிபோங்கள், ஸுகௌங்கள்,
கைகளிலைவநரிங்கமங்கள்
நாவாங்கேங்கைப்பாவி, டெஸ்பாங்
கொள்ளுங்கையானுதிங்கள்.”

தழுவிக்கூத்துநாட்டுத்தை
விற்கப்பிசுத்தங்களும்வாங்
நிடங்கூப்புத்துக்காட்டுக்கூப்பு...
தப்பில்லூத்துக்காட்டுவாத்துக்கில்லு...”

“பிழுமக்கூப்புத்தங்காங்
மட்கூக்கூஜ்ஜுமாங்காங்
ஏங்கீங்குத்துங்கைலோகோக்கு
பாங்கீங்கைத்தங்கவரா...”

“பதிங்கூப்புமாங்காங்,
நிப்பாங்கைத்தங்கமகங்
ஒந்தைகேக்கூப்பும்வயமாட்டித்
குருதயாய்த்தின்காதைவிளை!”

ஹருஷமாயபோரி, அது எற்றுமேயே நினிக்கைத்தை
நா ராதங்கள் தட்டுத். தங்கள் விலங்புத்தகிள் ஹங்கி

നെ പ്രതിവസ്യം നേരിട്ടകയാൽ ലക്ഷ്യണൻ അടച്ചുകയും ചെയ്തു. അരബിശേഷകവിജ്ഞാകാലത്തോളും സൗഖ്യമിന്തു അതു ദേഹത്വം എങ്കിലും വച്ചിരു! ഇപ്പോഴാണ് തന്മ ദൃഢവിശ്വാസം! പ്രേമം ദ്രുഗാധ തുംഖാധയൻ! ക്ഷാപു കോപനനാധ സപാത്മഹിനൻ!

എന്നും അനുഭവാത്തിൽ പഠിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഒന്നും കൂട്ടി കൊണ്ട് വാല്ലൂടു വിശ്വാദത്തിനു വക്കിട്ടി. ഏ യാംതു, അതു വിശ്വാദം സന്നിഹിത്താഡ മരംരാജു മോരാധത്തിനീരു പുജ്വലിരിഖായിട്ടാണു തീർന്നതു കുക്കരുവിനിയാഡ ഒരു കാക്ഷാപി പ്രോക്കാബിംഗമാഡയ രാമനെ കണ്ണുകാമിരു അവിഡവനു. ലക്ഷാധിപരം റാക്ഷസേരുന്നമാധ റാധാനാൻ ശ്രീരാമാനവർ. അവളുടെ സുഗ്രീവാധ പരാരുംജണ്ണാർ മഹത്താഡ റാക്ഷസസഭാസന്നൃതത്താടത്തുടി ഇന്നും മാത്രാത്തിൽ പാക്ഷാണ്ണു. അവക്കാടോപ്പം അവിടെ വനു വാഴുന്ന അവർക്കു കാട്ടിൽ ചുറ്റിവാടംമേഘാണു ദേവതുപ്പുനും, സുന്ദരാംഗരം, മധാസുതപരമാധ റാമനാ കണ്ണുകാമ രോധിതയാധതു അവക്കോട്ടു റാജൻ പരിഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിച്ചാണു്:—

ഞാൻ സംശയിച്ചാണു് വെതിരെ ഫ്ലോറലയുള്ള മേമിനിക്കർക്കു സഹായിത്തും പരമഭിഃവമംണ്ണംപും. ഈ നീരു ഭൂതരവാധ ലക്ഷ്യംനും വിശ്വാസ്യാണു് അതു പ്രായക്കർന്നു നിന്നും യോജിക്കും”

ഈതു കാഞ്ഞുമെന്നു കരതി അവർക്ക് ലക്ഷ്യണനീരു ദാഖിൽ ചെന്നു തന്നീരു അരുംഭാജിം അരാച്ചിരു.

ലക്ഷ്യണൻ — “ഞാൻ കേപലം കാസനാൻ” എന്നു
ശ്രീനിവാരം ഭവതി എന്നു ഭാഞ്ഞയാൾ തീരീനും കാ
സിതപരത വർക്കണ്ണക്ക്. നമ്മിശാത്മനാധ എന്നീരു
ശ്രൂര്യുംനീരു കവിജ്ഞാനു ശാക്ഷണ്ണരു ഭവതി ചെ

യേണ്ടതു്. ഒരു രൂപസന്ധനം വിക്രതയും വിത്രവയും പുശ്യമായ റെസ്റ്റേറ്റ് വരംബോ റഹായ വെ തിരെതാൻ കൈക്കൊള്ളിയും.”

ஸெஸர்சாளினியாய் கை நிறைவரி தண்டைக்கு
காமிழு வனிப்பிக்கூட்டு கலைக்கு நறவுறைங்காரன் அது
அது ராஜகமாரமாக்க நேரங்கொண்டாய்தின் அரத்து
மில்ல. ஸிதியை எல்லோட்டிப்புறம், ராமன், நிறைவரியா
இல் தன்ன கெக்கெற்றிக்கென காட்டி அது ராக்ஷஸி
ஒனக்புறுதிய வெலுத் பிடித்துடி. அமங்காய
லக்ஷ்மனன்ற கதிரைப்பூங் உடன் மரங்கோயி. அது
ஸாலிஶ்ரேஷன் பெந்து சென்ற ஈரவத்திட காடு. இ
கூட அரசினது அரவதூ அவிடேநின் காடிஷு. அது
மூட்டுளவாரக்ஷஸி மூர் காடிசூத்து அது வர்த்தியன
மாக்கட அந்தக்கோள் அரவத் தூக்கன்று கேட்டு மு
உரங்கி வெறுப்பதோட்டுடி வன. தூ வேறாராக்க
ந்துபடிய கலைப்பூர் ராமங்காய்பாலை எடுமிரு
கும் கலக்கமாட்டுவாயில்ல. தூருவலிய செஸரைத்தா
ட தலைப் பூரவத் மாருமாலி ஏதுவிடநாலென வொன
துக, தங்காக்கர்தாக்குமிய தூ ராக்ஷஸஸ்வரூப
எழு ஏதுவிடநா வெப்பு சாந் காஞ்சியே. தன்றுவிலூராபா
ஸிதியை ஸஂரக்ஷிது நிலேப்பாக்குத்தொட்டு காங்கர மா
ருமாயி தூ வெறுப்பதோட் வெறுத்தான் அதுக்கே—
ஏது கைக்கைதூங் லக்ஷ்மனங்கொயில்ல. தன்றிர
நாரங்கப்பத்தான் விழயமங்காம் அது விழயம், மேலகா
நியவன் ஏதுவிடுத்துவமாலும் தனித்தீங் அரக்குக்கூ
பூங்குத்து விலகித மஹாவித்தாய லக்ஷ்மன் கீ
வகோங்க. அது கலைப்பூர், தேங்காப்பியாய ராம
நித ஷ்ட்ரைக்கா வித்து தித்து. யீங்கானதி ஸுநமிங்

സ്ഥിതിചയ്യുന്ന ഭരണംവാട് റാമൻ പബ്ലിക്കണ്ടാ വിളും:

“രുദ്രത്തിനാംരഹാരഞ്ചുന്ന
നോർത്താക്കാണാലക്കുഴ്ച്ചുന്ന,
മുഖംപിശ്ചപ്രദമംകന്ന,
തവാദമരണംവയം.
ശേരാദയുംതജ്ജിപ്പുംപും
കാണുകന്നിതുവിനുവം
നമ്മാക്കട്ടത്തുജയവ്യം,
ശ്രൂരം,വൈരിക്കുതോൽമജ്ജം.”

ലക്ഷ്മിന്നരന് സീതയുടെ രക്ഷപ്പുംയി നിൽക്കി, റാമൻ അതു രാക്ഷസസന്ദര്ഭങ്ങാടു് കരാഡ്യു ചെന്നു് എതിക്കും, വരക്കിഷ്ണന്നാരടക്കം തന്റെ പട്ടണ മുഖവൻ നാഡി പൂശ്ചു് അതു വന്നെങ്കെ അരാധാരുംകുടുംബക്കയും ചെയ്യു. ഇംഗ്ലാൻഡാം ശ്രദ്ധിപ്പിന്നവയിൽവിന്നുതന്നേ പ്രകാശം പുനരുദ്ധരിച്ചു പുനരുദ്ധരിച്ചുവായി, തന്റെ സഖാവായ മാർപ്പാട്ടോട്ടുടർന്ന് ദാന്യകരണം ആകിയ വന്നു. റാബ്ബന്നൻ റാമചാരാട് രുദ്രത്തിന്നല്ലോ വണ്ണു റാഡ്യും തു വിന്നരതു് മാർപ്പിച്ചൻ അരളുടുതാക്കം റംപുംബു രത്നമായ പൊന്തമാനാമി അതുന്തു മദ്ദാരം തുക്കിയ മേഖലയുടെന്നു. അതു മുഗ്ഗത്തെ കണ്ണപ്പേരും കൂടു തന്നിക്കു കളിക്കാവാൻ വേഗംമെന്നു സീതയ്ക്കു കൊടും യുണ്ടായി. സീതയ്ക്കുവേണ്ടി അതു മുഗ്ഗത്തെ പിടിക്കാവാനായി റാമൻ പുരപ്പുംപുരാം ലക്ഷ്മിന്നൻ തടങ്കും:

“ഇംഗ്ലീഷ് രത്നമയമായ ഒക്കെ മുഗ്ഗം ഭ്രമിക്കിയിൽ ഉണ്ടാകുംവുന്നതല്ല. ഇതു റാമൻ സമംയം എന്നു് മാജാവി യും ദാഖകമ്മംവും ഒരാർപ്പിച്ചുന്നുംവേറലെ ആവം മാറുവാൻ കഴിവുവേണ്ടുന്ന ദാം. അരിന്നരാട്ടുനാടപ്പോം അവൻ മാജയാണു് ഇംഗ്ലീഷ്”

“അരപ്പിനെക്കാം അതു റംക്ഷുസനെ ഇനി ജീവിച്ചിരിക്കാൻ വിട്ടുള്ളടം എന്നവരെന്തു രാമൻ അതു മുശ്രേതത പിറ്റുടന്ന് കാട്ടിൽ മറഞ്ഞു. ലക്ഷ്മണൻ പഠം സ്ഥാനതു ശരിത്വന്നെയെന്ന്, കടവിൽ രാമൻ അരവിഞ്ഞു. ഉടനെ ഒരു തുരുവെട്ടുള്ള രാമൻ അതു മുശ്രേതത കൊന്ന വീഴ്തി. ചാക്കവാൻപോക്കനു മാർച്ചൻ തന്റെ ഉദ്ദേശം സംധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് മഹാരാജ തന്റും പ്രയോഗിച്ചു. “ഹാ! സീതേ, ഹാ! ലക്ഷ്മണ!” എന്നിങ്ങിനെ ശത്രുതന്നു തന്നെ ശിനസപരമ്പിക്കുന്നാണു് അവൻ മരിച്ചു തുൾ. ഈ ശത്രുതന്നാം കേട്ടപ്പോൾ സീതയുടെ മനസ്സു് കലഞ്ചി. തന്റെ ഭാന്താവ് എന്തെങ്കിലും അതുപത്തിൽ വിശ്വാസിയില്ലെന്ന് അതു സംധിപ്പി വിചാരിച്ചു് അതും അനേപാശിക്കുവാനായി ലക്ഷ്മണനെ പ്രാപ്തിപ്പിച്ചു എന്നമിന്ത്യി കൊം മിഡാതെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നുതേയുള്ളൂ. ജ്ഞേഷുൻ അതു മായാമുന്നതെതെ പിറ്റുടന്നുചെന്നതു് ലക്ഷ്മണനു് ഇപ്പുമായിട്ടില്ല. റംക്ഷുസുാരിക്കിനു് വല്ല അതു തുലം നേരിട്ടെന്നു ദേഹംകൊണ്ടപ്പോൾ ഈ ശാഖാസ്ത്രങ്ങളായിരിക്കുന്നതു് എന്തിനു് ശാഖാവാദാന്തരകളും തിരിച്ചു കൈയിട്ടുവെന്നു അതു നിങ്ങയും വിചാരിക്കുള്ളൂ. ഏന്നെങ്കിലും, സീതയെയും വിളിച്ചുകൊണ്ടണ്ടുള്ള അതുന്നാംഒം കേട്ടപ്പോൾ അതും റംക്ഷുസവജ്വരാധ്യാബന്നും സൗഖ്യമിന്ത്യാ ശരിയായി മരിച്ചു സീതയുടെ സംഭേദത്തിനു് അതു വീരൻ കൊം നാജപ്പും ചെയ്യാതെ നിന്നുതു് അതു സംഭേദംസ്രൂപിസച്ചരിക്കാണെന്നു കൃതത്തെക്കാണ്ടുതന്നു. ലക്ഷ്മണനും ഈ റാണ്ടുക്കണ്ണപ്പോൾ സീത ചെങ്കണ്ണക്കൾ ചൊരിയുവാൻ തുടങ്ങി. അതെന്നപ്പോൾ ശരംഗ്രമാന്ത്രം സൈം മിന്തി സമിച്ചുകൊണ്ടു വിശ്വാസിയും സീതയുടെ വാക്കുകൾക്കു് തീക്കുത തുടിയുടും സീതയുടും, രാമനു വിവരങ്ങളും

മെന്ന കരതി പേടിക്കുന്നതുനം, രാമൻ ഒവാസുരനും ക്ഷേപാലും അജയ്യുനാണുനം, ഇതെല്ലാം രാക്ഷസമം യാഹാണുനം പറഞ്ഞു ആ പേപിയെ സംശ്റന്നം ചെ ആധാർ ആ സുചരിതൻ ഗ്രമിച്ചു. അതു സിസ്തുലമരക്കും സ്തോപജ്ഞതും. മഹംവിന്റു നായ ലക്ഷ്മണനെപ്പോലെയുള്ള നൊത്തുപ്പും അവലുംതാക്കയ ഇനകിങ്ങണാകമേം! ദേഹാവിശ്വാസം ആത്തനാഭം കേട്ടിട്ടും അതു രാക്ഷസമായ യാഹാണു കരതി അടഞ്ഞിക്കിരിക്കുവാൻ സീതില്ലെ കഴി തനില്ലു. ഒന്ന് ചൊടിപ്പിച്ചു വിട്ടാലല്ലാതെ ലക്ഷ്മണൻ ഖൂഞ്ഞ കകയില്ലെന്ന സീത കാരിന്തു. അതിലേക്കു രേതാ ശമനകാലത്തു രാമൻ പ്രയോഗിച്ചു ശു തന്റെതേയും എ ഇനക്കി ഇവിടേ ചെല്ലുത്തിയതും.

“അനായ്മം നിന്ത്രയുമായ കലാധനാണു നീ. രാമൻണാക്കന്ന വിപത്തു നിന്നാക്കു സന്ദേഹമം സ്തോപജ്ഞനും ചാരനാണു പാപാത്മാവായ നീ. ഏ കനായി വാത്തിൽ വംഴുന്ന രാമനും ഭാതനാഭവേണ്ടിനു ശിസ്തുപ്പിച്ചും ഏന്നെ അപഹരിക്കുവാൻ വേഗിയാണു നീ ഇപ്പിനെ പിത്രുടനും ദാക്ഷന്തും, റിന്നും ഇം കരതൻ വെറുതേതരും. ഇന്നിവരുംമുള്ളനായ രാമനേവിട്ടു ക്കു പുനം റൂശംസന്മായ നിന്നോടു തൊൻ ചുരുക്കുന്നെന്നും ഉണ്ടാകാഡുന്ന കായ്യുമല്ല. രാമൻ മരിച്ചും ഉടൻ തൊൻ ആത്മഹത്തുചെയ്യും. തൊഴ്ത്തിടെ പരമശരൂവായ ദിശ്മനാണു നീരെന്നു തൊൻ ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞു.

മതി മതി; ഇതിലധികം കേട്ടനില്ലോവാൻ അമ ഹനനായ ലക്ഷ്മണനും വയ്ക്കു. മരുബാരാജ്ഞിനിന്നോണും ഇതുരുംപാശകൾ ചുരുപ്പുട്ടെതക്കാൽ ആ ആളുടെട ചക്രം ആ ഏകണംതന്നെ സൗഖ്യാദ്ധ്യം വയ്ക്കുവായും കടി തുകഴിയും. മുക്കുതുരാം ഭിത്രേന്ത്രിയന്മാരു ആ വിന്നർ ഇവിടേ ചെയ്യുതു ജ്ഞേയപത്രിയെന്നും ആ ഇനക്കിയെ

തൈക്കുള്ളി നില്ലയാണ് അടക്കവാൻ വയ്ക്കുന്ത മേരു
യം എന്തു തെളിപ്പിക്കണായി.

“വച്ചുനിക്കുന്നുവോ
നന്നാന്നീപറിയപ്പേരോ?
ചേരാതുവാക്കുന്നുമുണ്ടു്—
മല്ലുംല്ലുംകുള്ളുക്കുമ്പിലിഡി!
മുപ്പുംല്ലുംകിന്തുനുവാക്കു
നുഞ്ഞാനുകു, വിദേഹജേ,
ഇന്തനുന്നുവോ ചവിശ്രീനാം
താഴുന്നുവാചസനിശം.
മേടനീ, നീനശിക്കിപ്പോർ
നു. പത്രിച്ചുകൾനാറിമംർ
ഇന്തമട്ടുകുക്കിഷനാപ്പോ
മുങ്കുവരുന്നുമനെനന്നും”

ഇങ്ങിനെയാണ് ലക്ഷ്മണൻറെ മുചടി. വീണ്ടും
മുള്ളവാക്കവർക്കാണ്ട് ലക്ഷ്മണനുഭവയെത്തു കുന്തി മറി
പ്പുടനുള്ളന്തിൽ സീതയ്ക്കു മട്ടിയുണ്ടായിസ്തു. കേരവന
നായ സൗഖ്യത്വം ദാന്യ റംജന തിന്നു് ഇനി മരും
ആവേണം? പിറുഭാതാക്കമാർപ്പോലും പിഴച്ചു മണ്ണതും
ചെള്ളാൽ അതു സഹിക്കവാൻ വയ്ക്കുന്ത അനുഭവനാനു
യ ലക്ഷ്മണൻ സീതയുടെ ഇം പരഞ്ഞവാക്കുകൾ കേട്ട്
കൊണ്ട് അവിടെ ഏതിനെ നില്ക്കും? രാഖ്യസമാധി അതു
അമത്തിനേരു ചുറും പ്രവർത്തിക്കുന്നവും ലക്ഷ്മണൻ
അറിഞ്ഞതിട്ടണ്ട്. അതു അറിവു ഇം തീരുക്കോപാന്ത
യിൽ എങ്ങിനെ പ്രകാശിക്കും! ജേ, ജേനേരു ചെയ്യുരാ
ജുംബിംഗുകും മുട്ടിയതിനു് അദ്ദേഹാപ്പോലും കൊല്ലു
വാൻ മുറിന്ന് സൗഖ്യത്വം സീതയുടെ ഇം പരഞ്ഞവാക്കു
കൾ എങ്ങിനെ സമിച്ചുനില്ക്കും! അതു സപ്രസ്തുതം റം
ഡിസുരായും ഉന്നുനാംവും അഞ്ചിനെത

எனையென்ன அரவினத்திட்டுக் கூட சௌமிறுக்கீல் ஸ்திரையே த
நியேவிட்டுபோயாது அதுபத்தாகமொன் தோண்டிடும் எது
தோண்டி ஸ்திரைக்குமுறையெல்லாம் மாற்றுவதேவாயிடு.
திட்டுக்கூடும் அரசுமிகாக்கூடும், யம்மீதாம், குலமாலீலகு
இழுமாலென்னாஸ்தீககூடு அடங்கு உகாரிஷுகெங்கீங்கும் எது பற
நையெல் காந்தினால்லுக்கூடு காடி. ஸ்திரையே அதுவுண்ட
தெந்தால்லும் சௌமிறுப்பதென் செய்யுதிதென்னிடு. தாங்
ஏக்குப்பிகின்கீங்கு அதுபேசுப்பிடிடும், மூலமாலீஸாஸி
முடிடும், தங்கர ஸதுரதை வரவா. ஸ்திரை ஸாக்ஷிஹாங்
க்கி விழிஷுபால்தெதிடும், அதுபத்தென்னாலும் பேடிடிடு
முடும், நமாண்டிஷு காரத்தைக்கொள்ள தாங்கர கெதிரை
வெழிப்பூடு ணிடும் மலமொனமிஸ்தாதாஸ்பூங்காள ல
க்கூடுண்டு அதுஞ்சும் பிடு போய்து. அது ஸுநிதாங்கீர
ஸாத்துப்பாலைக்கு முஷவர் ஸ்திரை தழுவிக்கூடுவதென்று
என்னையூ, தொசிக்கூ, காருக, பாசிக்கூ, ஏனிலிப
யான்து அதுக்குறை நமோசுங்கர மூடியை ஏது முளைப்பூடு
இருக்கும் செய்து. ஒத்தெல்லூம் களுக்கொள்ளு அரமங்
என்னை லக்கூண்டு அவ்விடத் திட்டு நைதென்னினை
கோவதாப்பண்டும் புஜுவெடினது சௌமிறு
ஞாங்கிசை தனியை பிடு ஜேஷுநை அவேபாசிஷு
தென்ன காந்தினால்லித் தான்து. லக்கூண்டு வென்ற
நீங்கர ஓன்றுவிடத் தூங் நைபேபாசிஷு ஏதேனுமாக்கூல்
ஏன்றுபத்தாள்ளோக்கெதியைன்னாள் ஜாகாகி காதியூ
து. ராமலக்கூண்டுநாற் அக்காஸவோய் தாங்கைக்கி,
யதின்றுபால் யாங்கு ராவுண்டு அதுஞ்சுத்தித் வென்ற
நியை அகாமயாய் ஸ்திரையே அவைமறிஷுகொள்ளுவா
யி. அபோங்காள ராமங்காலையை ஸ்திரை அரவிஷுவா ந
காங்கரது உக்கூண்டு தாங்கர பிளக்கி அந்தாத்து
ஏற்றுவல்லுய் அதுபத்தாயிடைங்க, அபோங்காள ஸ்திரை

അരിഞ്ഞ സംസ്ഥാന കെക്കടനംഗവും ഒരു അറിയുകാണ്ട് മഹാമഹരിയും! അതു പതിപ്രത രാമലക്ഷ്മണന്നു ഒരു വിളിച്ചു വാവിട്ടു കരാന്നതു, തന്റെ അപദാനത്താം വായ രാവണനാല്ലൂതേ, മറ്റാരങ്ങളും കോക്കവാൻ!

സീതയെ വിട്ടു സൗഖ്യമിന്ത്യി അക്കലെ പോയതും എന്തിനും! അരികേന്തെങ്ങാണും മറഞ്ഞിരുന്നുക്കാണ്ട് സീതയെ സൗഖ്യമിന്ത്യിക്കു രാഷ്ട്രിക്കംമായികന്നില്ലേയോ? സീതയുടെ പരാശ്രവാക്കുള്ളാട്ട് ഘടയം കീറി മരിഞ്ഞിരുന്ന സൗഖ്യമിന്ത്യിക്കു തന്റെ പാഡായണ്ണക്കുള്ളിച്ചു ചിന്തിക്കുവാൻ ശൈത്യിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂന്തും ഇരിക്കുന്നേ. കൂടും കൂടും സൗഖ്യമിന്ത്യിക്കിരിഞ്ഞതും. എന്താണും സത്രുമായിട്ടല്ലോതെ, മരിച്ച പ്രവർത്തിക്കു സൗഖ്യമിന്ത്യിയുടെ സുപ്രാവമല്ല.

രാമലക്ഷ്മണന്നും തിരിച്ചുവന്നുപോരാർ തുന്നമായ അതുകൂടെന്തെയാണു കണ്ണതും ജാനകിയെ അതുകൂടു തന്റെ തനിയേ വിട്ടു തന്നെ അഭേദപശ്ചിമവകാണ്ട് സൗഖ്യമിന്ത്യി അക്കലേ വന്നതു കണ്ണപോരാർത്തനേ രാമൻ മഹാസു ദിവിത്രുട്ടുണ്ണി. രാഷ്ട്രസ മായ അരബ്ദങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവേ, ലക്ഷ്മണൻ ഇംഗ്ലീഷ് ചെങ്കുത്തും എറാവും ധാരിയ തെരാംഗയിരുന്നു രാമൻ വിഞ്ഞും വിഞ്ഞും പഴിച്ചു. സീതയുടെ ഉത്തരവാക്കുമാർ സമിക്ഷവാൻ വയ്ക്കാതെയാണും തന്റെ അതുകൂടുതിൽനിന്നും പേംഡാതനും സൗഖ്യമിന്ത്യി പരഞ്ഞതു രാമൻ ദാരി വെച്ചില്ല. ദീക്ഷയും ശോകാന്തരിക്കുമായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ വെറും പരാശ്രവാക്കുള്ള വക്കവെക്കുകയോ! അതും അരുതാത്തരുതന്നേയാണും എക്കിലും, തന്ത്രവും തന്ത്രപ്പേരും തന്ത്രവാൻ കഴിയു. ജാനകിയുടെ ധാർശനം അമച്ചന്നാനും ലക്ഷ്മണന്നും എറുതെന്തു സമിക്ഷം! സൗഖ്യമിന്ത്യിയുടെ നിശ്ചാലബാണും രാമനെന്നിരിക്കിന്നും, സൗഖ്യമിന്ത്യി

ആ ചെങ്കുട്ടിത്തോ, അരതു തന്നേയാണ് രാമൻ ചെ
ജ്ഞക്. ഏതായാലും ലക്ഷ്മണൻ രാമൻറെ മുപിൽ അ
പരാധി ശായി നില്ലേണ്ടിവന്നു. ക്രൂഡിയവഗശഗന്ധി
താൻ ചെങ്കു തൊറിനെയേംതു് അതു ഭോദ്രിജ്ജമാക്കല
നു തിരുമാശി പദ്മാത്മപിക്കേണ്ടതായുംവന്നു. സീത
കു അത്രുമത്തിൽ കംബാതാഖടേംടക്കുടി രാമൻ ശേം
കാഞ്ഞക്കാഡി വിലവിക്കുവേ, ലക്ഷ്മണൻ ദഃവത്താർ മ
നസ്തിഞ്ഞ നില്ലേശ്വരായി. പ്രിശാവിംഹത്താൽ തന്നെര
ഭാതംവു് ഉന്നാംവസ്ഥമിലായപ്പോൾ ലക്ഷ്മണനു സ
ചേഷ്ടനാവേണ്ടതിനു് അതുവുന്നേടേണ്ടാളിം പണിപ്പു
ഡാതെ കഴിഞ്ഞതില്ല. അരേ റപ്പണ്ടത്തിൽ, രാവനൻ
സീതകെ അവഹരിച്ചകോണ്ടപോങ്കിരിക്കയാണെന്നു്
അവക്കു് അറിവുകിട്ടി. മുഖ്യാക്കയും രാമൻ സൗമി
ത്രിയ സാന്തപ്പാം ചെങ്കു ശായിക്കുന്ന പതിവു് ഈ
പ്പോൾ അരതു നേരോ മരിച്ചായി. ഓരവാഹിത്പോ വ
ന്നേടാടക്കുടി സൗമിത്രിയുടെ സ്വന്നാം തിരേ പക്കൻ.
ക്കിപ്പേക്കാപഹനനായ അതു പെശക്കാഡി ഇപ്പോൾ ആ
സാന്തനായി ശ്രൂജ്ജിന്റെ ഉന്നാംവസ്ഥമയാൽ ഒഴും,
തന്നെരു ക്ഷമകേടുകൾ ആത്മുമം വിട്ടേപോയതിൽ പിശാ
ചും, സീതാവിശ്വാഗത്താൽ ഉൾത്താചും അതു തേജ
സപിക്കുവായതു എുച്ചിപ്പുവുകും അടക്കിരിഞ്ഞി. സൗ
മിത്രിയും റാമനെപ്പോലെ കോപതാപംബന്ധക്കു് അടിമ
പ്പുടക്കയംണു ചെങ്കുതക്കിൽ അതു പീംകുംരംനാർ
നേർച്ചി കാണാതെ വലിയ കഴകിലാംയണു. അതു
മേഖാരാപത്തിൽ സൗമിത്രിക്കണ്ണായ ഷുമരണാണു റാമ
നെരു ഭാവിച്ചിത്തത്തെ ശോഭിപ്പിച്ചതു് അഭിഭേക
പിംഗ്കുംരം കോപാസ്യാഡി എന്നുതാക്കിയാ പ
ംത്തുഗജ്ജിച്ചു അതു സൗമിത്രിയയപ്പാ ഇപ്പോൾ ഇവി
ടെ കാണണ്ണതു് താങ്ങുവാൻ അതുജ്ഞായിവന്നതുകും

ബാണം ലക്ഷ്മണൻ ധന്തത്തെ നിന്ദിക്കുയും ശൈവ
തെത്തെ പുള്ളിക്കുയും ചെങ്കുകാണ്ട് കോടീപ്പ് ചംടിയതു്.
ഇന്ന തവിക്കു മരറാരാശ്രൂ താങ്ങേണ്ടിവന്നുപുംബ
സൗമിന്ത്രിയിൽ സഹജമായിള്ള മഹംമതിതപം പ്രകാ
ശിച്ഛയുട്ടണി. ധന്തേതയും ശൈവതേതയും കാശ്മിപ്പി
ചുകൊണ്ട് അന്ന സൗമിന്ത്രിയെ സാന്തപ്പനം ചെങ്കു
രാമൻ ഇന്ന് അടക്കാക്കയും മറന്നുപോയി. ഇതുപോം
ലെ തന്നെയാണ് അന്ന സൗമിന്ത്രിയും ചെങ്കുതു് മ
നസ്സ കോപത്തംഞ്ഞുംതൽ അഭ്യന്തരം വിഘിതമംക
നേംബ മറഞ്ഞുന്ന കട്ടനേരദിതകൾ അഡിനം ചവല
നമരകക സാധാരണമാണ്. ആ സ്ഥിതിതന്നേയാ
ണ് അന്ന സൗമിന്ത്രിയിലും ഇന്ന രാമനിലും നാം ക
ണ്ടതു്

“മാർക്കെക്കുവിച്ചുപ്പും, ദൈഖ്യംമേളു
കിസാമവുംകൊംകിവിള്ളത്തിരക്കാൻ
ഉസാമരാളിഞ്ഞുകൾപാരിലോറം
ചിസ്റ്റാധകമംഞ്ഞുകുണ്ടിപ്പ്.”

എന്ന സൗമിന്ത്രി വരവെത്തരു രാമൻ ചൊവിക്കൊണ്ട
തേരുംപു. ആ ശോകകൾിൽനിന്ന് വെറും ആനന്ദനായി
പലതും കരണ്ടുകൊണ്ട് ആ കംട്ടിൽ താങ്ങിണ്ടു് ഉഴി
നടന്നാരുട്ടണി. ശോകകംനാഡിത്താൽ ഓംകിക്കയും ഫ്രോ
ധിക്കയും ചെങ്കുന്ന രാമൻ ലക്ഷ്മണനെറ മാസ്റ്റിനു വ
ലിംഗ രോമാംഗി. കവിട്ടൽ ലക്ഷ്മണൻ രാമനെറ കാൽ
പിടാച്ചുകൊണ്ടു് ഇന്നിനെ സാന്തപ്പനം ചെങ്കു:—

“ഡോഹൈവൻതപംകൊണ്ടും,
റാമ, വൻതഃപഴിയുകൊണ്ടുമേ,
വാദനാരുതിനെപ്പുംലെ,
ബോട്ടിപ്പരമാന്ത്രപ്പാനം.

വിന്തുണക്കവട്ടിട്ട
 വിന്തവർപ്പാദാലിജ്ഞശപരൻ
 നേടിരാജംനുമേഖത്പം;
 ഒക്ടോപ്പൂഡരതന്മാവഴി.
 ഇംവയ്ക്കിടിവംകരക്കൽസ്ഥ,
 നീസഹിക്കിപ്പുനൈക്കിലോ,
 ദൈയങ്ങൾന്തവൻവിഡിഷി
 വേറിട്ടംസമിച്ചിട്ടം!
 ലോകംനുംകുമ തിരുത്തേബി
 ലോകംനുപണിയുന്നവൻ
 ഇംമേഡിനിക്കംചലനം
 കാണ്ണിലെസത്രുവികുമ!
 കഴിംരിപ്പുവേദവു -
 നാവരംനുംരഥോംലും
 സമ്പ്രംഗതംമുഖംയാംനൈരാ -
 തതികയൻനിന്നനാരംശ ? ,
 ചത്രത്വേംയാലു മനാല
 നീതിയാംകട്ടംപാക്കിലും,
 മഹറംതാവിധിഡിനൈപ്പുംലേ
 ദിവിക്കണ്ണത്രവീര, നീ.
 നിന്തുംപ്രഭേദംരംഭിവിക്കി -
 ചൈപ്പുംസത്രുപരിക്കർ,
 വൻകഴപ്പുംപൈളിക്കുംപ്പുംലും
 രാമ, ബുദ്ധിക്കടാന്തവർ.
 സുക്ഷ്മായുംപുഞ്ചഗ്രേഖി,
 ബുദ്ധിയാൽ ചിന്തചുജ്ജ ദീ
 ബുദ്ധിയുള്ള മഹം പ്രാജ്ഞര
 കാണന്നനന്തിനകൾ,

നിന്നബുദ്ധിയോമഹാപ്രാജ്ഞ,
വാനോക്ഷംകിട്ടവാൾപ്പണി
മാൽക്കാണ്ടരന്തുനിന്റേമോധ—
മൃഗന്തിട്ടകയാണാണ്ടാൻ.

ഈ സാന്തപനം രാമനീം ഉള്ളിൽ കൊണ്ട്. അതു
മഹംമതി ലക്ഷ്മണനോട്ടുടി സീതരെ തെരഞ്ഞെ കണ്ണ
പിടിച്ചു വിശ്വാദ്ദക്ഷനാതിനം ശത്രുവിനെ നിറുമ്പിക്ക
തിനുംായി ദിവസതെ അടക്കിക്കൊണ്ട് ഉടൻ പുരാപ്പ്
ട്ട. പഴിക്കേവച്ചു് എതിർപ്പെട്ട രാക്ഷസമാരെ നശി
പ്പീച്ചക്കൊണ്ട് അവർ നേരെ തുടക്കാട്ടുക പോയി.
സുഗ്രീവമന്റെ സാമാന്യരക്കാൽ രാവണനെ നിറുമ്പി
ക്കാമെന്ന ഹനുകാംക്ഷികളിൽനിന്ന് അറിയുകകൊ
ണ്ട് ആ വീംനാർ ആ വാനരേശപരവനെ കാണുവാനാ
യാ കിഷ്ടിന്നുഡിലേക്കു നടനാ.

~*~*~

അരഞ്ഞാം അദ്ദുര്യം.

രാമലക്ഷ്മണനാർ കിഷ്ടിന്നുഡിലേക്കു ചെല്ലുമേഖലാർ
മാർമ്മദേശ്വരാഭ്യ സംഭവങ്ങളിൽ രജാക്കുന്നം ഇവിടെ
പ്രത്യേകം അറിക്കത്തക്കവയാണ്. പിതൃതയംയ ക്രാന്നേഡാ
രാക്ഷസി കാമാത്തയായി വന്ന ലക്ഷ്മണനെ എത്തുചേരു
ഷിച്ചു് എടുത്തുകൊണ്ടവോക്കയാൾ ശ്രമിച്ചു. തുണ്ടിയ
പെക്കംവയർ, തുംത തേരുകൾ, ചിന്നിച്ചിതറിയ മട്ടി,
തടിച്ചയൻ് അംപുത്തിയ ഉടക്ക—ഇങ്ങിനെയാണ്
ആ രണ്ടുതുപിണിച്ചുടെ ആകാം.

“തൊനയേംബിഞ്ഞാല്ലോ
കിട്ടി, യന്ത്രമല്ലിയൻ;
നാമ, കന്നിന്തുടിയിലും
ചുഴതന്നുചുള്ളിനത്തിലും

ശേഷിച്ചായല്ലെങ്കില്
രക്ഷാസമായോ

ഇങ്ങിനെ പരഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അവർ സൗഖ്യം തുടർച്ചയായി വിജയ ബലം പുനഃത്തുടർച്ചയായി ചെയ്യുന്നതു കുറഞ്ഞാൽ ഒരു മഹാകായജും ഭോഗാനുഖി സീയുമായിരിക്കുമെന്നും, ലഭ്യമാക്കുന്നതു മനസ്സിനു യാതൊരു കാരണവുമായില്ല. അവക്കു എത്ര ശത്രുമുന്നുന്നു കൂടം കൂടം കാരണം അവിന്തു അവിന്തെനിന്ന് കംടിച്ച വിട്ടു തന്റെ മാർഗ്ഗത്തെ നിശ്ചായമാക്കി. അദ്ദേഹം കുറേ കൂറം ചെന്നപ്പോൾ ഉരുരായും ഭോഗാസത്പം ഇഴ രാജകമാരുമാരെ തടങ്കുതു തലായും കഴുത്തുമില്ലാതെ, കുറിം വായയും വയററിലായുള്ള ഭീഷണക്കുണ്ടാണെന്നു അഭ്യന്തരം. തുത്തുപാതയും ദോമണ്ഡം നിരിത്തു പാത്രത്തു പാലം ഉയൻ കരികാർപ്പോലെ നിരംകലൻ ശാ മഹാ കായൻ ഇടിപ്പോലെ ഗജിച്ചും, ചെമ്പിച്ച വട്ടക്കു ശ്രീത തീപ്പുംരി പാറിച്ചും, പെങ്ങംവായയിൽനിന്നും നാവുനിട്ടിച്ചിള്ളിക്കിയുംകൊണ്ടു യോജന ദിഗ്ഭ്രംഥാശ നാം ഇക്കാൾ നിട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു രാമലക്ഷ്മി നന്ദാവാ പിടിച്ച കു. പീരാഗ്രഹായ രാമനാം ഇതിൽ കല്പക്കുണ്ടായി പി. ലക്ഷ്മിനാം ബാലഗണപ്പുംപും കാഞ്ഞുപോയി. എത്ര മഹാവാഹനപിന്നെന്നു മാലപും ഇപ്പുംപും ഇതുവരുചി ശമായത്രു ഏതുകൊണ്ടോ? സൈമിറ്റിച്ചുടെ സാന്തപ്പ തന്ത്രം മനസ്സുടക്കിയ രാമൻ, തന്റെ ഭാഞ്ഞയെ അപ ഫാറിച്ചു എത്ര ശത്രുവിശ്വാസ പ്രതിക്രിയ ചെയ്യേണ്ടതിനോ ക്കറിച്ചു പെണ്ണുപാതയോടു ചീന്തിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നു സംശയിക്കുന്നതു. പ്രതിക്രിയാവിച്ചംഞ്ഞാൽ, തന്നീൽ തേജസ്സും ഉയൻനില്ലെന്നതുകൊണ്ടോ, എത്ര തേജസ്സുണ്ടെന്നു മനസിൽ ഇം കുണ്ടാശ രാമനു നില്ലുംനേരംയിട്ടു തോന്നായുള്ളൂ. സൈമിറ്റിച്ചുടെ നില അതല്ല. എത്ര മഹാ

വീഞ്ഞൻ തന്നിൽ സഹായമായിള്ള പെണ്ണുംതന്നെ ദിവാ ത്തനായ ഭാതാവിനാവേണ്ടി ഉറക്കിക്കിട്ടത്തിയിരിക്കായാണെന്നോപ്പാം. ക്രൂയതന്നാൽ തനിക്കുണ്ടായ അവേഗംകൊണ്ട് തന്റെ വിരുദ്ധനാശിപ്പോകയാലുണ്ട് ഇന്ന് കി ശാപഹൃതയായതെന്ന വിഷാദം ലക്ഷ്യിച്ചാൻനാലും മനസ്സിലെ നിശ്ചീപ്പുമുഖാക്കിയിരിക്കും. ആ മനസ്സുടുക്കു രാമാനുഭാവം ഇപ്പോൾ എക്കാരമായി ഉണ്ടാവില്ലെന്നതു്. ഒന്തുംവിയേംഗതന്നാൽ മോരശോകാത്തന്നായ രാമനെ ആശ്രസിപ്പിക്കുയെന്നു കാഞ്ഞത്തിൽ മാത്രമേ സൈംഗിത്രിക്കു് ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കും. ഇം നിലയിൽ തേജസ്സു് അടങ്കിക്കിടക്കായപ്പോതെ ഏതുചെയ്യും! ജേ ഒരു പുംബാതാവിനെ സാന്തപ്പാം ചെയ്യേണ്ടതിനെപ്പറ്റി ഒരു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൈംഗിത്രി ഇപ്പോൾ തീരെ മുഴുവാണ്. സാന്തപ്പാം ചെയ്യേണ്ട കാലത്തു പെണ്ണ ഷത്രീനം പ്രസ്തിയെന്നാണെങ്കിൽ? ആ മേംരംകൂടും സി തന്നെ ആദ്ദോഷിച്ചു വിഷമിപ്പിച്ചപ്പോൾ തന്റെ തേജസ്സിലെ ഇംഗ്രീഡിന്റെ കാഞ്ഞം സൈംഗിത്രിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു ഗ്രൂപ്പിനെ വഴിയൊഴിപ്പിക്കുയെന്നതു് ആ പരബ്രഹ്മജന്മ് എറബും നില്പാംമായ കാഞ്ഞമാണ്. ദേഹത്തിൽ പറഞ്ഞ ഇംചുഡയ മനസ്സിലെന്റെ ഫുരും തുടങ്ങുതെ തന്നെ കൈകൾ ആട്ടിയകറുന്നതുപോലെ തന്റെ ജീവിതത്തെ സ്വാധിക്കാൻ വന്നു ആ രാക്ഷസി യെ തന്റെ അംഗങ്ങൾ അടിച്ചുംടിച്ചതിൽ ലക്ഷ്യിച്ച മാനസികപ്രസ്തി കട്ടം വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ, മഹാവേഗം മഹാകായനമായ ഇം കബ്ബ സ്വാം ഒരു വാഴിപ്പാടകലേഖിനത്തേനു അന്നയും തന്റെ ജ്ഞാജുന്നേയും കൈകൾ നീട്ടി മുടക്കേ വിടിച്ചു വിച്ഛിപ്പിക്കുയും, ആ വിടിയിൽനിന്നു മോചിക്കവാൻ

ചെങ്ങന്ന ശ്രമം മലിച്ചകാണംതാക്കും ചെങ്ങപ്പുംപി
സൗജ്ഞ്യസ്ഥിരയും ലക്ഷ്യാനന്തരവോയി.

“കാഞ്ഞ, വീർ, നിശാടനൻറെ
കീഴെട്ടശ്ലേഷമെന്ന ദി
താനൊരുംള്ളിരിഞ്ഞ സ്വേ
വിട്ടവേംവുകരാഘവ!
“എന്നെവീഞ്ഞതബലിക്കേക്കി—
പുംഞ്ഞപേരുകുമാസും;
കണ്ണാരുംമെമ്പിലിനയൻ
ഒവകാതതനാണുന്നതം.
“അച്ചൻമരത്തുച്ചൻവകയും
മനംവിഡിഡരുംഘവ,
അരണ്ണഭന്ന റാക്, റാജംബം—
മന്മുഹനാനംസ്ത്രിക്കേണ!”

ഈദിനെ പിലപിക്കണ്ണ ലക്ഷ്യാനെ രാമൻ സാ
ന്തപനംചെങ്ങ വരാക്കുമത്തിനാണി പ്രോപ്പിച്ച. പിരു
ജാനവിയോഗഭാവത്താൽ മനസ്സുട്ടത്താണെന്ന രാമൻ വി
രാധൻ വന്ന ജാനകിയെ അവഹരിച്ചപ്പും വിക്രമ
ത്തിനൊന്നുംബന്നുതെ കേണകോണ്ടുനിച്ചുവേ സൗഖ്യിത്രി
ചെങ്ങതേരോ, അതുക്കുണ്ടാണ് ഇവിടെ രാമൻ
ചെങ്ങതും തന്നിൽ പെണ്ണും ഉണ്ണായൻാഥക്കു
ടി, രാമനൊന്നിച്ച സൗഖ്യിത്രിക്കു കബന്ധാന കോണ
പിള്ള വാൻ ആയാസമുണ്ടായില്ല. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടാണ്
അവർ സുഗ്രീവനെ കംണാവാൻ കിണ്ണുനിശ്ചയിച്ചു നട
യ്യതും

ആ യാത്രയിൽ പദ്മാസസ്ത്രിന്റെ തീരംനെന്തും
യപ്പോൾ, അവിടെന്തു രമണിച്ചപ്രത്തി കണ്ണ സി.ട
കെ കാത്തുകൊണ്ടു രാമൻ വീണ്ടും വിലപിച്ചുതുടങ്ങി.
സൗഖ്യിത്രി അങ്ങപ്പും ചെങ്ങ സാന്തപ്പാവും അതു ഉമാ

പ്രാജ്ഞന്മേര പ്രദയത്തിനായുള്ള ഉറപ്പും പാപ്പും നല്ലവ സ്ഥിരം വെള്ളിവാക്കുന്നണംടോ.

“ജ്ഞേഷ്യം, നംബ ദിവിക്കേണ്ട കുലമല്ലോ ഇതു് അവാനു ശ്രദ്ധമേ ഉണ്ടാക്കുംഛു പ്രതിന്തിയ ചെങ്ങും കൊൻ ഇംഗ്ലീഷ് കേഴുകയല്ലോവണ്ണതു് പ്രീയ ഇന്നേസ്റ്റുവാംകുംബു വോൻ ഇപ്പോൾ വിനുമതെന്നില്ലു കിലംകുംതു് സ്നേഹപ്രസക്തി ശാഖികമായാൽ നന്ന എത്ത തിരിപ്പോലും ഏറ്റിയുകളും മനസ്സുസ്നേഹംദ്രോഗമാക്കി ദിവാകലമായിത്തീന്നാൽ മരംവിന്തുന്നാർത്തുടിയും ഒരു അളവിടു മുമ്പിൽ നാംമാരുപ്പോംവരും. നമുക്കുണ്ടായി കൂടിയ ശ്രദ്ധ ശ്രദ്ധ വിശേഷാഗ്രഹപ്രധാനയയോന്തു് അഭ്യന്തര ശമിപ്പി ക്കുവാൻ പ്രതിനിധിയ ചെങ്ങും ശത്രുവാക്കും വിനുമതേനു ഉയൽത്തിനുകൂണം വേണ്ടു് ശ്രദ്ധപ്പും ശ്രദ്ധ ദിവം വല്ലതിനാകയില്ല പാതാക്കുന്നിൽ പ്രവേശിച്ചാലും, അർത്തിന്നപ്പുരം തന്നെ കടന്നാഡും രാഖന്നുനെ തോൻ നി. ശ്രദ്ധമായും, ജീവനോടു വിചുകയില്ല. ആ രാക്ഷസ സ്ത്രീ ദാഖിതിഗാരികൾ അഃനൃപിച്ചിപ്പിയുവാൻ നാംതി ദിവോഭാടിയിരിക്കുന്നു. ഉടൻ ചെന്ന ശരുപ പിന്ന തുട്ടിവാനോ ജാനകിയെ നോചിക്കുവാൻ കഴിയു. ചെവ കീരുംബൻ, വയോഗശ്രോകം കൊന്താട്ട ജാനകി നശിക്കും. ദിവിച്ചുകൊണ്ട് വോൻ ഇന്ത്യോ അമാന്തിക്കുതു് സ്വിതയെ വിചുതരാതെ, ആ ദേവിയോട്ടുടർന്നി രാഖന്നാൻ ഇന്നുമാത്രംശംഖത്തിൽ ചെന്നന്നാളിച്ചുംബും അവിടു യും ചെന്ന തോൻ അവശന വയിക്കും. ഇം കീനത ഒക്ക പാടു വോൻരു മനസ്സു സപ്രസമായ ചെവിക്കുട്ട്. നാശും തമന്നാക്കു ഏറ്റവും ഔദ്യോഗിക്കാതെ അത്മതേ വീശണു ക്കുവാൻ കഴികയില്ല.

ഉസാമഹാഞ്ജ, ബലവ,-

തീപ്പുസംഹാർ പഠംമുലം

ഉസംഗംഡലിക്കിപ്പാരി—
ലില്ലാഴിർല്ലഭേദംനാം;
കമ്മന്നുളിക്കുണ്ടാറി—
ലുംസംഡംഫതമാഴികൾ
ഉസംഗമംമാറുമാണ്നാൽ
കിട്ടിനമർക്കണ്ണിതുയെ.”

മതിമാനായ രാമൻ തന്റെ ഭാതാവിന്റെ ശ്രദ്ധ
സംസ്കാരക്രമത്തിനും ഉപാനക്കാണ്ടു് ആരു പന്നുനാം.

ജ്ഞാനുകപ്പുത്തനിലാണു സുഗ്രീവൻ വാഴനത്തോന്തു്
തന്റെ രാജുക്കു ഭേദംവായ സംബന്ധി അവച്ചരിക്കു
ണാൽ, തന്റെ നാലുമരുതിമാജാട്ടുടി ആരു വാനംരും
ആരു പാർത്തനേ അഭ്യന്തരപ്രാപ്തിക്കുണ്ടാണോ എങ്കല
കൂട്ടണന്നാർ വക്കന്നതു പാർത്തനുത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യു
ന്ന സുഗ്രീവൻ കൂട്ടപ്പോരാം അവർ ആരു നാനാന്നാനിശ്ചയാ
നാനി തന്റെ മരുതിമാർത്ത മഹാപ്രാശനനാം ഒരു മാറ്റ
മാറ്റ പിശയാഗിച്ചു. മഹാബാധിക്കും, മഹാജനപാടിക്കും,
സപ്തിക്കും, മഹാ ധനാദ്ധിക്കും ഒരു പാതയുമായാണു
ശ്രദ്ധാക്കമാരംബന്നു കുറഞ്ഞുപോരാം ഇവക്കുടെ സാമ്പാ
പ്രത്യായ തന്റെ രാജാവിനു രാജും വിശേഷിക്കുവാൻ
കഴിയുമെന്ന മഹാമാനം വിശ്വാസമുണ്ടായി. ആരു വാ
നാവുംഗവൻ അവക്കുടെ മുന്പിൽ ചെന്നോ അവർ ആരു
നൊന്നു ചോദിക്കുയും, താൻ ആരുനൊന്നു അറിയിക്കുയും,
സുഗ്രീവനമാണി സവൃത്തിനു പ്രാത്മിക്കുയും ചെയ്യു
പ്പോരാം, അതിനു മറുപടി കൊടുത്തതു, രാമനിശ്ചാഗ
പ്രകാരം ലക്ഷ്മണനാണോ. തന്റെരായും, തന്റെ ജ്ഞാനി
നേരായും, തന്റെ വംശനക്കിന്റെരായും പ്രതാവത്തിനും
പ്രഭാവത്തിനും ഒരു ഒരുന്നതു ചോക്കംത്തവിധമാണു
സൈംഗിന്റും മറുപടിയും ആരു മറുപടിയിൽ നല്ല

ണ്ണം പ്രതിഫലിച്ചു. എന്നാൽ, വിനയത്തിനോട് ഒരു തുള്ളിപോലും കരവു പറ്റുകയുണ്ടായില്ല. സുഗ്രീവൻ ഇ സാമ്പന്നനംവെന്നു തങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, അതു കു പീശപരാണോ അദ്ദേഹം ചുക്കാണോഞ്ചു തങ്ങളിടെ മുഴുവൻ വെന്നും അതുപോലെ അറിയിച്ചിട്ടിട്ടാണു തങ്ങൾ അതുരെന്നു സൈംമിന്റി വരന്മാരെ അറിച്ചിപ്പുതു്

“അമാധമ്മം ഭ്രാപനംചെള്ളവന്ന ധന്തനിത്യരം മഹംതേജസ്സിയുമായ ദശമെമ്മമാംജാവിനന്നക്കുറിച്ചു വോൻ കേട്ടിരിക്കാം. അതു മഹാസംഭവത്തെ ക്രത്രാംം പേപ്പഷിക്കയാവട്ടേ, അതു പ്രജാവത്സലൻ അതുരെഞ്ചുകീ ലും പേപ്പഷിക്കയാവട്ടേ രണ്ടുണ്ണായിട്ടില്ല. മരാറായ പി താരാരംഗശവംനെന്നുപോലെ അതു തേജസ്സി സപ്രജന തതിനം അതുരാധ്യാജായി വാണികാണ്ടോ അബിശ്വാമം മുതലായ പല പല ധാരണകൾ ഭ്രാഹ്മിക്കുടുക്കി അനുജ്ഞിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതു ചക്രവർത്തിയുടെ ഷ്രൂജ്ഞഭര്ത്താ നാണ്ഡു മുഴുവന്നു അണ്ടപ്പിച്ചായ രാമൻ. പിതൃ ക്രതിവ്യരൂപനായ മഹാബാധു സപ്രജീവിക്കൽക്കും ശരംപ്രാണയി വിള്ളുതുണ്ടോ. ദശമെമ്പത്രംകാരിൽ വെച്ചു രാജലക്ഷ്മിനാന്തപിതരം രാജസാമ്പന്നിയിച്ചുമാണ്ഡു മുഴു സത്തുണ്ണാലുണ്ട്. ക്രമവയ്യാഹത്താൽ മുഴു കീള്ളിമംഗൾ രാജുക്കുശാഖയി എന്നാട്ടം ധന്തവത്തിയായ ജാനകി യോംകുട്ടി കാട്ടകേരുമാരായി. മുഴു വശിഷ്ഠരു അനുജ നായ ഉക്കുണ്ണാണോ തൊൻ. കൂത്തശ്ശേരം ബബ്രൂജിന്ത അമായ മുഴു മുന്നനിധിയിരുത്തു തൊൻ പാസനായി നാനു പരിചരിച്ചുവരുന്നു. സുപ്പ്രതിഷ്ഠയുണ്ടു്. സുപ്പ്രതിഷ്ഠയുണ്ടു് ഹിതം ചെഞ്ഞ നീതിൽ സദാ നിരതനായ മുഴു മഹാസുഖാർത്ഥം ഏപ്പു സപ്രജീവിനന്നു കാട്ടിൽ പാത്രത്വരഖവു്, മുഴു ധന്മാ ത്വാവിന്നോ പ്രീയപത്തിയിരുത്തു എന്നുംകാനത്തിൽവെച്ചു അതു രോ വന്നു കവനിക്കാണുഫോം. അദ്ദേഹംനു താൽ

கண்ணிற வாற்றுக்காலையை சூழ்மிகு ஹருஜ் பராவரதி அல் வூஜெவ்ராமுலாய தேஜஸபிக் கர நூடை அதுறுயிக்கல்வீவெண்டீபூர்ம் கிஸுமத்தாய கிளை ஒரையி. சூழ்மிகுவியெண்டீவெண்டீ வெஞ்செலை லிக்கர்க்க பராஶ்ராம் சிரங்கினா கிவெஷ்டுநாகா? எ

கிழு, காண்டிலிக்கீடு அது செய்யாத நித்யாமலி ஸ்பூனாகி; அறபேர்கள் அது அது அதுமானிமங்களைத்தாட்டு கி தனை எஸாகிறு நித்யாகி வீ. அது உதவையினாமல் தனையான வராஞ்சுயப்பூங்களைக்கீல் கல்லீராசி வெ திருப்புத்து ஸுருவன் ஸுஷ்ணாவுக்காக கால் ரெப்பா ஸங்காராய ராமலக்ஷ்மினாக்கீ அது வாராஹபராமா யுத்தி ஸ்வர்யா அர்ஜிமாவல்க்கமாகிடே வரிக்குத்திரவ ஸம், ஸுருவன் அவபதுத்தமானா, ராஜுகோஷாமாக கால் கால் துவுத்திவிதமாக்குத்தி ஸ்விதபா ராமா ரேது சூத்தாக்கமான மாதான் வரத்தை எஸாகிறு கீ ரூத்தி கால்கி. ஸபான் காண்டிக்காகி மாது ஒவிடெ கார்பூரோ அதுகுக்கீச்சுக்கீவிக்கிஸ்பூனா, பா ரகங்கு ளோடிக்கீந்துத்தாடு அத்தின புதுப்புக்காரதை முதிர்க்கிச்சே யேஷுத்துத்திரவனா, ஸுருப்பாகம். கி ஸ விதப்பாரிபானா யீசுப்புத்தவான் போக்காததானா, பாத தின் அது அதுதிருப்புக்கு அம்மால் தனையை ஸம் பா ஸ்வாஸ்விதப்பதைாட வத்திருத்த தாக்கால்க்கீ கு ர ருக்கேலு க்கைத்தாக்குமிருபு காலிப்புக்கீக்கவான்கீ சுழுங்க யது ததிகீ பொஞ்சைய்க்காமாய வராஞ்சுதபா கடுமிஸ்பூ ஸம் அர்ஜிதருக்காங்கால எஸாகிறுக்கீ ரூத்திருப்பு து வீதியுதாக்கைத்து அது வைத்தொட்டுத்து, ஸுருவனாக காலாவான் செப்புக்காத்தை எஸாகிறு தனை ராம கை உரையிப்புத்.

“கேஜுஸ், நடிக்க சென்ன ஸுரீவனா காலையோ. அது வானமேற்றுள்ள நமைக்காளைக் கிடைதா கான்து நே டுவாளளைக் காதினா நடிக்க ஸுரீவன் பிரதுவகங் ரா செல்லத் தெருத்துத்து. வொன் குதாம்மானி. ந மைக்காளைக் கான்து கேட்கிட்டு, கடுவித ஹீ கபிலுவ மன் என்ற வணிக்கமொன நடித ஶகிக்கேள்ளதில்ல. அ

മുഴുനായി, പ്രസന്നമുഖഗാഥി നില്ക്കുന്ന വാദഭ്യതു വായ തും റെക്കഡാന ഗോജമേംപം തുവർ സൗത്ത്‌സ സ്ഥനാരാചനാൻ ശാമിച്ചായി വിശ്വസിക്കാം.”

ഉടൈ രംലക്ഷ്മിന്നാഡാർ സുഗ്രീവനെ ചെന്ന കുണ്ട് പഠ്പുറം മിറുജീളായി. ബാലിയെ കൊന്ന ഒരു വിജേഷചത്രതു കൊടുക്കാമെന്നു രാമൻ, സീതയെ കണ്ണച്ചാടിച്ചു രാവണനെ റിത്രഹിച്ചു രംലു പത്രി സമേതനാഞ്ചാമെന്നു സുഗ്രീവൻാം കരാറുചെങ്കു അഞ്ചി നെ അധ്യാരോധാം ചേന്നു് ആ പംബ്രംഗാരുത്തിൽ വിശ്രൂതി മിക്കവേ, താവിക്കു് അതുകൂണഞ്ചാടിൽവിനു വീജാകിട്ടിയ താണ്ണനു പരഞ്ഞു് ഏതാണു അതുകൊന്താണു എന്നു തുകുകൊണ്ടുവനു സുഗ്രീവൻ രാമൻറെ മുപ്പിൽ ഒരും അവ സീതയുടെ വകയാണെന്നുനിൽത്തു ശ്രോകാഞ്ചനാം യാ വിഭവിച്ചുതുടങ്ങിയ രാമൻ അവ സൈശാസ്ത്രിയെ കാണിച്ചപ്പോൾ അതു മുരുക്കത്തിൽ വിന്നനായി കുറച്ചു ടവിച്ചു മറുപടി ഏതു മുദ്ദംഗമമായിട്ടുള്ളതാണോ!

ജാനാകിയുടെ അരുടുതോന്തരങ്ങൾിൽ—

“അരിയാതോപാവളുകൾക്കുതാൻ,
അരിശാക്കന്നയലങ്ങൾതാൻ;
അരിയുംകാൽത്തള്ളുകൾതാ—
നടിക്കുള്ളുകാൽസദാ”

മുരുപത്രിയായ സീതയുടെ കണ്ണലങ്ങളും കണ്ണാഡനേങ്ങളും കൈവരുകളും മറുപാം സൈശമിറ്റി അക്കലെ വിനു അവ്യുക്തമായി കണ്ണിട്ടുള്ളത്തല്ലാതെ അവയുടെ പണിത്തുരന്തപ്പറ്റാറി ആ സുഗ്രുതനു് ഏന്തരിയാം? അവയെ വേറൊരിട്ടു വെച്ചു കണ്ണാൽ അവ സീത യുടേതാണെന്നു സൈശമിറ്റി വേർത്തിച്ചുരിയുന്നതെങ്കി നെ? ആ മുരുപത്രിയെ അടിക്കടി അടിക്കുള്ളുന്ന സൈശമിറ്റിക്കു് ആ ദിവിയുടെ കാൽത്തള്ളുകൾ സുപരിചിത

അപം തന്നേ. ഈ മറുപടിയിൽ പ്രകടിതമാക്കുന്ന മുക്ക് കെട്ടിയുടെ അതു സൗഖ്യമുണ്ട്. മനസ്സിലെ മനസ്സിലെ വരയാണ്.

അരന്നതരം, ബുദ്ധിസൗഗ്രീവക്കാർ തന്മിൽ പോരി
ന്നെടുകയും, അതിൽ ബുദ്ധിയെ റാമൻ കൈയ്യെല്ലു
കൊള്ളുകയും ചെങ്കു. അങ്ങിനേ സുഗ്രീവൻ ശാരക്കാല്യാ
ധിപനംകു പാഠ കാലം പഞ്ചതാനുത്തിൽ ദിവിച്ചും
ശ്രൂണിച്ചും ഉച്ചന്ന സുഗ്രീവൻ രാജുന്നീ നേടിയപ്പോൾ
സുവല്ലേശനാട്ടിൽ ലഭിച്ച മത്തനായി വാണിഘ്നായി,
കാലംവയിക്കാളിൽ സുഗ്രീവൻ വക്കെമനു കാത്തുകൊണ്ട്
ഒരു റാമല കുഴുന്നക്കാർ പ്രസ്വാഖ്യപഞ്ചത്തിൽ നിവസി
ച്ചുവന്നു. റാമന്നാവട്ടു, പ്രിയംവിരഹമ്പ്രഥമം സമിരമാ
യി അടക്കിനിത്ത്വാനു കഴിഞ്ഞതെന്നിപ്പു. അതുനി
സൗംഘ്യം എന്നും കാണാൻ റാമൻ ദിവിച്ചതുടുക്കു
കയായി പ്രസ്വാഖ്യപഞ്ചത്തിലെ മഹായമായ പ്ര
കൃതിവിലംസം കണ്ട്, സീതെയെന്നോത്ത് ദിവിച്ചു റാമ
നോ ഉറക്കമില്ലാതായി. ദിവിച്ചതുടങ്ങിയാൽ മഹാക്കതി
കെട്ടരെന്നും, അപ്പോൾ ഉത്സാഹം പ്രകാശിക്കാതാക
മെന്നും, ആതു മേഖാംഗരും റാജു റാഷ്ട്രസന്ദേശ വയിച്ചു സീ
തനെയും വിശേഷിക്കുകയും മഹത്തും ഉത്സാഹം
വേണ്ടിയിരിക്കുന്നവെന്നും, അതിനു ദിവബത്രേ അടക്കാ
ഡു കഴിക്കുവാല്ലുന്നും പറഞ്ഞു സൗഖ്യാനും സംസ്കരം
ചെങ്കുകൊണ്ടുകുത്തുന്നു. റാത്രാപ്പോലെ തുടന്ന ദിവി
തന്മാണം സൗഖ്യമിരിച്ചും. റാമനുള്ള പ്രിയംവിരഹ
ദിവം, മരാഡായ പാധനാടിൽ, ലക്ഷ്മണനുമണ്ണ് റാജു
കുംഘം, വനവിസം, ഇംഗ്ലീഷിലോഗം എന്നിവ സൗഖ്യാനും
കുറിക്കും ദിവബചല്ലക്കും തന്നെ, എപ്പിലും, ആ പിഞ്ഞു
വാൻ വികുമരണിനാഘേണ്ടാ വിശംഖരത്താ ആട്ടണി. പാ
തുമത്താരെന്നു മേഖാംഗരും വാണി ദിവം. ദിവബത്രേ ഉർ

ക്കുണ്ടാൽ വിന്തുമം അക്കല്ലും, ശത്രുവിനെ ജയിക്കാൻ കഴിയാതാകം. അതുകൊടു, ദിവസത്തിനും അടിമപ്പട്ടം എനം ദിവിച്ചകംണ്ടതനേക്കാഡിയേണ്ടിവരും. ദിവസത്തായാൽ, അതിനേ ശമിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടെങ്കിൽ, ആ ദിവസത്തെ അടക്കി, വിന്തുമനേയെ ഉയർത്തി ഉത്സാഹത്തെ മുൻചെല്ലുത്തുനും. ഈ നോയദേഹം കൂടിയാണ് ഒഴിവിറ്റി രാമനെ സാന്തപ്പാം ചെയ്തുകൊണ്ടവന്നതു് ഇതു കേൾക്കുന്നോരോക്കും പ്രാഞ്ചനാരാധ രാമൻ ദിവസത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാതിരിക്കയില്ല.

“എന്തോതനാം തുട്ടുടന്നോൻ,
സ്നേഹിതൻ, മിതകാം ക്ഷീയും,
സത്രവിന്തുമുള്ളിംജം—
മതുവിചചാലും ക്ഷുജനാം,”

എന്നിങ്ങിനൊരു താഴും ഭാതാവിനെ അബിന്നന്നിക്കയും ചെയ്യും. ശാരംകാലമായപ്പോൾ, കൈനാം, ശരപ്പോഴുത്തെ സദ്ദോമാമന്മാഡ പ്രതിബിശുശ്രാന്തം കണ്ണും രാമൻ പ്രിയയേണ്ടതു് കാമാന്തരായി. ശോകാധിനന്നാക്കന്തിനേക്കാം വിവരകരമാണു കാമാധിനന്നാക്കന്നതു്. കാമദോഹിതനിന്നനും തേജസ്സും ഇരുണ്ടുപോകും. ശത്രുവിനും പ്രതിന്തിഷ്ഠ ചെയ്യുവാൻ ഉത്സാഹിക്കാനുള്ളതു് തന്നേരം ജേരുജ്ജന്നു കാരം ധിനന്നാക്കന്നതു് കണ്ണും ഒഴിവിറ്റി സംശ്വേച്ഛ.

“കംമനു് അധിനന്നായി പെണ്ണും തന്ന കൊട്ടക്കുകയു് മനബം സമയുമാണു ഒരിപിത്തതിനും കേം താങ്ങു്. കാമാക്കലമായ നന്നും ഉള്ളത്തിന്നനിനും തനിഞ്ഞവിക്കയേ ചെയ്യുജ്ജിളി. ശരപ്പോൾ വിജയത്തിനും വഴി കാണാതുകം. സപറതും പെണ്ണും തേരാട്ടും മിറ്റും വെല്ലേരാട്ടും, കമ്മകൾപ്പത്തായാട്ടും, നധിരാത്സാഹ

എത്താടം. എവിലുകംഗണങ്ങംടം; ഏകംഗരചിത്തത്തോ ടംട്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവനാണ് ലേംകത്തിൽ വിജയിയും കൂടും. ഇതിനെന്നപും പ്രതിബന്ധമണംശം കാമാക്കലത്.”

ഇല്ലെന, മറിത്തമായും പ്രിയമായും, ധർമ്മത്തോ കരമായുള്ള നീതിവാക്കുന്ന കൂടാണ സൗഖ്യത്വിനും ഒരു പുരസ്ത്വക്കാണിക്കുന്നതും. അതു ഇടപ്പാഡ മുഴുവൻ കൊണ്ടിരിക്കുന്നലാണ് രാമന്നൂരു തേജസ്സു ദിവസതിൽ വീണോ ഏറിത്തുപോകാതിക്കുന്നതും

മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും പ്രതിജ്ഞയുകൾക്കും സുഗ്രീവൻ വന്നകാണ്ണായും റംനൂരു ശക്തിഭാഗി. അതു ശക്തിയിൽനിന്നു കോപം ഇപചിച്ചു. രജുനക്കാരാം ക്രൂഡ് നായിട്ടുണ്ട് സൗഖ്യത്വിനും പുറപ്പാട്

“ഈ കരണ്ടുടങ്ങണ്ടോ സൗഖ്യത്വത്തെ മാനിക്കണം? സത്രപ്രതിജ്ഞയെ അതു റംചാടി വിചവേജ്ജിയില്ല. കൂർമ്മാലൂപം അവൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. കത്തവുകമ്പണോ ഡം അവന്റില്ല. എന്നാൽ, വാനരരാജുമനീ ഇനി അവൻ തുണിക്കവാൻ കിട്ടുകയില്ല. അതു ദർശുലി വോ ഓരോ സ്ഥലാദത്തുകൾിച്ചു ചീന്തിക്കാതെ ഗംഗയും ക്രമിക്കുന്നതു മുഴുവൻ സപ്രതം ഷ്ട്രേജുനെ ഇന്നത്തെന്ന ടിന്റുടനും ചെന്നുകണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനെയുള്ളൂ അവൻ സപ്രതം ഷ്ട്രേജുനെ ഇന്നത്തെന്ന ടിന്റുടനും ചെന്നുകണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു മുന്നമീനനും റംജും കൊടുത്തും കൂടം പ്രതിജ്ഞ തെററിച്ചു അതു ദിശുനെ രാഷ്ട്രത്തും ഏന്തിൽ ദിശുവാഹനായ ഫോധമാണ് വലിപ്പിക്കുന്നതും. അതു കൂളിലെ എന്നാൻ ഇന്ന കൊംപ്പാതെ വിചകയില്ല. വെംബി പുറുന്നായ അംഗദനെക്കാണ്ടു നടുക്ക ഇംഗ്ലീഷ് അനാക്കിയെ അസ്ഥാപിച്ചിപ്പിക്കാം.”

ഇതുവും ചരണ്ടു കയ്യുന്നായ സൗഖ്യത്വി ചാവ വാണിംഗായി സുഗ്രീവന്നൂരു മുഹിലേജ്ജു പുംബേജ്ജു. അവിടെ ചെന്ന കാഞ്ഞുരിയാതെ കോപിച്ചു സംഘസ

തകിൽ കൈക്കിടക്കേതന്നും സാമംകൊണ്ടുവേണ്ടം കും
ഞം നേട്ടവാനെന്നും പറഞ്ഞു സൗഖ്യമിത്രിയെ സാന്തപ്പ
നംചെങ്ങീട്ടുണ്ട് രാമൻ അയച്ചതു്.

ശ്രദ്ധാവാദംപോലെയും വർത്തനിവരംപോലെയും
ക്രാന്തിയും വസ്തിച്ച പെരുംവിശ്വാസത്തുപിടിച്ചുപൂം
കാലാന്തകത്തുംനായ സൗഖ്യമിത്രി മനസ്വപർത്തംപാലെ
ഗോബിച്ച. വാക്കുപോലെ കാഞ്ഞം നടത്തുന്ന അതു രാമാ
നജൻ — കാഞ്ഞത്തക്കരിച്ചു് ഉത്തരോത്തുരം ചിന്തിക്കുന്ന
തിൽ ബുദ്ധസ്ഥിതിയുംനായ അതു മഹാപ്രാഥണൻ, ഭാരത
കോപം കണ്ടു കേരുംഡാണിജ്പരാലു ചുറ്റും വരത്തിക്കും
ണ്ട കുറ്റിസ്യയിലക്കുള്ളംനി. എതിരവെട്ടുകണ്ടു വർത്ത
തന്ത്രംഗണ്ഡേശ്വരും മഹാപുഷ്പങ്ങളേയും അടച്ചതക്കത്തു
വഴിയോഴിച്ചും, ഉഞ്ഞക്കരിയ കാൽവെപ്പും പാറക്കുള്ള
രക്കത്തുപെട്ടിവെച്ചത്തിയും ഉത്തരജീവന്മാനപാഠം അതു
മഹാപീഠം അത്തുവലിന്തുനടന്നു. സ്വരൂപം ലംഘിച്ച
സുഗ്രീവനു കാത്തു ക്രൂയാതാൽ ചുണ്ടു വിശ്വാസകൊണ്ടു
ചെല്ലുന്ന അതു തേജസ്സപിയെ കൊടുയ്യുടെ വെള്ളിയിൽ
നില്ക്കുന്ന ശാഖാപമനൂരായ ഘുതാനും വാഹനമാർക്കു
ണ്ടു് അതുമംകുജൂഡായി ഗിരിസ്തുംഗങ്ങളും, മഹാപുഷ്പ
ങ്ങളും അതുയുംപുംബായി ധാരിച്ചു. അവൻ സാധ്യമാണരാ
യതു കണ്ടപ്പോൾ മഹാരാജസ്തായായ ലക്ഷ്മണൻ,
ധാരാളമായി വിറകു കിട്ടിയ അശ്വിനെന്നുവോലെ അതു
തുറന്നുമായി ക്രൂയജ്ജപാലു പരത്തി. കാലാന്തകവാ
പ്പോലെ, കുലംഡായിനില്ക്കുന്ന സൗഖ്യമിത്രിയെ കണ്ടു് അതു
വാനരമാർക്കു തുട്ടേതംടു കാടിപ്പോായി. ശ്രേഷ്ഠനുറു ദി
വാക്കുലതയും, സുഗ്രീവൻ ചെങ്ങു അവരാധച്ചും കാത്തു
ത്തു് അതു അമഞ്ചനു ക്രൂയമുത്തിയായി, അതുകും ദി
സന്നദ്ധായി കുറ്റിസ്യംപോരത്താൽ നിലകൊണ്ടു. ദാഡി
തന്മാർക്കു ചെംകുന്നു, ചുട്ടുനെന്നുവീശ്വിപ്പിച്ചുകൊം

எந்த உஜபலிச்சுளில்லூன் அது புகைவுறுமூன் யூதங் விகாரை அலையிடையோலை காணாயிவான். இல்லை என நடவடிக்கையோலை அலையின்தலகழீந்து, பறத்திய பட்டங்கோலை விழூந்து, வமிக்கை விஷங்கோலை தேஷ ஸ்ரீநிதி அது குடும்பம் அனுஷ்டலபூர்ணங்கோலையோ கெயாயி. காலங்கிடையேபூர்ணையோ குடும்பபூர்ணை கெயாயை பெருப்புச்சுறை வாயில்லூன் அது ராம.நாச என களை அலங்காரம் படித்து தீவித்துமாயி அரவி கெ சென். அது வொலிபூருநேந்து, “உள்ளீ, எந்த ஒன்றியாகிடுவதையே அது ஸுருமீவநேந்த செனாபராயு” என்ற குரூயாகவேநேருநாய ஸௌமித்ரி நியோ சித்து.

“ராமநாசன் ஸருமீட்டுநாமாய உக்கூள்ளால் அா இதீவங் களை மறைப்பு வெறுக்கிக்கொண்டு” இதா இ விடை வாயில்லூன். அது ராமநாசன் பராய்வாறு கே டு, இன்னும் எனக்கிழ், வேள்ளாறு செழுகு— இதான் நிச்சென் அது வாநநேந்த பங்கேளது’. எனிடு பரந்தவாய நிச்சென் இவிடை வரவே.

இா நியோஶத்து கைக்கொள்ள ஸோக் துரை ய அலங்காரம் நடப்பார வாநநேருநாய போயிடுவதையே வோயி.

அலங்காரங் ஸௌமித்ரிக்கால உக்கூள்ளால் பு ரெந்துகால வாஸலுமின்று அவர்த வொலியை கொள்ளது’ அது வாநநேருநா தண்ணேந்து ஸருதபாந்தகாளில்லை; ஸுருமீஷ வாயுத்தின்காலிடுவதை ஸுருமீவநீர ஸாமா யும் அலைக்கிதமாயபூர்ப்பாம் அது நவாவினாவேளி ராமான வொலியை கொல்லேஷனிவான். இஷ்வரை செழு டேயியைகிலும், கிழிஸ்தியை கையெழுந்து ஸு ருமீவஷபூருநால்லூ, வொலிடுக்குநாய அலங்காரம் ராம

ലക്ഷ്മണനാർ കൊട്ടത്തരു് സ്പന്തം കാഞ്ഞം തിനാവെ
ണ്ണി രാമലക്ഷ്മണനാർ പിത്രമംഗളഃവോ അരന്നൈ ചിക്ക
നാതിനു കുറംഹരം അരംഗദിനോ പാത്രമാശകയാൽ അതു
വാഹരവീംഗിൽ അവക്ഷേ പ്രഭ്രൂക്കം അരന്നൈക്കവയുണ്ടാം
യി. അതുകൊണ്ടാണ സൗഖ്യിത്രിക്ക് അരംഗദിനോ കു
ണ്ടപ്പോൾ ഉറുങ്കാധിനിനിടയിൽക്കൂട്ടി ദാസവും
വൈശ്വരപ്പുട്ടതു്

மலூவாக்காக் மதிமரண ஸ்ரீஷ்வரலட்சுமி
உடனிக்கீட்டினிடை ஸுரீவாக் வாக்காற தூதேதா
எட ஹைக்கியிரிக்கை ஸஸ்பா கெட்டு உள்ளென்டுணர்க்,
நாமுனங்காய லக்ஷ்மாக் கூடுமைமதியை கூடு
ப்ராபுவேசுறு வாக், வோட்டங்காளதுக்கை வாகா
வீட்காற புதுப்பிக்கமாடு அருநு சூலங்கி நிழல்
நீரை வைா கெட்டு, செய்யேஞ்சுக்குத் தேவைத்தின
கேளிழு ஸபிவகாகமாயி ஏறுவதுதான். ஹதிலிட
ஜூ சூாக்கிறு அது ப்ராபுவேசுறு கடங்க கிழூங்கியாறங்
ஷயாக்கியித் துவேஷிழு. சூலங்காய அது தூாயங்
கை அதுக்காக நடங்குவாக் கையஞ்சுங்காக்கிழு. அது
நாஜ்யாக்கையூடு ரகளியதையு ஸபக்கூறுவதிலி ஒரு க
ஞ்சுகொட்டு நடங்க லக்ஷ்மாக் ஸுரீவாக்கமதியை
செனக்காரி. அநதிபூர்ணீக்கதை ஒபுங்கின்ஜித
வு, காக்கிளிக்கப்பாதிதவு கேட்டதொடத்துட்கி அது ஸுப
ரிதங்க அநெபாரிடத்து மாரிநிங். பாரிடுங்கலியங்
ய ஸுமித்ருதமங்கள் ஸ்ரீஷ்வரங்காந் குவியித் தீரை ல
ஊங்வாகாங்? அந்துகைங்கு முனோடு கடக்காத, வி
ஜா கார்த்திக்காங்காங் அது விழுங்கிப்புவரங் பாகை
ஞ்சு காரோத்தைக்கூஞ்சுக்காரு செந்தாவால்கிடு.
கோயாவிழுங்காகி வாரிக்கை அது நாகங்களிற
ஏவுபியித அதார்மதை வெழுங்காது ஸுரீவாக் வெய

ஷுமில்லாதாயி. ஸௌமிறியை ஸாந்தபாந்தசெழுவாக் தங்கர வதியாக தாரைய எது வாங்மூல் கி யோகிழு. ஸ்ரீஜங்களைக் காளங்கோபம் ஸுபுத்தங்காரிக் கிளை குறுஞ்சுவும் கேருயாவும் அரக்கங்கோக்கமென்று, அது குழங்காய்திக்கிலென, ஸௌமிறியை முபித் தனி கூட செல்லாமென்று ஸுருகிவாக் கூடது. மதாக்கலாக்கி யாகி, ஸங்காங்கியாகி, ஏதுடிக்காச்சின்று அது ரேளை கைப்பு கிசின்றுலத்து தங்கர முபித் வகை லக்ஷணங்கள் கோவா கமிழு உறுப்பித்தங்காயி கிளை. அது வருத்தப்பங்கர கேரு யாக்களைக்கூட்டுத்து வெள்ள கலாங்கு கள்ளதொட்டுட்டு தாரங்கை கந்தில்லை ஸபாங்குத்துங்காயி. ஸாந்தபாந்தசெழுத்துங்காயியை தாரையாட ஸௌமிறி பாளத்து விழு:—

“வதியை தெத்தாவு யம்மங்களைக்காரிழு சின்திக்காதெ வெடுப் காமநூத்தாயித்திள்ளிரிக்களை. கெற்றுபேருமத்திக் கிளையாயி ஓடுதியும் ஹா டிஶுவி தம் அரவிழுக்கில்லையே? ராஜுக்கண்ணத்தக்காரிழு ஸுருகி வகை விசங்கில்லாதாயிரிக்களை. டிஃவாங்கலஶாய கை கைத்து சுடிதிடி எது வாங்மூலங்கள் பிள்ளையின்காக்க வில்லை. அமாறு ஸஂஷாத்தொட்டுட்டு ஸுருகிவாக் கடிழு கலிழுக்காக்கானிழபூம்பு. காலங்காலம் காலங்காலம், காலங்காலம் கட்டுப்பியாத உடன் வராவமங்கள் பாளத்துவோய் எது வாங்காங்கமாக் மதாங்காயிடி ரமிக்கவே அந்து மானிரிக்களை. ஹாப்பிகை மதுபாங்கெழுக்களை யம்மங்களில்லை யுக்கம்பூ. மதுபாங்கூங்கூங்கு, யம்பும் அம்மாவும் மாறுஷ்பு, காமங்களையும் காலிழு போகு. உபகாரங்கெழுதிலை புதுப்பகாரங்கெழு திலிக்கையை மததாய யம்வோவம்ளை ஹாவா

നാഡി മിറുതെത്തെ ഇല്ലംതാക്കിയാൽ അതു അന്വേഷംപു മുകളിൽ സത്യഗമ്പാർപ്പി ചെൻ മിറുമാണ് അതുമാ തനിനും കാമത്തിനും ആധാരം. മിറുതെത്തെ നബിപ്പി ആം അതുകുമംഞ്ഞെഴുവെടിന്നുംതു, അതിൽ എന്നതാ അയമ്പനിജ്ഞാണെള്ളതു! ഇത്തോന്തായംണ് ഇല്ലം കാഞ്ഞത്തിന്റെ നില. സുഗ്രീവൻ മിറുതെത്തെ വിസൂചി ആം, ധമ്പതെ വെടിത്തു കംമമഭാസ്യനായി വാഴ ദോപം തുണ്ടം ചെങ്ങുണ്ടുന്നതെതാംണ്? കാഞ്ഞതെ തപജ്ഞതയായ വേതിതനു അതു പരഞ്ഞതാക്കി?

സുഗ്രീവൻ സ്വഹകാലം റാജുഭജനംയി, ഭാവാ തന്നായി കൂട്ടിച്ചു നാംകഴിക്കുകകുംണ്ടാണ് ഈ പ്രോം സുവദ്ദേശങ്ങളിൽ ഇരുക്കും ലയിച്ചപോയതെനും, ഇതിൽ അതു വാനരരൈനോട് കൊപിക്കുതെനും, നീതെയെ അനോപശിച്ചു കണ്ണപിടിച്ചു പ്രത്യുപകാരം ചെങ്ങുവാൻ സുഗ്രീവൻ സന്ദർശനാദിനും, തദോ ഫോഗവും മൃണംസന്ധാരിക്കുമുള്ളവർ കൊപത്തിനു വശം ഗതംകുന്നതു യോഗ്യമല്ലെന്നും, കൂതജ്ഞതയില്ലാത്തവ രസ്സാം ഇംഗ്യുളിവരുന്നാം മറ്റൊം മരിമതിയും മതിച്ചവി യുമായ താരം എങ്ങനെമുക്കു മൊഴിത്തു സൗഖ്യാന്തരിക്കു ചെ സാന്തപനംചെങ്ങു. അത്തോന്തെ ചിന്തപ്രസാദത്തോ ദെ നില്ക്കുന്ന അതു സുചർത്തുനെ അകത്തേങ്ങു വരവാൻ താരം പിഛിച്ചു.

“ഭോന്നു നടപടി കലീനോചിതമായിട്ടുണ്ട്. സുചർത്തുനെ ഭോന്നു ചരപതിക്കെഴു ദംകിക്കുന്നതു കൊണ്ട് ദോഷമില്ല. ഒരേന്തുക്കുയുാരായ സ്വല്പത്തുക്കു എന്തും ഓന്നതുവുംതുമില്ല പ്രവേശിക്കാം.”

ഇങ്ങിനു താം വിളിക്കുകകുംണ്ടം, സുഗ്രീവനെ കാണാവാൻ തനിക്കു നിടക്കം തുടക്കുകുംണ്ടം തുശ്ശചി തന്നായ അതു മഹാബാഹു അന്തഃവുംതയിൽ കടനു.

அவ்விடை, அதுவிடுதுறையாலே திவரானுபவான் ஸுறீ
வால் ஸ்ரீஜாணாந்தால் கோவித்தாலி, தலைவர் பூரியகா
மினியாய மதை சாஸ்தாயி பூளங்கெள்ளட மஹா
மத்மாஜ அது ஸுநத்தினேல் திவராமலை, ஸ்ரீவைந்தைப் பா
த்தி அரசன் ஸ்ரீத் ஸமிதிசெழுங்களுக்கெப்போர் சொஷ
மின்றினில் பூஞ்சாயிகமைய கோவா ஜபவிழு. தாலம்
தாலம் ஜபங்கால மதுக்கத்தில் குறிதானாலோ ஹவஜீ
ஹுக்க டாவாக்கலராயி கேட்கிறதுவாஷக; தண்ணெல்கொ
ள்ள ஹஸாங் கோடிய ஹா ஸுரீவாஷ் தண்ணெல்கொ
காக்கெதையும், தண்ணெல்கொ செழு புதிச்சுதைய லாலி
ஆம் திவராமலை அலாந்துதமாய அரங்கிபுரத்தில் ஸுங்
ராங்கிக்குடை மஹாந்திக் மக்காந்ததாங்கி அதுயங்கார
வெவகவதைநாட மதிக்கு — ஹது! அராரின்மாய சொஷ
மின்றிக் குறிச்சிகொன் காஷிஷு! ஓருடுடுவ
தாங்க கரும் எரிதுந அது மஹாவாஹ குறியீடுந தே
ஒப்புநாட, காஷ்காங்கி நிஃப்பஸித்துகெள்ளட ஸுரீவ
கை யங்கிழு. சொஷமின்றியுடை கண்கள் செங்கால்
நா டுல்பங்கள்ர முவத்து நினை டீஷ்டுமாய கோயங்குல
திக்கீஷ்காங்காலி அதுவிட்விழுக்களை உடனை ஸுரீவால்
பெஞ்சுமாங்குத்துக்கி வராஸாந்ததின்கினை பிடிசெந்து
கோரும் கெக்குப்பினினாவோயி. விரிவிதமாய அது
கிழிலாங்கு அது கவிச்சுப்பான சொஷமின்றியுடைகினை
மம்மேக்காங்கும் வகைாங்குவாய் பீருஷ்க்கெவ
க்காது!

“மே, ஸுரீரா, அறதிச்சுடுகல், உணவுவும், ஜி
தென்றியலை, குத்தலையும், ஸபுத்தியுமைய ரங்காவா
ளை வேங்கான்றில் பூசூராயின்றீரக். உயக்கரிக்கும்
ய ஸவாக்கை ஸஂவங்கியிடு தான் செல்ல கார்ணை
லாங்கியிடு அயம்தன்றில் ஹரிஷ்ண ஞா ரங்காவினை

കുറവായ വാദത്തിന് വേറെയാകണ്ട്! ഉപകാരം ചെങ്ഗു മിത്രത്തിനു പ്രത്യുഹക്കാരം ചെങ്ഗുംതിരുന്നാൽ അതുമുൻ വശ്യനംഗമനാ വോൻ അറിയേണ്ടതാണ് ഔമല്ലൻ, മല്ലപൻ, ഏലുതൻ, തന്റു രൻ എന്നിവർ ചെങ്ഗുന്ന പാപങ്ങൾക്കും പ്രായ ശ്വിത്തമുണ്ടാണ്, കുതാള്ളൻറെ പംചത്തിനു പ്രായ ശ്വിത്തമേയിരുപ്പും വണ്ട വിതാനരംഗവാൻ വരക യുണ്ടായിട്ടുണ്ട് ഉപകാരം ചെങ്ഗു രാമനു പ്രത്യുഹകാരം ചെങ്ഗുംതിരിക്കുന്ന വോൻ റിചനം കുതാള്ളനാം അരു സത്രവാദിയുമാണ് രാമനാൽ വോൻ ഇപ്പോൾ കുതാത്മകായിത്തിന്നിരിക്കുന്നവുംപോലും. രാമൻ വോനെ ഇം റിചനിപാക്കിയതിനു, വോൻ, പക്ഷരമംയി, സീത ദൈ സ്ഥാനപ്പഴിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതല്ലോയാ? അതു ചെങ്ഗുതെ, ഗ്രാമ്യസ്വത്തിൽ മുഖി, പ്രതിജ്ഞയൊരുപാശിച്ചുകൊണ്ടു വോൻ വത്തിക്കുന്നതു് ധന്യനം മഹാത്മാധൂമായ റാമൻ പാപിയും ദ്വിരാത്മാധൂമായ വോനു വാനുരാജുതെതു കുറങ്ങുവരുതു നൽകിപ്പോയി. അസ്ത്രിച്ചുകൂടംവായ റാമൻ വോനുവേണ്ടി ചെങ്ഗുതു വോൻ കാക്കംതിരിക്കുന്നവാക്കിൽ — സ്ഥാനിതം തുറന്നുവരുന്നേൻ ജൂം—വോനെ നിബിത്തംരുക്കാണു ബാലികയ കാണുവാനായി അരയും. മതനായി ബംഭി പോയ അതു വഴി അടച്ചതുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു ഒരു കാക്കനാം. ബാലികയ പിറ്റുടുതിരിക്കുന്ന മെക്കിൽ വോൻ വേണ്ടുന്നതു വേണ്ടുവോലു ചെങ്ഗുണ്ടതാണ്. റാമൻ പിടുന്ന അശനിപ്രഭ്രംബിയ ശര ദൈപരി വോൻ കണ്ണിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണു റാമകും തുംതെങ്കാരിച്ച ചിന്തിക്കുന്നതു വോൻ ഇങ്ങു സുവദ്രാ ശദ്ധിയിൽ മുഖിക്കുന്നതു് ”

ബഹുജനനാശം അഭ്യന്തരാധി സാന്ത്വനം ചെങ്ഗുതു റാമ

ஈான் ஸுருபீயன் காமமோவித்தாலி காலாம் கட்டானா தெரிவித்திட்டுகளைக்கிற அறது பொருச்சளமென்று, உடன்பிள்ளத்துடியும் கும்பஶராயி தெரிவுவதும் இல்லையிரிக்கே, அதிகம் ஸுருபீயரோடு கோபிக்கை தெர்ந்து, தான் சுவ்வுப்பதேயும் துழிழு ஸுருபீயன் ராமகாஷ்டத்தின்றையி ஹரஷாமென்று நானாபேஷண்டிலும் பாத்துவதை வாநாவிட்டாலையெல்லூர் விதிக்கைவான் ஹத்தினுபை அதுமக்காலை பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் வரைத்துவான் காத்திரிக்கையாளைநூல் மந்து தால் வரதைத்து கேட்டு எங்கிலுமிருால் கேட்கவதை வெட்டின்றை மூடி கொவதை கைக்காலை. ராமகால் மதபதைத் தீர்த்தியுகொள்ளல் ஸுருபீயரை நடுபடி. மஹாதேஷ் ஸபியால் ராமன் காஷ்டுக்கிடுத்தனே குரிலெங்கண்டேலூ யும் கீழட்டக்கைவான் கழிவுகொண்டு, அது பரவியமானதா ரின் அதுகடேயும் ஸாமாயும் வேள்கட்டிலீபூநூல், தான் அது உராங்கவென்ற தீஸ்வாளைநூல், தான் குத்து ஏடு பொருச்சளமென்று ஸுருபீயன் விகிதநூல் கூடுதலாக வாய்ப்புவான் எங்கிலுமிருால் ஸஂதிர்ணம் பூசுநூல் மாலை.

“இப்போது, வாயாலேற ஸவிஶேஷம் விரித்தாலை வெங்கி வாமமாயி விழிப்புத்துறை, ஏழிப்புங்கொள்ளலை, ஏது கெங்கிற ஜெஷ்டால் ஸங்மமாயி. வொன்னாலூ மதபதையும், வொன்னாலூ யசையும் நோக்கியால், வொங்க வாயால் ராஜ்புரி ஜெஷ்டக்கைவான் யோஶு தனையைக்குத்திற அது க்கமில்லை நீங்கே. வேங்கால் நூலாமாயுததால் புதா பலாவியாய ராமன் திசீஷ்யாயும் ஶருக்கலே உடன் தனை கொண்டாடக்கூடும். துதுப்புக்கைநூல் யந்தினநூல் யோயாக்குமும்பை தோங்கி ராமசுபா ஸதிசங்கி ருமிழு கொள்ளு பரந்தது வழிகள் யோஶுமாயிட்டுள்ள வைலாம்

കെരളത്തിലും വിനുമംകൊണ്ടും ഭവംഗൾ റംമാരാട്ട് സദ്ഗിരാണിൽ ദേവനാരായാർ എന്നുപറഞ്ഞ കിട്ടിയ മിത്രമാണു വാനരേചപരമായ ഭവംഗൾ. ഇനി, ഭവംഗൾ ഏഴുന്നാട്ടു ടി വന്ന, ഭാസ്യാവിരമധ്യഃവത്താൽ പീഡിതനായ റാമ എ ആദ്യപബ്ലിപ്പിക്കണം. ശ്രോകാത്തനായി ഉഴുവന്ന റാമനു വോന്നെ കംഖാതേ ഭാവം പകൻതുകണ്ട് അര തു സഹിക്കുവാൻ ആളുകാക്കാണുകൊണ്ടാണു നീബാൻ ഭവാ നേരട്ട് പരാഖ്യവാക്കുകൾ പറഞ്ഞുപോയതു് അതു ആ വാൻ ക്ഷമിക്കണം.”

സൈംഗിരു। എറുദിയും പ്രശ്നാരതനായിരുന്നു നേരട്ടകൾ. റാമനേ കീഴത്തും ചെയ്യുന്നതു കേടുതോട്ടു ടി സൈംഗിരുവുടെ മഹസ്യ അലിന്തുപോയി. റാമഉ കതൻ തന്നേയാണു സുഗ്രീവനും അരിന്തുപോയാണു സൈംഗിരുക്കോ ആ വാനരവീണിൽ ശരത്രുതം നേരുവാര മണ്ണായി.

ലക്ഷ്മണൻ വിജ്ഞയാൽ സുഗ്രീവൻ റംഭസന്നിധിയിൽ ചെന്ന. പിന്നീടു്, ഒഴും ദൈവകിക്കുതേ സീതയേ അദ്യേപണിക്കുവാനായി സുഗ്രീവൻ വന്നരച്ചിനും ഒന്നംനാഡിക്കുകളും കൂടുതലും നിയോഗിച്ചു ഘനംകാണേറി നേരുതപത്തിൽ ഒരു തുട്ടം വാനരമാർ തെങ്ങൻ പിണി ലേക്കു ചോഡി. അവിടെ മഹമാൻ കടൽ ചാടിക്കുന്ന ലക്ഷയിൽ ചെന്ന സീതയെ കണ്ട്. ദിവാന്തരായായ സീതയേ ആദ്യപബ്ലിപ്പിച്ചു റംഭസന്നു കണ്ട് സുഗ്രീവനു നേരം ഗ്രഹിപ്പിച്ചു, തെള്ളം ബലവാന്തരം കണ്ണം ലക്ഷാവംസിക്കാതു അരിയിച്ചതിൽപ്പുണ്ടിനു ആ വാനരവീംൻ തിരിച്ചുവന്നു, അഞ്ചിത്ര തുതാ മുഖായ മന്ത്രം റാമ സന്നിധിച്ചു പ്രാപിച്ചു പുത്രാധിമല്ലും ഉണ്ണ സ്ത്രിക്കും ചെയ്തു.

അംഗത്വം ലക്ഷ്മണനാരവിതനാഡു റാമൻ കവാ

வெள்ளுதேநாட்டுட்டி லக்கிலேக்கவோடு. ரங்கனாம் ஒராய விடியள்ளாற் றங்கனாற் கெத்தாம் மிகுஷுமங்கி. வாயாற்பூட் கடல் கடன் வண்ணுக்களெடு ராக்ஷஸபூட் ஏது திற்கு சென். அன்னினை ராமராவளையுலும் அழுராங்கி ஆ.

அருராம் அரவுப்பாய்.

ஸ்ரீராவியசமாயி வானரரக்ஷஸங்க் தங்கில் பாகன் மாய யூலிடுள்ளங்கி. ராமலக்ஷ்மினாகையெட கோடு தபத்தித் தாஜயருநாராய வானரதேயாயங்கால் டீம் கூட்டாக கூடுதல் விஶாலப்பிரவீரங்கார முழுவங் நாளிப்பிழூ. கடவித்த, பதவரங்க் காருவாயு வோக்குயெங்குமாங்க ராவளையை, தேஷப்பிழும், மஹேஶபாநங்க், வோக் பூஷிதங்கமாய ராமன் காரையிக்க தகவிப்பிக்கூண்டும் செப்பு. ஹூ வேலரயூலுத்தித் தக்காலங்கள்க் கீழ்ப்பாருக்குமொப்பு மாருகு மொக்கே நாடுக்கே கோடக்கெடு தூத்துவாஸ்ஸு. ராவளையுத்துநாராய அரதிகாயங்க் கேவுடாப்பங்கமாகா ஸூமித்துக்கும் மதராய ராக்ஷஸங்காரித் தாத்துரு விழுங்கால். சுங்கவராய அரதிகாயங்க் கீழு வங்கரே விழுப்பாகும்மாலியாளைங்க் கூடு மஹாலிங்கங் போக்கு துத்திலேக்க கயரி வகுணதுக்களெடு விழூ உங்காப்பிதங்காயி ராமங்க செப்பு சேர்முறை, அரதிகாந் ராவளையங்காய விடியள்ளாற் கொட்டத்த முடுப்புகிழும் கோக்கியாக்க காளாவுள்ளதான்?

ராங்கன் :— “யஷ்டத்துல்புராவி வகுண ஹூ மஹாயங்கல் ரங்க அதுராஸீ? உண்புப்பவங்காதீம், நியித்தைத்துமாச வீர வியங்குமொப்பு சுஷங்க வினாக்கிள்ளும்மத்தித் தாயிதி செய்க்கு ஹூ மஹாரமங்க ஞானாவுதாய கடுங்

പ്രുംലെ ശോഭിക്കുന്നു. അന്തുകളിലുംപോലേയുള്ള വേദക്ഷേത്രം ഇവൻ മിസ്റ്റർക്കും ഫ്രാങ്കലുന്ന് കാറിക്കാരപോലെ മന്ത്രംനന്നു ചീഴ്ചുന്നു. അതിന്തുപ്രക്രമേചനം ചെയ്യുന്ന ശമ്പത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഇല്ലാതെനിരുത്തുന്ന പ്രകാശിപ്പിച്ചകൊണ്ടുവരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്മന്നായ രാജുസബ്‌പ്രാംഗുൻ ആരംബണം സൃഷ്ടിക്കിരണാട്ടം പോലെ തിരുത്തുന്ന ഇവന്നും ശരംപാർപ്പിച്ചു തിരുക്കുന്നു. കംബുതുപറമ്പം കംലംഗതകവക്രൂഡമായ ഇവനെ കണ്ണും ഇതാ കപിവിരുന്നുംരാല്പാം പേടിയേംടുന്നു. തോൽവള്ളുകൾ ചേന്ന് മഹാഭാജ്ഞാനാൽ, തുംഗാനും ഗദ്ധുകൾനും മിച്ചാലയയുംപോലെ ഇവൻ ശേഖിക്കുന്നു. ആരംബണം ഇംഗ്ലീഷ്ടുന്നു?

വിഭിഷണൻ:— “രാവണനു ധാന്യമാലിനിയിലുണ്ടായ പുത്രനാണിവൻ. അതികാരംനുണ്ടാണ വിശ്രൂതനായ ഇവൻ ഒപ്പത്തിൽ ഒരുാസ്താമനനായ രാവണ നേരും സ്വദാഹാണം ഇവന്നും സ്വാഹാപിംഗ്രംഖത ആരുത്തിപ്പിച്ചേണു ലക്ഷ്മാപുരി നിർഭ്രാം മരവുന്നതും സ്വാഹാപുജനം സ്വാഹാപുജനം, സ്വാഹാപുജനം മാണിവൻ. മുഖസേവ്യിയും കൂതാത്മാവുകായ ഇവൻ തവസ്സുകൊണ്ട മുഹാവിനെ പ്രസാദിപ്പിച്ച ദിവ്യാ സ്വാഹാപിംഗ്രം ദിവ്യകവചവും സൃഷ്ടിസന്നിശ്ചയയും രമ്യം ദേശി. വരാബലത്താൽ സുരംഗുരുന്നും അദവി ശ്രൂനാണിവൻ. ഇവൻ ദേവദാനവന്മാരെ കരസ്ത്ര വട്ടം പരാജിതാക്കിട്ടുണ്ട് ഇന്ത്യൻരാജുക്കും വരണ്ണനും പാശ്ചത്യയും ഇവൻ അസ്രൂതാദ്ദേശകൊണ്ട് നിഃശ്വാസമാക്കകയുണ്ടായി. ദിവ്യാസ്രൂതാദ്ദീശൻ ആരുത്യം കൈതെളിഞ്ഞതവന്നാണിവൻ. ഇംഗ്ലീഷ്മന്നാണും വാരമാരും മുഴവൻ നാശിപ്പിച്ചേണ്ടം.”

ഇതിനേക്കുള്ള ഫീമകമ്മാവിനോടാണ് സൗമിത്രി എതിരെട്ടു. അതു ഫീമപരാക്രമൻ ആവാഴിയിൽനിന്ന് സൗമാന്യവും വില്പിൽ തൊട്ടത്തപ്പോൾ ഞംബണാ പ്രിയംകൾ ആകാശവും പ്രചിയിം കടലും മലായുമെല്ലാം ഒരു ഷണ്മിപ്പോയി. രാക്ഷസനും കിട്ടകിട്ട വിന്റു. അതു ഒരു കൈരജ്ജാഡാഡാഷ്ടും മുഹാത്തേജസ്പിയം അതി കായൻ തെള്ളിട പക്കചുനിജ്ഞിയും ചെണ്ണ. അതു റാക്ഷസ പീരൻ ഇടത്തു ചെംടിച്ചു് കൈ ത്രിശമ്പാട്ടു വിക്രമം ചെണ്ണ.

“എന്ദോ, ലക്ഷ്മി, പിതുമം ശീലിക്കാൻ, ബാല നാണാ നീ. അനന്തകരുള്ളായ ഈ എന്നോട് എതി ക്കാവൻ ധരാത്തെ, തിരിച്ചുപോകയാണെ നിന്മകൾ നല്ലതു്. ഞാൻ തെരുതെരു വഞ്ചിക്കുന്ന ഭോംബുങ്ങളിടെ വേഗത്തെ ത. ഞുന്നാതിനു മിമംചാലമാവട്ടു, ആകാശ മാവട്ടു, പ്രചിയംവട്ടു ഉക്കരമല്ല. ഉറ്റാകിടക്കുന്ന കാലാശിക്കെ നീ ഉണ്ട്രുത്തുവാൻ തുന്നിയുന്നവോ! വില്പിതം ശ്രീ നീ ഉടൻ തിരിച്ചുപോയേക്കു, എന്നോടെതിന്തു വന്ന നീ ചെറുതെ ചുക്കേണ്ടെ. ഞാൻ എന്തുന്ന സപ്പുത്തു പ്രഞ്ചമും ശരദാപരം, ക്രൂഡസിംഹം മരക്കാജിത്തിനെന്നു മുന്നുപോലെ നിന്നെന്ന ചട്ടമിന്നും കടിക്കും.”

ഇതിനും, ശ്രീമംസം വീഞ്ഞവാനമായ സൗമിത്രിയുടെ മൃദപടി:—

“എട, ഭിജ്ഞ, ചെറും വാക്കെക്കാണ്ടു് ആക്കം പ്രാംഖണ്യം കിട്ടകയില്ല. വിക്രമ റാക്ഷസാണു് ആയം ചോംഗ്രാംകയുമില്ല അനുംബില്പിനമട്ടു നിലിപ്പിനു ഇം എന്നോടെന്ന നിന്നെന്ന ശക്തി കമ്മംകൊണ്ടു കാണാക്കുക; എന്നോടെ, പഴതെ മേരി പരാഞ്ചിട്ടു മലമില്ല. സപ്തം യുധങ്ങളിം ധരിച്ചു മെത്തിയർ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നീ വേശങ്ങൾഡിള്ള ശ്രൂംബന്ധനക്കിൽ നിന്നെന്ന പരാന്തരം

അതുമുഖ്യമാണ് കാണിക്കയും ചെയ്യണമെന്ന്. അതു കണ്ണതിൽപ്പിന്നെ, പനയിൽനിന്നു കാണയുംപോലെ നിന്നുംനിന്നു തല ഞാൻ അബൈപ്പു വീഴ്ത്തു. ഞാൻ കേവലം മുഖനുണ്ടെന്നുവെച്ചു നീ മഹിഷം സേ. മുഖനും വരമനനാണു മുന്നടിയാൽ മുന്നു ചും ക്രതേയും അഴുന്നെന്നുത്തെതനു നീ കാക്കുന്നു. ഞാൻ മുഖനുംപും പുലുന്നുയാലും യുദ്ധത്തിൽ അനുകൂലാ സേന നീ ഇപ്പോൾ അറിയും.”

പറഞ്ഞവള്ളും തന്നെ സൗമിത്രി ചെയ്തു. കന്ന നേരം അടക്കാടി നിന്നുതിൽപ്പിന്നെ മുമാസും പ്രദേശം ശിച്ചു് അതു മോരംകൂട്ടംസേനരാൽ തല ലക്ഷ്മണനും കൊണ്ടു. അരുതാടക്കുടി റംബണനുംരാ കൈ കൈകൂടിണ്ണുപോയാി. ദേശസുരനുംകൂട്ടപോലും അജയുനായ അതികാരം നെ സൗമിത്രംതമജനും ഏകകാരാധനതിന്തു. കൊണ്ടു ലേംക്കതിലെ വിക്രാന്തചാരിത്രാജ്ഞിക്കുണ്ടായി.

ദേശനാശവധനതു കാഞ്ഞായും ഇം അതികാരം യം നില്ലുംരഹാണും ഇന്റുനെ ഒക്കിക്കുന്നാൽ ഇന്റുജിത്തുനു വിവ്രാതനാണു രാവണപ്പറുന്നായ ഒരുവനാണു. യുദ്ധംരംഭത്തിൽ അതു ഇന്റുജിന്തുവനു മായംയുണ്ടം ചെയ്തു റംഭകൂഷ്മണ്ണമാരെ നാഗാസുംകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്കൂശം സേംയി. മഹാത്മനിനു ചെംഡിനും അതു മഹാവിജയം ശരദപാലേറ്റു രാമനും സൗമിത്രിയും മെയ്യംകേ കീറിനു റിണ്ണു കൈത്തിക്കു മുന്തി നിശ്ചേഷിച്ചുംയി വീണാപോയി. അരുതാടക്കുടി അവകാട കമ കഴിണ്ണുവാവനു വാനര സാർ പേടിക്കയും, രാക്ഷസനാർ മഹിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പും വിണ്ണതു റംഭനാണും. ജ്യോജിനും അതു സ്ഥിരിക്കണ്ണപ്പോൾ സൗമിത്രിക്കു ഓവാതാശയില്ലാതായി. ഉടനെ, അതു മഹാഭുജനും ബുദ്ധനും മരിപ്പെട്ടവിനും. മഹാവിഞ്ഞനായ റാമനും പ്രശ്നങ്ങളുംയുണ്ടാം തന്നും

അനുഭവൾ കിടപ്പുകണ്ടു കരണമായി വിലവിച്ചുവോയി:—

“അങ്ങും, ഇതാം, എന്ന് അനുഭവൾ ആദ്യത്തിൽ മറിപ്പെട്ടവിശക്തികിടക്കുന്നു! ഇനി എനിക്കു സിത്തയെക്കൊണ്ട് എന്തു കാഞ്ഞമുണ്ട്? എന്നർ ഇം ജീവിതംകൊണ്ടു തന്നെ കാഞ്ഞമെന്തു! ഭൂമിയിലെങ്ങും അനേപാശിച്ചുനോക്കിയാൽ സിത്തയെപ്പോലെ മരാങ്ക സ്പാധിയെ എനിക്കു കിട്ടിയേക്കാം. എന്നാൽ, യോധനനം സഹായിയുമായ ഇം സൗമിന്ത്രികയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ഭാതം വിനെ എനിക്കു വേണു കിട്ടുകയാല്ല. ഇം സുമിത്രാവു തുന്ന മുത്രുവഗ്രനായിയെന്ന വന്നാൽ ഇം വാനാവീം നംബ കണ്ടുനില്ലോ, തൊൻ ഇന്തു പ്രംബനത്രും ചെയ്യും. അങ്ങും, മകനെ കാണാവാൻ കൊതിച്ചിച്ചിരിക്കുണ്ടാണിക്കുന്ന സുമിത്രായാടം, എന്നർ അമ്മയോടം, അതു കൈകൈയിയോടം തൊൻ ഇനി എന്തു വരായും! പുതുവിരംതനാൽ ദിവാത്രുധായി വാവിട്ട് കരണ്ടുകൊണ്ടിക്കുന്ന അമ്മവെ ലക്ഷ്മിന്നേനു ത്രിംതെ തൊൻ ചൊന്തിട്ട് എന്തു ദാരംതാൻ ആത്മപ്രസ്താവിപ്പിക്കുക! അതു ഭാതുപ്രിയനായ ശരൂജ്ഞവാടം അതു യഥന്ത്രിയംയ കുത്തണ്ണാടം തൊരെയ്യുവരായും! എന്നോടിടാനിച്ചു കൊട്ടിൽ വന്നിട്ടുള്ള ലക്ഷ്മിന്നേനു തൊൻ മുസ്രൂവിനും ഇരയും ഡി കൊട്ടത്തു നാട്ടിലേക്കു വേണ്ടാൽ സുമിത്രാടുടെ അതു വലംതി തൊൻ എന്നിനെ സമിക്കണം! എനിക്കു ഇനി ജീവിക്കുവാൻ വരും. തൊൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെതന്നെന്ന മരിക്കണം. അമേരാ ഹാവിയും നീചനമാണെന്നുണ്ട്. എന്നും ജീവിച്ചാൽ തിരെ മോശും തന്നെ. എനിക്കു വേണ്ടി ലക്ഷ്മിന്നും മുത്രുനേരപ്പോലെ ശരശയ്യും തിൽ കിടക്കുന്നതും എനിക്കു കാണണമാണെന്നുണ്ടു്. മാ, പ്രിയലക്ഷ്മി, പേം കാർത്തനായ എന്ന റിത്രും അത്മപ്രസ്താവിപ്പിച്ചു കൊണ്ട്

വന്ന നീ ഇന്ന തൊൻ അഴചലാൻ കേളുമ്പോൾ, ഒന്നാം മിണ്ടവാൻ ആളുവാരെ മരിയു കിടക്കുന്നവല്ലോ! യുദ്ധ തതിൽ രാഷ്ട്രസമാരംഭ തുടങ്ങേണ്ട കൈംഗനംടക്കിയ അഥവാ വിരൻ ഇതാ ശ്രദ്ധവാക്യ യതനാക്കി വെറും മണിൽ വിശു കിടക്കുന്നു! അനുകരിക്കുന്ന ചുംബക്കിൽ കൂടി മരിയു ശരശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന ഈ തേരുസ്തി അഥവാ സൂര്യമയ്യുള്ള ശൈലിക്കുന്ന മണിയിൽ അഥവാ കളിക്കുന്ന ഇരു മഹാബുദ്ധനാം ഇരു മഹാബുദ്ധനാം നിശ്ചയുമുമ്പിയി കിടക്കുന്നതു്. പരായാരത തന്നെ, ദാപി ഡിതനാളി വേദന കണ്ഠംചൊക്കപ്പുകാട്ടു അറിയാവുണ്ടു്. ഇരു മഹാബുദ്ധി ഏതെന്ന കാട്ടിപ്പോക്കു പിറുട്ടും വന്നതുവേംബെല്ല, ഇരു മഹാബുദ്ധി തൊൻ കാലജന്മാതാ ലേക്കു അരിഗമിച്ചുകും. തൊൻ എറു തന്നെ കോപി ത്രാംബം ഇരു വിംഗായ സൗമിന്ത്യി അപ്രായമേ വരും മോ എഴുന്നാടു പരകയില്ല. കുറേ ഉച്ചകാൽ കണ്ണിയു് അഥവാ തൃതീയ ശരംഭം എഴു വിടുന്ന ഇരു പില്ലും അനുപാതം ശേഖരാത്തി കാത്തവിയുള്ള ദാടു സദ്ധാരാണു് അനുപാതം തൊട്ടതു വിച്ചു് ഇരു ചാവത്രേതസ്ത്രിയു് മുഖവാൻ കൈയ്യുള്ളടക്കിയ ഇരു തുതാന്ത്രം ഇരു രാഷ്ട്രസംശയം റൂപീകരിക്കുന്നു! മഹാമംബായ തല്പാതിപ്പുകൾ വഞ്ചി കൊണ്ടുന്നുണ്ടു് ഇരു ശ്രീമാൻ ഇരുപ്പും വെറും മണിൽ കിടക്കുമാരായി. എന്നിക്കുവേണ്ടി മഹാകർമ്മാശായ ചെജ്ജി കൂടുതലും വാഹനവീരന്മാരല്ലും ഇന്ത്യൻ കടക കടനു തിരികെയു പോയിക്കൊള്ളുന്നു. തൊൻ എന്നാൽ ഇരു ഭാരതാവി ഗോയനംഗമിക്കുവാനാണു് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്”

അരുവാശിലനായ രാമാൻ ഇരു കരണമയേ പിലാപം കേടു വാനാവിരാനാർ കണ്ണിൽ വാന്നതു്. ഡീംബാ ദാതനായ രാമൻ ഇംഗ്ലീഷ് ടീംബാക്കി കാണുന്നതിൽ അത്ര തച്ചിപ്പു. യക്ഷിണാൻ ചോയാക്ക രാമൻ ഉഖിരാ

விடை! ஏற்றாக, இந் தலைக்குமாறங்களே ஜப்பீனை அதிகம் வேரா நாடாஸூனாலும்ராதி சாலையைத் தீட கேள்வி வாயில். நகூல் வாஸ் ஜவசு நாடாஸூனாலும் தீட விட நினை மேஷிப்பிக்கையாக, ஹவரிக்வதம் இந் தோலை அமேரிக்கானாட்டுவார்யி ஆஸ்திரா என.

പിന്നീട് ഇരുജിൽക്കു പോക്കുള്ളവിൽ വന്നതു് അതികരിച്ച മരിച്ചതിൽ പിങ്ങയാണ് അംഗ്രേസ്സെക്കം, റാബാനോബെസന്നുത്തിലേ ഒരുംമണാറിൽ മിക്കവാറും പേര് മഹാരാജിക്കൾ എന്നിരിക്കുന്നു. അതിൽ തന്റെ പിതാവും മുഖ്യി ദിവ്യക്ഷേത്രത്തു കണ്ടേണ്ട ലക്കാധി പദ്ധതിയും ശഭ്ദപ്രാണം ചെള്ളിട്ടുണ്ട് എൻഡിത്വാനുകൂല നായ മോബൈൽ പോക്കുള്ളതിൽ കയറിയതു്

எனில், ஒரு மூலானாகத்துவம் வொல் என்கி
ன கோவில்களை? ஒரு மூலானாக நினைவிற்கால சபை
அடிப்படையிற்கு காலாண்மை அதேச் சீரியும் பூர்வ
ஏன் கோவில்களை? அது ராமான லக்ஷ்மீநாராய் என்ற
நெரங்களிற்கு ஶலைம் கட்டி முரிவதற்கு முழு வித
கிடிகள்ளனது மூன் வொல் காலை. வெளியெதியும்
ஏன் கையைக்குத்தியும் இந்தித்திகைகளை எதை வெட்டி
மை ஒரு புதியதை விடுவதமாயும், வருஷங்களுக்குமிழு.

ഇപ്പോൾ വരുത്തിക്കാണ് ഇന്ത്യൻ റബ്ബറു
സാമ്പന്നം ചെയ്തു് വായുജവം ചേർന്ന കത്തികൾ
ടൈറ്റിൽ തെരിക് കയറി അതു മഹംതുജസ്വലി വെങ്ങവട
യോടുള്ള യുദ്ധരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അതു മഹേന്ദ്ര
പ്രഭാവൻ കേരെ റാത്രിക്കാണ്ട് റംമാകൃഷ്ണന്നാരട
കം കവിസെസ്സുതേ ഒഴിവൻ മദ്ദിച്ചുവന്നു. മുഹാ
സും പ്രയോഗശിച്ചു. അതു ദിശായനായ പ്രതാവാവൻ
സർപ്പഭേദം നിശ്ചയിച്ചുരാക്കുകയും ചെയ്തു. മനസ്സാ
ജംബവാനം മാറ്റുമെ, അവർ കത്തവരമ്പാറുകയാൽ,

மூர்மிதாங்காந்திகளைக் கூடி, விலீஸ்ளெங்கி போன்று மனதம் தலையில் இருப்பவர்கள் உபயோகத்தில் மற்ற மாங்க சுாட்டிப்பார்த்து மிகமலயத்தில் சென திடீரூஷ ஸியலைப் பொக்காண்டுவாட்டுவது ஒரு முக்கிய நோயாக இருப்பது வரை கொண்டுவருகிறோம்.

“ஸ்ரீவமதிகிற ஸமிதிசெழுப்பு இதெனுக நாய வொன் எடுப்பினையான் ஹண்பினை துட்டு துட்டு அதுவதற்குள்ளாக்கியது. அது யம்மதினை வோனே ஏ கூவிக்கூவான் கெப்பிலை. தீரே விரதம்கூறுவதை யம்மை என எதான் விடுவாரிக்கூன். அரயம்ம் எடுவொன் உ வெங்கிண் ராவணான் ஹன் நாரகத்திலுள்ள வாழேன்க இது; யம்முக்கதைய வேடன் ஹதைய அதுவதற்குக்கூட

ഉണ്ടോ ആലീപ്പ്. ചരംചാരങ്ങൾ ഏറ്റന പോലെ ധനം ധന്മഞ്ചൽ എടുന്നാരുവക ശ്രൂ തോക്കത്തിൽ പ്രവർത്തി ആ വാനം വാനം തൊൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അ സ്ഥിരനിശ്ചയാക്കിയും, ചരംചാരങ്ങളുടുംലെ ധനാധ മഞ്ചേരിയും നാം വെളുംവായി കംണാനുത്തല്ലോരും? അ ധനമുലം രാവണനോ, ധനമുലം വേദനോ എണ്ണോ? തിരികെന്നതു കാണാനോവാം അതു ധനാധമഞ്ചേരിട സ തന്ത്രയേ തൊൻ ഏറ്റവെന വിശ്രസിക്കോ? ധനമാക്ക ധനമുലം അധികമാക്കാതെ അധികമാക്കും വല്ലിക്കുമ്പോൾ പ രജുനാതു് ഇവിടെ നാം കാണാത്തതു് എന്തു കൊണ്ടോ? ധനമുലിനോ അധികമുലംരും, ധനമുലിനോ അധികമാ ഗൗമാനിംജിവിടെ കാണാന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ധനമാ ധനമുലം വെറുതെത്തന്നെ. ധനമല്ലോ കമ്മചാണു ഭി പിതവിജയത്തിനോ ശ്രദ്ധയാം. ധനമുലം വിട്ടു പേജ ഷൈത്യയാണു നാം അവലുംവിക്കേണ്ടതു് അധികമാക്കാ ണല്ലോതെ ധനമുകൊണ്ടു കാഞ്ഞമൊന്നമില്ല. അധികമാ നാഡായി തേജോധിനാഡായ മരംഷ്ട്രത്തിൽ കയ തുള്ളി പേരലും കൂടം അവശേഷിക്കുമോ? അധികമുലംവരു ണ പുഞ്ചൻ; അവനാണു പണ്ഡിതൻ. അവനോക്കാ ണ മഹാമഹിന്നനെന്നും മഹാഭഗവനും മഹാ പഠനും ദൈനന്ദിം ഒന്നാംപരം പുക്കഴുകു. അവനാണു ബന്ധുക്കുള്ളം സുഖത്തുകൂട്ടുണ്ടാക്ക. ഭവാൻ ധനമുലിനു വേണ്ടി അധികം വെടിയുകകൊണ്ടു ശ്രൂ അതുപത്രത്തിൽക്കുണ്ടും. ഇരുന്നായി. ഫൂനിക്സും ധനമുലംതന്ത്രങ്ങാത്രു തേജാധി നാഡായി വര്ത്തിക്കുവാൻ വയു. തൊൻ പഴയശത്രു അവലുംവിച്ചു വീരകർമ്മം ചെയ്തു് ഇന്ത്രാജിത്രിവാലുണ്ടാ യ ദ്വിവത്രത ഇതാ അകരുകയായി. പുഞ്ചവ്യും ശ്ര നായ കവറു പുഴുങ്ങുന്നാലും! ദിവസത്രം മഹാലിശനാ

മന്യ വോൾ ഇങ്ങിനെ കേഴുതു് ഒഹാസ ഹിതംചെയ്യുവാനംണെ എന്നിലും വളരെത്തു് ഇംഗ്ലീഷിലും കൊണ്ടു എന്നു കേവലം ക്രൂയറു സ്റ്റിച്ചിയിൽ പോയി. ഇനി എനിക്കു മററായ ചിന്തയുണ്ടിട്ടു്. ചെന്ന അപ്പത്തെയല്ലോതെ മററാനിനേയും എന്നിലും എറ്റവിക്കു മുമ്പു. ശ്രദ്ധപ്പം കൊണ്ടു എന്നാൽ ഇതാ ലക്ഷ്യം തക്ക കിംവാൻ പോകുന്നു.”

സൗമിന്ത്രി ഇങ്ങിനെ ചൊടിച്ചു തുള്ളിയാതിനിട്ടും, വിശ്വിഷ്ടാനിലും വന്നു, മായംസിതയേരുണ്ടാണോ ഇന്ത്യാന്തരം വയാളുതെന്നും, നാക്കും സീതു ഇപ്പോൾും ജീവനോടു തന്നെ വാഴുന്നബന്ധനും പറഞ്ഞു രാമലക്ഷ്മി സന്നാരും ആരപ്പസിപ്പിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷി ഹതാരായിട്ടില്ലെന്നും അറിഞ്ഞരിൽ അവാദ്യ, മായ ഉർക്കശിപ്പിച്ചു സൗമിന്ത്രിക്കു് തണ്ടായിരക്കിലും ആരമ്പണാനോ ഇന്ത്യാഭി തതിലും നായ ക്രൂയം കട്ടു തന്നെ തന്നെക്കയുണ്ടായി സ്തംഭിച്ചു. രാമന്നർ അരംഭിച്ചേടുത്തുടി ആരു മാരുമ എന്നു ചെന്ന രാവനിയേംടു് എതിരാട്ടി.

“ഈനു് ആരു രാവനാചുറുന്നു കത്തിഞ്ചിറിക്കുന്നും, താമരപ്പുംജ്ഞയിൽ അഥവാബുദ്ധിയും പോലെ, എതിരാരും മന്ദിരം ലക്ഷ്യിൽ ചെന്ന ചംട്ടം.”

എന്ന പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുമിന്ത്രി ആദി അനിന്നായി പോയതു് പീരംട്ടമാസം ചെപ്പുകൊണ്ടു ദിമകർമ്മംഡായ ഫോറുനാഡു് ഇടംതന്ത്രം. അവർ തമ്മിൽ എറാവും പാതനാവും രോമച്ചന്നാവും മായ യുദ്ധംഡായി. ആരു നരവുംമുൻം, രാക്ഷശസ്വരാശ്രം നൂറു ക്രയോലെ ദിഉംപ്പന്നാഡം ദിഉംയന്നാഡം ബുക്കലായും കടന്നാഡം, മഹാവിത്രനേതരനാഡം, സർവ്വാസുക്രാലനാഡം എണ്ണോ. അവർ തമ്മിൽ ഇന്ത്യം വലരുക്കുന്നോപ്പോലെ നിശ്ചയം ചൊജ്ഞാരു. ക്രൈസ്തവ ദിനിന്തന്തോം ഇവയാം ചോദി

യിൽ മന്ത്രിക്കും കെട്ടു വാടകക്കുണ്ടായില്ല. അവക്കുടെ ശശ പോരുന്ന് കിഞ്ചിത്തും മറന്നതു് ഇങ്കുടഞ്ഞുപോയി. ഇക്കാൻ മായാവിയായ തുരുഞ്ഞുത്തിനു ഒരു വീഞ്ഞനം തന്സാമിത്രി വിട്ടുചൂണ്ടില്ല.

സത്രസ്ഥാനം ധാർമ്മിക നം
രാമൻ ദശരഥമന്മാരജനം
മുരിവിന്തുന്മാഖാഖാകിയ
കൊംത്രക്കേബു, മേലനാഭനു”

എന്ന ധാരണയും കൈബണ്ണം സാമേചന്ത്രി എന്ന തീക്ഷ്ണം നാ ശരമെചന്ത്രി എന്നും സ്വന്തമായി അഭിമന്ത്രിച്ച പ്രശ്നംഗൾ ആണ്. ആ തീപ്പുരാണ്മം കിരിടകബന്ധലംഘം ചൂത്തിയ മേ യാനാംശാരാണ്മിനു മുമീഖിയും ആരുത്തു പീഠി. ഇരു ജീവപ്രധാന കൂട്ടപ്പും റാമനും ഏതുവാനും മഹാശാന്തിനും അം കുവില്ല.

“കൊള്ളിം, ലക്ഷ്മിനാ, തോഷിച്ചുവര്
കെംശിലാൽ ചെയ്ത നല്ലുത;
രാവണാത്മജനാംതാത
ജയമാഖനാരജ്ജു എന്തി

“ശസ്ത്രാദ്ധ്യുചേയ്യുവാൻചേയ്യു
ചോകത്രുത്രുമൊംതെംഴിൽ.
ശനാണ്ണിചാകയാഭോദ്ധേനു
രാവണന്നയ്യിചത്തുതായു,
ശനാഭാൻവിജയംനേടി
ദിജുളിംശരുചംകയാൽ
ഓഗ്രമേവിംപോരിക്കൽ
ക്രുരാംരാവണനന്നീ
വലംകൈയുമരിച്ചിട്ടി—
തവന്മുന്നവന്മുഡോ!

എന്നിങ്ങിനെ ദ്രോഗിച്ചുകൊണ്ട് രാമൻ സൗമി
ആശ അട്ടേറു പിഷയും, മടികിൽ ഇത്തോടു മുഖ്യംവിൽ
മുക്കൈകയും വീണാടും വിഭാഗം ചെങ്കു

രാമൻ വരത്തെ തു തികച്ചും ശരിയാണോ ഇരുജി
തു മരിച്ചതോടുള്ളി രാവണന്റെ കൂട കഴിത്തു. പി
നിട്, അതു രാഖുന്നു കുന്നേരം എത്തോ യാത്രപു
ഡ്യാഗത്താലുന്നപോലെ ഒരു നാട്ടുക്കാ ചേങ്കുചുവക്കുന്ന
യുള്ള.

രാമൻ മാത്രം വശ്യനായ രാവണനോടുതന്നെ
സൗമിത്രി രാത്രുവച്ചും എതിന്തിട്ടുണ്ട് അതികായവയ
തതിനും മാവണാൻ പോക്കുള്ളതിൽവന്നോ കന്ന കല
ക്കിവിട്ടുപോകുണ്ടായി. അപ്പോൾ ലക്ഷ്മണൻ ചെ
ന്നെതിന്തിന്തോന്തു ദത്തവരനായ സുരപ്പേഷിഞ്ചെ ഹോറ്റി
കെട്ടത്തു. അരക്കുറു മരിന്തു ചോരണിൽ മുന്തിരം 10
വണ്ണാൻ ശത്രുതമരക്കുണ്ടായി ബ്രഹ്മദിത്തമായ വേദം ടുത്തു
ചാട്ടി. അതു ബ്രഹ്മാംഗാരിയെ തടക്കവാൻ സൗമിത്രി
അരക്കായിപ്പ് തിവ്യാസ്തുമേറ്റു വീണ അതു നാമപ്രാഞ്ചു
നെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകവാനായി രാവണൻ ശ്രമി
ശ്രൂ. മിച്ചവാൻ, മരം, മേര എന്നീ പദ്ധതിപ്പേരുള്ളും
ത്രിഃലാക്ഷ്മണുള്ളതനെന്നും കൈകക്കൂർ എടുത്തു ചെം
ക്കുന്നതിനു തുസലിപ്പാഞ്ച രാവണൻ സൗമിത്രിയുടെ
ശരീരത്തെ ഇള്ളക്കവറൻപോലും ശക്തനാവശ്യതെ വിഷ
പ്രിയന്തരക്കു ചെങ്കുത്തു

ലക്ഷ്മണരാവണനുഠന്തുക്കു രണ്ടാമതതാങ്ക യുദ്ധം
ഇംഗ്രായതു് ഇരുജിത്തിനെ കൊന്നതിൽപ്പുണ്ടെന്നാണോ. പുത്രനംഞം സദ്യമാശാമാനക്കും മഹാബലനുഠനായ
രാഞ്ചുസയേധനനുഠന്ന വള്ളരെപ്പേരു മരിച്ചിട്ടും രാവണൻ
മേഘനാശവധിത്താലുന്നപോലെ അരു ക്രണാ
മായി പിലചിക്കുണ്ടായിട്ടിപ്പ്. അതു പുത്രവിരദ്ധഃവ

അങ്ങാടെ കുലനാളിവകയും എതിരവിലാണ് റബ്ബൻ
കാടു സൈംമിറ്റി ചെന്നിട്ടുത്തരും. തേർക്കൊടികൾ
ചീംചു സുന്തനെ നിറുമ്പിച്ചും എതിരവിലാണ്
ഡിവനു വിശമിപ്പിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ തനിക്കും ഏതിര്‌പെട്ട
വിശിഷ്ടനുന്നു കണ്ടു രാവണൻ മുസ്തകമായ
ക്ഷമാജിത്വാടെ തന്നോടു എതിരെ സഹോദരനെ കൊല്ലുവാൻ
ശ്രമിന്നു. സൈംമിറ്റിഖരാണും അപ്പോൾ വിശിഷ്ടനും
ഉക്കിട്ടും. രാവണൻ പ്രഞ്ചാഗിച്ചു ഇടിത്തിരുച്ചു
എതിരലും സൈംമിറ്റി അപ്പുംപ്രയോഗിച്ചു മുന്നാഴി
ചീംചുത്തള്ളി. ഇന്ത്യൻപോലെ തേജസ്സാൽ ഒപ്പവിക്കു
ന്നു മരുംകു വേലെട്ടതു രാവണൻ ചാട്ടവാൻതുടങ്ങി
അപ്പോൾ വിശിഷ്ടനു സൈംമിറ്റി തന്നോടു പിന്നിലാണ്
കൂടി കരച്ചാറിന്തി. ഉടനേ, കാംബാലും അയുഷ്മാനയി,
ജീവിപ്പാതകമാരി, മരനിമ്മിതമാരി, മരംഭേദാരംഭം
എതിരുള്ളയെത്തു ഭീമവേഗനായ റബ്ബൻ സൈം
മിറ്റിയിൽ പ്രഞ്ചാഗിച്ചു. എതിരാമിതപ്രമോധ വേണ്ട്
ഇടിവെട്ടംപോലെ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു പാതയും സൈം
മിറ്റിയുടെ മംത്രത്തിൽ കത്തിക്കയറി. അംഗിരാ എതിരുള്ള
ക്ഷമാബുലൻ വിശാപോഹി. കരത്രുക്കണ്ടു റാമൻ വീണ്ടും
ഉണ്ടായതുരന്നായി.

“പോരാക്കേ, കാഞ്ചിമില്ലില്ലാ
ജീവാം, ലില്ലനീതയായ
അാരുലയക്കുണ്ടാവീണു—
കംക്കയാൽപടയുള്ളിയിൽ.

“നാടെന്തി, നായിരെന്തിനും,
സൗഖ്യകില്ലുടംതുമലം;
മരനായിക്കിടപ്പുണ്ടും
ലക്ഷ്മീനുംവോംമരലജ്ജിതാം!

“എഡാം കാറും കുളിത്രു ഞാൻ,
ദേഹം തൊടു മിണ്ണാനേയം;
കംഗമിലാസഹജ്ഞാതം—
വുണ്ടാക്കം ദേഹമോന്നാന്തം”

എന്നിൽനിന്നെ പറഞ്ഞു രാമൻ വിലവിച്ചതുടങ്ങി. അംഗുഖാശക്കം ദിവൈപ്പും ചെയ്യുന്നും താങ്കൾ സൗമിന്ത്യിക പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടാക്കി. തന്നെ നോക്കി വിലവിക്കുന്ന ജോഷും സൗമിന്ത്യി തള്ളിച്ചെന്നു കൊണ്ട് പറഞ്ഞതുംവിത്രം

“സത്യവികുമന്നായ വോൻ രാവണനെ കൊള്ളു മെന്ന പ്രതിജ്ഞയെച്ചുടിച്ച്, ശരതു വിസ്തുരിച്ചും എന്നിക്കു വേണ്ടി സ്വന്തേതയും പരിത്രജിക്കുവാൻ കൂത്തുകയും നോ! നോൻ മരിച്ചും, വോൻറു ആ പ്രതിജ്ഞക്കു നൃത്തയുണ്ടായിക്കൂടം. പ്രതിജ്ഞയെ ലംഘിക്കുന്നുവോ സത്തുകൾ. എന്നിക്കുവേണ്ടി നിരാശത്തേല്ലോതെ, പ്രതിജ്ഞയും വേണ്ടി വോൻ ചെന്ന രാവണനെ കൊള്ളുക ഉഭരണ്റു മുമ്പിൽ എതിർപ്പെടുന്ന എത്തൊക്കെ ശരുവാനം ഓംവിക്കുക? ഇന്ന് അഭ്യൂമിക്കംമുംപേ വോൻ ഒരു വാനാനെ കുന്നു പ്രതിജ്ഞയെ നിരബേറരുന്നോ?”

ഈപ്രകാരം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച സൗമിന്ത്യി വഴി ത്വിവിട്ട് തേജസ്സുംധത്തിയാണ് രാമൻ, പിന്നിട്ട്, രാജനോട്ട് എതിരിട്ടുന്ന് ശരു മോരാശരുവിനെ കൊന്നതു്

രാവണവധാനന്തരം സീതയെ വിശ്രാംതത്തു്, വീഡിഷനുനെ ലക്കാധിപതിയാക്കി റാമലക്ഷ്മിന്നാക്കർ കുപിവിരക്കാരെംധത്തി സമാം അരങ്ങോല്പുകളിലേക്കുവേണ്ടി. അംഗുഖാശക്കം കരാറുപ്രകാരമുള്ള പതിനൊന്നുകൾക്കു സ്വന്നയെ ചുവരാസം അവർ അരണംപിച്ച കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു നോ. അവൻ സപ്പുരത്തിൽചെന്ന് അമ്മമാരേയും കൂടി താങ്കുള്ളേയും, അമംത്രംനുണ്ടേയും ചെണ്ണമൊമ്പേയും പ്രശ്നപ്പഠനിക്കുന്നുമാരാക്കാം. രാമൻ രാജാവംകി നാടുവാഞ്ചു

കയറ്റം അതു കണ്ണകൊണ്ട് സൗമിന്ത്രി അത്യോളം തകിൽ
നീന്തിയ്ക്കുടിച്ചു വിധരിക്കുവേച്ചു. ഇങ്ങിനൊയാണ് സു
മിന്ത്രം നാനന്നായ രാമാനജൻറെ സ്വർക്കമ.
